

*Atenționări cu privire la
reglementările specifice femeilor
dreptcredincioase*

[Română – Romanian – روماني]

De :

Sheikh dr. Salih bin Fawzan Al-Fawzan

Traducere:

**EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER
(EIRC)**

& Daniela Dinu

*Revizuit de: Alina Luminița Crăciun & Zainab
Alastal & Mariam Oana*

تنبيهات على أحكام تختص بالمؤمنات

الشيخ د. صالح بن فوزان الفوزان

ترجمة:

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

ودانيلا دينو

مراجعة: ألينا لومينيتا كراسيون

وزينب الأسطل

ومريم وانا

ISLAM HOUSE

الإسلام ليس بدين بل عالم

ISLAMHOUSE.COM

THE LARGEST AND MOST AUTHENTIC
FREE REFERENCE TO INTRODUCE ISLAM
IN THE WORLD LANGUAGES

**În Numele lui Allah Ar-Rahman (Preamilostivul),
Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul)**

Introducere

Toată Slava I se cuvine lui Allah, Stăpânul lumilor, și binecuvântările lui Allah fie asupra Profetului Său, Mohammed, asupra familiei sale, a companionilor săi și asupra tuturor celor care urmează Calea Sa cea Dreaptă; fie ca Allah Cel Atotputernic să aibă milă de ei în Ziua Judecății!

Slavă lui Allah, care a predestinat, a călăuzit și a creat cele două jumătăți, bărbatul și femeia, dintr-o picătură, în conformitate cu Voia Sa. Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah, Care nu are niciun partener, a Lui este Slava atât în această viață, cât și în Viața de Apoi. De asemenea, mărturisesc că Mohammed (ﷺ)¹ este Robul și Trimisul Său, pe care l-a ridicat la Ceruri (în timpul ascensiunii nocturne, *Al-Mi'raj*), timp în care el (ﷺ) a văzut câteva dintre Semnele Mărețe ale Domnului său. Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa, asupra familiei sale și a companionilor săi cei bine înzestrați și plini de dăruire!

¹ Acest termen din limba arabă (ﷺ) înseamnă „Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!” și este folosit de fiecare dată când este menționat numele Profetului Mohammed (ﷺ)

Haideți să observăm poziția privilegiată pe care islamul i-a oferit-o femeii și importanța deosebită pe care acesta i-a acordat-o, mergând până într-acolo încât Profetul (ﷺ) obișnuia să le aloce femeilor un anumit timp pentru a le da îndrumări specifice și i-a sfătuit pe oameni cu privire la comportamentul față de femei în timpul predicii din cadrul Pelerinajului de Adio, pe muntele 'Arafât. Aceasta confirmă obligativitatea protejării femeii în orice perioadă, fapt necesar cu precădere în aceste vremuri în care femeia musulmană este prezentată doar într-o anumită lumină, ceea ce a știrbit o parte din noblețea ei și i-a diminuat statutul.

Sperăm ca, prin conținutul său, această carte, care aduce în discuție anumite reglementări specifice femeii, să fie o călăuză pe acest drum. Ea este doar o contribuție modestă, însă făcută cu o străduință foarte mare. Mă rog ca Allah Preaînaltul să o facă folositoare tuturor pe cât de mult este posibil!

Această carte este doar un prim pas pe această cale și sperăm să îi urmeze alte etape mult mai cuprinzătoare, prin care cele conținute de volumul de față să fie completate.

Cartea de față cuprinde următoarele capitole:

- 1. Reglementări generale**
- 2. Evidențieri reglementărilor cu privire la înfrumusețarea fizică a femeii**
- 3. Reglementări cu privire la menstruație, scurgerile vaginale și lăuzie**
- 4. Reglementări cu privire la îmbrăcămintea femeii și la vălul islamic**
- 5. Reglementări cu privire la rugăciunea femeii**
- 6. Reglementări specifice femeilor cu privire la ceremonialele de înmormântare**
- 7. Reglementări specifice femeilor cu privire la post**
- 8. Reglementări specifice femeilor cu privire la Hajj și**

*'Umrah*²

9. Reglementări cu privire la căsătorie și la desfacerea acesteia (divorț)

10. Reglementări menite să protejeze onoarea femeii și să îi păstreze castitatea

² Pelerinajul cel Mare (*Al-Hajj*) și Pelerinajul cel Mic (*'Umrah*) la *Ka'bah* (n.tr.)

~ Capitolul întâi ~

Reglementări generale

1. Statutul femeii înainte de islam

Prin expresia „*înainte de islam*” se face referire la perioada ignoranței în care trăiau vechii arabi, în mod particular, și întreaga omenire, în general. Atunci, omenirea se afla în perioada Mesagerilor, precum și a învățăturilor și a căilor spre călăuzire.

Allah Preaînaltul a privit atunci către oameni, așa cum ne spune un *hadith*, precum și la ura care exista atât printre arabi, cât și printre nearabi, excepție de la aceasta făcând doar câțiva dintre oamenii Cărții. Statutul femeii a cunoscut în acele momente o perioadă de răscruce și aceasta mai ales în societățile arabe, din moment ce acestea detestau până și nașterea ei. Mai mult decât atât, unii dintre arabi obișnuiau să își îngroape fetițele de vii, iar alții le lăseau în viață, însă ele cădeau apoi pradă unei vieți umile și înjositoare, după cum ne spune Allah Preaînaltul:

„Iar dacă vreunui dintre ei i se vestește (nașterea) unei fiice, chipul lui devine negru și el e plin de mânie ~ Se ascunde de lume din pricina răului ce i s-a vestit. Să-l țină el, în ciuda umilinței, sau să-l îngroape în țărână? Ce proastă judecată!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:58-59]

„Și când fetița (copila) care a fost îngropată de vie (așa cum obișnuiau să facă arabii păgâni înainte de venirea islamului) va fi întrebată ~ Pentru ce păcat a fost ea omorâtă (întrebarea aceasta este o învinuire, mustrare și condamnare a celor care au îngropat-o).” **[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 81:8-9]**

Termenul de „*al-mau'ūdah*” (din limba arabă) face referire la fetița care era îngropată de vie pentru a fi omorâtă. În cazul în care scăpa cu viață din aceasta, ea era condamnată la o viață plină de

umilințe, fără a avea drept de moștenire, indiferent cât de mare ar fi fost averea celor moșteniți sau cât de tare ar fi suferit ea din cauza sărăciei și a nevoilor, întrucât moștenirea le era destinată doar bărbaților. Mai mult decât atât, ea era considerată a fi o parte a moștenirii lăsate în urma decesului soțului ei, alături de bunurile și de averea acestuia. De asemenea, era un fapt obișnuit ca un grup de femei să trăiască sub autoritatea unui singur soț, din moment ce nu exista prescripția unui număr limitat de soții, indiferent de suferința, stânjenala și nedreptatea pe care această situație o provoca.

2. Statutul femeii în islam

Odată cu venirea islamului, această nedreptate asupra femeii a fost înlăturată, ei fiindu-i redat locul cuvenit în societatea umană. Allah Preaînaltul spune:

„O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 49:13]

De asemenea, El, Preaînaltul, a menționat că ea este egală cu bărbatul ca ființă umană, așa cum, de asemenea, ea este egală cu bărbatul în ceea ce privește recompensa și pedeapsa pentru faptele sale:

„Pe cel ce face o faptă bună – bărbat ori femeie – și este credincios (*statornic în credința lui*) îl vom dărui Noi cu o viață bună. Și Noi îi vom răsplăti pe ei după (*faptele*) cele mai bune pe care le-au săvârșit.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:97]

În plus, Allah Preaînaltul spune:

„(*Este astfel*) pentru că Allah să-i osândească pe fățarnici și pe fățarnice, pe politeiști și pe politeiste. Însă Allah primește câința dreptcredincioșilor și dreptcredincioaselor. Allah este *Ghafūr* (Prea Iertător), *Rahīm* (Prea Îndurător).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:73]

El, Preaînaltul, a interzis ca femeia să fie considerată o parte a bunurilor lăsate ca moștenire de către soțul ei:

„O, voi cei care credeți! Nu vă este îngăduit să moșteniți femeii în pofida voinței lor (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:19]

Mai mult decât atât, Allah Cel Atotputernic i-a garantat femeii o personalitate distinctă, oferindu-i statutul de moștenitoare și nu pe acela de moștenită și dreptul la moștenirea unei părți din bunurile familiei sale. El, Preaînaltul, spune:

„Bărbaților le revine o parte din ceea ce au lăsat în urmă părinții și rudele; asemenea le revine și femeilor o parte din ceea ce au lăsat în urmă părinții și rudele, de va fi puțin ori mult; o parte anumită (li se cuvine).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:7]

De asemenea, Allah Preaînaltul spune:

„Allah vă poruncește în privința (moștenirii) copiilor voștri: un fiu are (o parte) cu partea a două fiice. Dacă sunt fete, mai mult decât două, primesc ele două treimi din ceea ce a lăsat (defunctul). Dacă este una singură, capătă ea jumătate (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:11]

Multe alte prescripții au fost date cu privire la moștenirea femeii ca mamă, fiică, soră sau soție.

În ceea ce privește căsătoria, Allah Preaînaltul a limitat numărul soțiilor cu care se poate căsători un bărbat la maximum patru, cu condiția ca el să fie pe cât este posibil de drept cu soțiile sale. De asemenea, lui i-a fost impusă o bună conviețuire cu acestea, după cum ne spune El, Preaslăvitul:

„(...) ci purtați-vă cu ele după cuviință! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:19]

Mai mult decât atât, Allah Preaînaltul a transformat „zestrea” oferită de soț la nuntă într-un drept al soției și a prescris oferirea integrală a acesteia, în afară de cea la care ea renunță de bunăvoie:

„Și oferiți femeilor zestrea (prin zestre se traduce cuvântul arab mahr, care este, de fapt, darul pe care mirele îl face miresei) de bună-voie, iar dacă ele se lipsesc – nesilite – de ceva, atunci voi cheltuiți-o după cum doriți, cu plăcere!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:4]

Allah a făcut-o pe femeie ocrotitoare și responsabilă peste casa soțului ei – cea care are puterea de a impune și de a interzice în casa soțului ei, o regină peste copiii săi. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„(...) soția este păzitoarea casei soțului ei și este responsabilă pentru aceasta (...)” (Al-Bukhari și Muslim)

De asemenea, Allah Preaînaltul i-a cerut soțului să acopere cheltuielile necesare acesteia și să o îmbrace în mod corespunzător.

3. Scopurile inamicilor islamului și ale grupărilor acestora în ceea ce privește defăimarea femeii și a răpirii drepturilor acesteia în zilele noastre

Cu adevărat, în zilele noastre, nu doar inamicii islamului, ci, mai degrabă, inamicii întregii omeniri, dintre necredincioși și ipocriți și dintre aceia ale căror inimi sunt bolnave, sunt deranjați de noblețea, valoarea și protecția pe care femeia a dobândit-o în islam. Aceasta se petrece deoarece dușmanii islamului dintre necredincioși și ipocriți își vor să transforme femeia într-un instrument de distrugere și într-o capcană prin intermediul căreia să îi vâneze pe cei a căror credință este slabă și ale căror instincte sunt deviate, dorind ca, prin intermediul ei, să își satisfacă propriile poftes, după cum ne spune Allah Preaînaltul:

„Și Allah voințe să vă ierte pe voi, în vreme ce aceia care urmează poftele lor râvnesc ca voi să vă abateți cât mai mult (de la El).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:27]

Chiar și musulmanii în ale căror inimi este o boală își doresc ca femeia să fie o marfă ieftină expusă pe piața celor care dețin

dorințe și pofte satanice, o marfă dezgolită în fața ochilor lor; sau tind ca, prin intermediul ei, să obțină ceea ce este chiar și mai moșic decât aceasta.

Din această cauză, ei au insistat ca femeile să iasă din propriile case pentru a lucra alături de bărbați, stând unul lângă altul, sau pentru a îi îngriji pe bărbații bolnavi din spitale, sau pentru a îi servi pe ei ca stewardese în avioane, sau ca studente sau profesoare în sălile de curs mixte, sau ca actrițe în teatre, sau drept cântărețe sau prezentatoare în mass-media, unde stau neacoperite și dezgolite, fiind o ispită prin glasul și prin înfățișarea lor. De asemenea, publicațiile defăimătoare au transformat fetele extravagante și dezbrăcate într-un instrument al sporirii atractivității publicațiilor lor și al creșterii vânzărilor acestora.

Mai mult decât atât, unii comercianți și unele fabrici au folosit aceste poze ca instrumente pentru sporirea atractivității produselor lor, din moment ce acestea sunt expuse în reclamele și pe produsele lor. Ca urmare a acestor acte și întreprinderi deviate și eronate, femeia a fost lipsită de rolul ei real din propria casă, fapt care a condus la constrângerea soților acestora pentru a le oferi servitoare din țări străine, care să îi educe pe copiii lor și care să le organizeze treburile propriilor case, aceasta constituindu-se într-o sursă de ispită și de atragere a nenumărate rele.

4. Nu este niciun rău în faptul că femeia muncește în afara casei sale, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- ✓ are nevoie de această profesie sau societatea are nevoie de ea și nu există altcineva dintre bărbați care să poată efectua munca respectivă;
- ✓ să lucreze după ce a îndeplinit lucrul din interiorul casei sale, care reprezintă ocupația ei principală;
- ✓ această ocupație să fie realizată într-un mediu înconjurat de femei, ca, spre exemplu, predatul, studiul sau medicina, care să se

desfășoare în locuri în care este separată de bărbați;

✓ de asemenea, nu este nicio interdicție în această privință, ci, dimpotrivă, este o obligație a femeii să învețe ceea ce este legat de religia sa dintre chestiunile de care ea are nevoie, atât timp cât aceasta se face într-un mediu populat de femei și nu este nicio problemă în a participa la lecții de religie în moschei și în alte locuri asemănătoare, atât timp cât ea este îmbrăcată în mod corespunzător și este separată de bărbați. În lumina statutului acordat femeilor în islam, ele studiază și predau și, de asemenea, sunt prezente în moschei.

~ Capitolul al doilea ~

Evidențierea reglementărilor cu privire la înfrumusețarea fizică a femeii

1. Femeii i se cere să manifeste ceea ce o caracterizează și este potrivit pentru ea, în conformitate cu natura sa înnăscută

Dintre acestea, (menționăm) tăierea unghiilor și îngrijirea lor, întrucât această acțiune este *Sunnah* (urmarea Tradițiilor nobilului nostru Profet ﷺ) și este în conformitate cu opinia majorității învățaților. De asemenea, aceasta este una dintre caracteristicile sale înnăscute, menționate într-un *hadith*, știut fiind faptul că, prin îndepărtarea lor, sunt încurajate curățenia și frumosul. În opoziție, lăsarea unghiilor neîngrijite conduce la permiterea ca acestea să ia forma unor monștri (să fie asemănătoare ghearelor unui leu), deoarece sub ele se acumulează murdăria, fapt care face imposibilă ajungerea apei în acea zonă.

Unele femei își lasă unghiile lungi, imitându-le pe femeile necredincioase și dând dovadă de necunoaștere a Tradițiilor Profetului (ﷺ), pe care le ignoră în acest mod.

De asemenea, este *Sunnah* ca femeile să își îndepărteze părul axial și pubian, conform unui *hadith* în care a fost menționat acest lucru și datorită faptului că aceasta este o modalitate de înfrumusețare. Este preferabil ca acest act să se realizeze săptămânal sau, în orice caz, îndepărtarea părului să nu fie amânată pentru mai mult de 40 de zile.

2. Ceea ce îi este cerut femeii și ceea ce îi este

interzis cu privire la părul de pe cap și la cel al sprâncenelor, precum și reglementările cu privire la vopsirea părului:

a. Femeii musulmane i se cere să-și lase părul să crească și să nu îl radă total decât în situațiile în care acest lucru este absolut necesar.

Sheikh Mohammed ibn Ibrahim Al Ash-Sheikh, muftiul Arabiei Saudite (Allah să aibă milă de el!), a spus:

„Femeii nu îi este permisă raderea părului de pe cap, conform hadith-ului consemnat de către An-Nasa’i în culegerea sa de ahadith, relatat de către ‘Ali (Allah sa fie mulțumit de el!), și de către Al-Bazar în culegerea sa de ahadith, relatat de ‘Uthmān (Allah sa fie mulțumit de el!, pe care Ibn Al-Jarir l-a consemnat de la ‘Akrama:

«Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a interzis femeii să își radă părul de pe cap.» (An-Nasa’i și At-Tirmidhi)

Dacă un lucru a fost interzis de către Profet (ﷺ), atunci acesta este considerat ca fiind haram (interzis) dacă nu au fost menționate alte norme care să contravină acestuia (sau care să îl anuleze).

Mala ‘Ali Qari a spus în lucrarea sa - «Al-Muraqah sharh al-mushakah» că, în ceea ce privește raderea părului de pe cap al femeii, s-a afirmat că pletele pentru femei sunt asemenea bărbii pentru bărbați din punct de vedere al înfățișării și al aspectului plăcut, al frumuseții.”³

Însă, în ceea ce privește scurtarea părului, nu este nicio problemă dacă aceasta este făcută din cauza unei nevoi și nu ca un mod de a se înfrumuseța – ca, spre exemplu, imposibilitatea de a îl îngriji sau dacă acesta crește foarte repede, fapt ce reprezintă o greutate pentru ea. Așadar, nu este nicio problemă în ceea ce

³ „Majmu’ al-fatawa wa ar-rasail”, sheikh Mohammed ibn Ibrahim

privește tăierea părului, atât timp cât situația o impune, așa cum obișnuiau să facă și unele dintre soțiile Profetului (Allah să fie mulțumit de ele!) după moartea acestuia, ca o formă de renunțare la a se mai înfrumuseța și de neglijare a obiceiului lăsării părului să crească.

Dacă motivul pentru care femeia își scurtează părul este acela de a se asemana cu necredincioasele sau cu înfățișarea bărbaților, atunci această acțiune este interzisă fără îndoială din cauza faptului că femeile credincioase nu trebuie să se asemene cu cele necredincioase sau cu bărbații în general; această acțiune rămânând interzisă chiar și dacă scopul este acela de a se înfrumuseța.

Sheikh-ul Mohammed Al-Amin Ash-Shanqiti (Allah să aibă milă de el!) a spus în lucrarea sa – „*Adwu'a al-baian*”:

„Cu adevărat, obiceiul care s-a împământat în jurul nostru în numeroase țări cu privire la tăierea părului de către femei până chiar aproape de rădăcină este un obicei străin, care contravine modului de a se comporta al femeile musulmanilor și chiar celui al arabilor de dinaintea de islam. Aceasta este doar una dintre numeroasele devieri care au generat stricăciuni și conflicte în ceea ce privește religia, caracterul și alte caracteristici în afară de acestea.”

Apoi, el a menționat *hadith*-ul conform căruia **„Soțiile Profetului (ﷺ) își tăiau din părul de pe cap astfel încât acesta să rămână (după aceea) din abundență.” (Muslim)**

„Cu adevărat, soțiile Profetului (Allah să fie mulțumit de ele!) și-au tăiat din păr după moartea Profetului (ﷺ) și aceasta întrucât ele obișnuiau să se înfrumusețeze în timpul vieții sale, iar dintre cele mai frumoase podoabe ale lor era părul; însă, după moartea Profetului (ﷺ), ele s-au bucurat de o situație specială, care nu se aseamănă cu cea a niciunei alte femei dintre femeile de pe acest Pământ și anume anularea definitivă a speranței de a se mai căsători și deznădejdea lor în această privință, o deznădejde în

care nu ar putea exista vreo urmă de dorință. Ele erau ca și când s-ar fi aflat într-o custodie permanentă datorită lui (ﷺ), până la moarte. Allah Preaînaltul spune:

«(...) Și nu se cade ca voi să-i pricinuiți vreo neplăcere Trimisului lui Allah, nici să vă căsătoriți vreodată cu soțiile sale, după el. Acesta ar fi pentru Allah un mare (păcat).»
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:53]

În ceea ce privește lipsa interesului pentru bărbați, aceasta poate fi motivul permitterii substituirii unor chestiuni legate de înfrumusețare, care nu sunt anulate decât din cauza acestui motiv.”

Așadar, femeia trebuie să își lase părul să crească, să îl îngrijească și să îl aranjeze în cozi împletite, iar ei nu îi este permis să îl strângă (asemeni unei cocoșe) deasupra capului său.

Sheikh-ul islamului, Ibn Taymiyyah (Allah să aibă milă de el!), a spus în „*Majmu' al-fatawa*” (22/145):

„Aceasta este la fel cum obișnuiesc unele femei ușoare⁴ să își împletească părul într-o singură coada ridicată între umeri.”

Sheikh-ul Mohammed ibn Ibrahim, muftiul Arabiei Saudite (Allah să aibă milă de el!), a spus:

„Însă, în ceea ce privește anumite chestiuni cărora le dau curs unele femei musulmane în aceste timpuri, prin strângerea părului lateral sau strângerea lui în întregime (umflat în spate sau deasupra capului) așa cum fac femeile străine, acestea nu sunt permise.

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că, într-un hadith, Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Sunt două tipuri de oameni care vor fi pedepsiți în Iad pe care nu le-am văzut (în vremea mea): oameni care au niște bice asemenea unor cozi de vaci cu care lovesc oamenii și femei

⁴ Din timpul sheikh-ului

care vor fi îmbrăcate, dar vor părea dezbrăcate, care înclină (către rău) și îi fac pe soții lor să încline către rău. Capetele lor vor fi asemeni cocoșelor de cămilă, înclinate pe o parte. Nu vor intra în Paradis și nici (măcar) nu îi vor simți mirosul, deși mirosul său se simte de la o distanță de așa și așa (de departe).” (Muslim)

Unii învățați au interpretat cuvintele sale (ﷺ): „vor fi asemeni cocoșelor de cămilă, înclinate pe o parte”, ca făcând referire la coafurile femeilor care își aranjează părul într-o pieptănătură asemănătoare celei a femeilor ușoare, pe care o practică și alte femei, și o pieptănătură specifică străinelor (necredincioaselor) și femeilor musulmane care le imită pe acestea.”⁵

La fel cum femeii musulmane îi este interzis să își radă părul de pe cap și să îl taie fără a avea vreun motiv întemeiat, tot astfel îi este interzis să își alungească părul în mod artificial (să își pună extensii); conform celor existente în culegerile de *ahadith*:

„Mesagerul lui Allah (ﷺ) a blestemat-o pe «*al-wasilah*» și pe «*al-mutauasilah*», pe femeia care face tatuaje și pe cea care are un tatuaj.” (Al-Bukhari și Muslim)

Termenul de „*al-wasilah*” face referire la femeia care pune păr fals altei femei, iar „*al-mutauasilah*” la cea care cere să i se pună păr fals, din cauza înșelăciunii aflate în aceasta. Din această cauză, este interzisă și purtarea perucilor cunoscute în zilele noastre.

Al-Bukhari, Muslim și alții au consemnat că Mu’auyiyah (Allah să fie mulțumit de el!) a ținut o cuvântare (o predică) în momentul în care a mers la Medina și a scos un ghemotoc de păr (sau o șuviță de păr) și a spus:

„Ce este în mintea femeilor voastre de își pun ceva ca acestea

⁵ „*Majmu’ al-fatawa*” a sheikh-ului Ibn Taimiyyah (2/47). A se vedea și „*Al-’Indah wa at-tabi’in*” (pag. 85)

pe capetele lor?! Cu adevărat eu l-am auzit pe Trimisul lui Allah (ﷺ) spunând:

«Nicio femeie nu a purtat pe capul ei părul altei femei fără ca în aceasta să nu fie (un păcat și) o înșelăciune.» (Al-Bukhari, An-Nasa'i și Ahmad)»

Peruca, la rândul ei, este considerată a fi păr artificial, care se aseamănă cu părul natural, însă purtarea ei este tot o înșelăciune.

b. Femeii musulmane îi este interzis să îndepărteze în totalitate părul sprâncenelor sau o parte a acestora, indiferent dacă aceasta se face prin radere, tăiere sau prin folosirea unei substanțe care îl îndepărtează în întregime sau doar parțial, deoarece acest fapt este considerat a fi „*an-namisah*”, iar Profetul (ﷺ) le-a blestemat pe cele care fac aceasta:

„Profetul (ﷺ) le-a blestemat pe «an-namisah» și pe «al-mutanamisah».” (An-Nasa'i)

Prin termenul de „*an-namisah*” se face referire la femeia care îndepărtează în totalitate părul sprâncenelor sau doar o parte a acestuia cu scopul înfrumusețării, iar prin „*al-mutanamisah*” se face referire la femeia căreia i se face acest lucru. Această acțiune este una dintre faptele prin care femeia încearcă să schimbe ceea ce Allah Preaînaltul a creat, fapt la care o îndeamnă Șeitan (Satana), cel care a jurat să îl îndeplinească pe fiul lui Adam să facă astfel. Cu privire la aceasta, Allah Preaînaltul spune:

„(...) și le voi porunci (oamenilor) să schimbe creația lui Allah.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:119]

Într-un *hadith sahih* de la Ibn Mas'ud (Allah să fie mulțumit de el!), s-a consemnat că Profetul (ﷺ) a spus:

„«Allah le-a blestemat pe femeile care își fac tatuaje și pe cele care fac tatuaje, pe cele care smulg sprâncenele altora și pe cele cărora le sunt smulse sprâncenele, precum și pe cele care își fac un spațiu artificial între dinți pentru a se înfrumuseța, și cele care schimbă creația lui Allah.» O femeie a început să

dezbată cu el, întrebând: «Ce este aceasta?» El (Ibn Mas'ud) a răspuns: «Oare să nu blestem eu ceea ce au blestemat Allah și Mesagerul Său (ﷺ) și care se află în Cartea lui Allah, în care Allah Preaînaltul spune:

„(...) Ceea ce Mesagerul vă dăruiește (hotărăște, poruncește) primiți (faceți) și toate cele de la care vă oprește, de la acelea opriți-vă (și nu faceți) și fiți cu frică de Allah, căci, cu adevărat, Allah este Aspru la pedeapsă!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 59:7]» (Al-Bukhari și Muslim)

Acest fapt este menționat de către Ibn Kathir (Allah să aibă milă de el!) în „*Tafsir-ul*” său (359/2), publicat de *Dar Al-Andalus*.

Cu adevărat, această molimă periculoasă, care este unul dintre cele mai mari păcate, le-a cuprins pe multe dintre femeile din zilele noastre, până într-acolo încât smulgerea sprâncenelor a devenit o necesitate zilnică. În această privință, femeii nu îi este permis să urmeze îndemnul soțului ei de a face aceasta, deoarece această acțiune este un păcat.⁶

c. Femeii musulmane îi este interzis să își modifice aspectul dinților pentru a îi înfrumuseța, prin pilirea lor, astfel încât să se obțină între ei o mică despicătură.

Însă, în cazul în care există o anomalie și se impune o intervenție pentru îndepărtarea acesteia sau există carii care se impun a fi tratate, nu este nicio interdicție în pilirea dinților, pentru că aceasta se face cu scopul tratării și al îndepărtării anomaliei existente, fapt realizat de către un medic specializat.

d. Femeii musulmane îi este interzis să își facă tatuaje pe corp și aceasta pentru că Profetul (ﷺ) le-a blestemat pe *al-washimah* și *al-mutawashimah*. *Al-washimah* este femeia care

⁶ Este interzisă îndeplinirea cererii făcută de una dintre creațiile lui Allah Preaînaltul, dacă prin aceasta se încalcă o Poruncă a lui Allah Preaînaltul Însuși (n. tr.)

înțepă mâna sau fața cu acul (pentru tatuaj), apoi colorează acest loc cu tuș sau cerneală, în vreme ce *al-mutawashimah* este cea căreia i se face acest lucru. Această faptă este interzisă și reprezintă unul dintre cele mai mari păcate. Ea este considerată astfel și pentru faptul că Profetul (ﷺ) l-a blestemat atât pe cel care dă curs acestei acțiuni, cât și pe cel asupra căruia se răsfrânge aceasta, iar blestemul nu este, de regulă, folosit decât pentru unul dintre cele mai mari păcate.

e. Reglementări cu privire la colorarea anumitor părți ale corpului cu hena, vopsirea părului și purtarea podoabelor din aur

1. Colorarea anumitor părți ale corpului femeii cu hena – imam An-Nawawi (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Al-Majmu'*” (324/1):

„Colorarea mâinilor și a picioarelor cu hena este *mustahab*⁷ pentru femeile căsătorite, conform unor *ahadith* cunoscute.”

Aici, se face referire la *hadith*-ul relatat de Abu Dawud:

„O femeie a întrebat-o pe ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) cu privire la colorarea părului cu hena, iar ea a răspuns: «Nu este nicio restricție în această privință, însă eu urăsc aceasta. Iubitul meu, Profetul lui Allah (ﷺ), ura mirosul ei.» (Abu Dawud)

De asemenea, An-Nasa’i a relatat tot de la ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!):

„O femeie aflată în spatele unui paravan și în mâna căreia se afla o scriere i-a făcut un semn Trimisului lui Allah (ﷺ), iar Profetul (ﷺ) și-a retras mâna și a spus: «De unde să știu dacă este mâna unei femei sau a unui bărbat?!» Ea a spus: «O mână de femeie.» El (ﷺ) i-a spus: «Dacă erai femeie, tu ai fi avut unghiile schimbate (vopsite cu hena).»” (An-Nasa’i)

⁷ Este preferabil

Însă, femeii îi este interzis să își vopsească unghiile cu substanțe care se întăresc⁸ pe unghie și împiedică purificarea⁹.

2. Vopsirea părului – dacă părul este încărunțit, atunci femeii îi este permis să îl vopsească, dar fără a folosi pentru aceasta culoarea neagră. Profetul (ﷺ) a interzis, în general, vopsirea părului în negru.

Imam An-Nawawi (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Riādh As-Sālihīn*”, capitolul „*Interzicerea vopsirii părului în negru pentru femei și bărbați*”, precum și în „*Majmu*” (324/1):

„Nu este nicio diferență între femeie și bărbat în ceea ce privește interzicerea de a își vopsi părul în negru. Acesta este opinia noastră.”

În ceea ce privește, însă, ca femeia să își vopsească părul care este negru natural într-o altă culoare, consider că aceasta nu este permis, întrucât nu este o necesitate, iar culoarea neagră a părului este un semn al frumuseții și nu o anomalie care necesită schimbarea, pentru că în aceasta (schimbarea culorii părului) se află o asemănare cu femeile necredincioase.

3. Purtarea podoabelor din aur și argint – învățații în islam și-au exprimat acordul unanim asupra faptului că este preferabil și indicat ca femeia să se împodobească cu podoabe din aur și argint, așa cum obișnuiește ea să o facă de obicei; însă nu îi este permis să își expună podoabele în fața bărbaților străini de ea (*non-mahram*).

Mai mult decât atât, femeii musulmane i se impune acoperirea podoabelor atunci când iese afară din casă și este expusă privirilor bărbaților, pentru că în aceasta se află ispită. Astfel, dacă este interzis ca în fața bărbaților să se audă chiar și numai sunetul brățărilor aflate pe gleznelor ei, sub haine,¹⁰ ce să mai spunem despre expunerea podoabelor?!

⁸ Asemenea lacului de unghii și al ojei

⁹ Adică împiedică ajungerea apei la unghie în momentul efectuării abluțiunii, făcând astfel ca abluțiunea să fie incompletă

¹⁰ Traducerea sensurilor Nobilului Coranului, 24:31

~ Capitolul al treilea ~

Reglementări cu privire la menstruație, scurgerile vaginale și lăuzie

I. Menstruația

1. Definiția menstruației

Din punct de vedere lingvistic, menstruația – *al-haid* – înseamnă scurgere, iar din punct de vedere al Legii islamice, ea face referire la sângele eliminat din uterul femeii, în perioade determinate de timp, fără a fi cauzat de vreo boală sau de rănire. Aceasta este în natura fiicelor lui Adam (a femeilor), astfel fiind ele create de către Allah Preaînaltul, care a făcut ca aceasta să participe la hrănirea embrionului în timpul sarcinii, transformându-se apoi în lapte, după nașterea lui. Însă, dacă femeia nu a rămas însărcinată și nici nu alăptează, acest sânge nu găsește altă cale de a se elimina decât în perioade specifice de timp, cunoscute sub numele de menstruație.

2. Vârsta menstruației

Perioada în care femeia are de regulă menstruație este cuprinsă, de obicei, între 9 și 50 de ani. Allah Preaînaltul spune:

„Și acelea dintre soțiile voastre care au trecut de vârsta perioadei lunare (ele nu mai au menstruație), pentru ele ‘iddah (perioada prescrisă) – dacă aveți îndoieli (cu privire la perioada lor) – este de trei luni și (același lucru se aplică) pentru cele care nu au încă ciclul (nu sunt încă adulte. Pentru ele, ‘iddah este de trei luni, de asemenea) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 65:4]

Prin cuvintele „*allai ia'iasn*”¹¹ se au în vedere femeile care au ajuns vârsta de 50 de ani, iar prin „*allai lam iahidn*”¹² se face referire la femeile care nu au împlinit încă vârsta de 9 ani.

3. Reglementări cu privire la menstruație

a. Ceea ce este interzis în timpul menstruației

1. **În timpul menstruației, este interzis contactul sexual,** conform Cuvântului lui Allah:

„Te întreabă despre (împreunarea) cu femeile în timpul menstruației. Spune (o, Mohammed): «Acesta este un rău. Așadar, stați departe de femei în timpul menstruației și nu vă apropiați de ele până când nu se vor curăți (este vorba de interzicerea relațiilor intime în această perioadă)! Iar dacă sunt curate (este vorba de sfârșitul perioadei menstruale, urmată de baia rituală, ghusl), puteți veni la ele, așa cum v-a poruncit Allah, căci Allah îi iubește pe cei care se căiesc și îi iubește pe cei care se curățesc.» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:222]

Această interdicție este menținută până la terminarea perioadei menstruale, până în momentul în care femeia se îmbăiază, conform Spuselor lui Allah Preaînaltul:

„(...) Iar dacă sunt curate (este vorba de sfârșitul perioadei menstruale, urmată de baia rituală, ghusl), puteți veni la ele, așa cum v-a poruncit Allah, căci Allah îi iubește pe cei care se căiesc și îi iubește pe cei care se curățesc.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:222]

Soțului îi este permis să găsească plăcerea alături de soția sa aflată la menstruație fără a avea însă un contact sexual, conform cuvintelor Trimisului lui Allah (ﷺ):

¹¹ Femeile care au trecut de vârsta perioadei lunare (n. tr.)

¹² Fetele care nu au încă ciclul menstrual (n.tr.)

„(...) (În perioada menstruală) Faceți orice doriți (cu soțiile voastre) în afară de a avea un contact sexual efectiv.” (Muslim)

2. În timpul menstruației, femeii îi este interzis să țină post și să se roage, deoarece aceste acțiuni sunt considerate a fi invalide pentru ea în această perioadă, conform cuvintelor Profetului lui Allah (ﷺ):

„Femeia aflată la menstruație nici nu se roagă și nici nu ține post.” (Al-Bukhari și Muslim)

Însă, după terminarea perioadei menstruale, femeia are obligația să recupereze postul neținut, însă nu și rugăciunea, conform celor spuse de ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!):

„În vremea Profetului (ﷺ), noi eram îndemnate să recuperăm postul pe care nu îl ținusem în perioada menstruației, dar nu eram îndemnate să recuperăm și rugăciunea (neefectuată).” (Al-Bukhari și Muslim)

Diferența dintre acestea este, și Allah știe cel mai bine, că rugăciunea este repetabilă în mod continuu și nu se impune recuperarea acesteia din cauza greutății pe care ar putea-o reprezenta aceasta, în vreme ce postul nu este o astfel de acțiune continuă.

3. În timpul menstruației, femeii musulmane îi este interzis să atingă Coranul, fără a exista între ea și acesta un acoperământ, conform Cuvintelor lui Allah Preaînaltul:

„Pe care numai cei purificați (curățiți) o ating¹³.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 56:79], precum și conform celor pe care le-a menționat Trimisul lui Allah (ﷺ), în

¹³ Cartea – Coranul (n.tr.)

înscrisul înmănat lui ‘Amru ibn Huzam (Allah să fie mulțumit de el!):

„Să nu atingă Coranul decât acela care s-a purificat (curățat).” (An-Nasa’i)

Cu privire la acest subiect, sheikh-ul islamului, Ibn Taymiyyah (Allah să aibă milă de el!), a spus:

„Poziția celor patru imami este aceea că nu are voie să atingă Coranul decât cel care este purificat.”

În ceea ce privește însă citirea Coranului de către femeia aflată la menstruație, fără a îl atinge, există diferențe de opinie între învățații în islam, cea mai aprobată fiind aceea că femeia aflată la menstruație nu citește din Coran decât dacă este absolut necesar, cum ar fi, spre exemplu, teama de a uita ceea ce a memorat, și Allah știe cel mai bine.

4. În timpul menstruației, femeii musulmane îi este interzis să înconjoare *Ka‘bah* (ca ritual de adorare)

Aceasta este în conformitate cu cuvintele Profetului (ﷺ), care i-a spus ‘Aishei (Allah să fie mulțumit de ea!) atunci când i-a venit menstruația (în timpul Pelerinajului – *Hajj*):

„Fă tot ceea ce face un pelerin, în afară de înconjurarea Casei (*Al-Ka‘bah*), până ce nu te curățești (și se termină menstruația ta, adică ești pură).” (Al-Bukhari și Muslim)

5. În timpul menstruației, femeii musulmane îi este interzis să stea în moschee

Femeii aflate la menstruație îi este interzis¹⁴ să stea în moschee, conform spuselor Profetului (ﷺ):

¹⁴ Însă, dacă femeia merge în moschee pentru a lua parte la lecții referitoare la religie, îi este permis să stea în interiorul acesteia (n.tr.)

„Cu adevărat, femeii aflate la menstruație sau persoanei aflate în stare de *junub* (în stare de impuritate după un contact sexual) nu îi este permis să stea în moschee.” (Abu Dawud)

De asemenea, el (ﷺ) a spus:

„Femeii aflate la menstruație și persoanei care se află în starea de *junub* (în stare de impuritate după un contact sexual) nu le este permis să stea în moschee.” (Abu Dawud și Ibn Majah)

Femeii aflate în perioada menstruală îi este însă permis să treacă prin moschee fără a sta acolo, conform *hadith*-ului de la ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), care a spus:

„Profetul (ﷺ) lui Allah a spus: «Dă-mi mie rogojina care se găsește în moschee.» Ea a răspuns: «Sunt la menstruație.» Profetul (ﷺ) i-a spus: «Cu adevărat, menstruația nu se află în mâna ta.»” (Muslim, At-Tirmidhi și An-Nasa’i)

Nu există însă nicio interdicție pentru femeia aflată la menstruație în ceea ce privește pomenirea lui Allah prin *tahlīl*¹⁵, *tasbīḥ*¹⁶ și *tabkīr*¹⁷ și a face rugi, sau a îndeplini pomenirile de dimineață și de seară, și cele dinainte de culcare și de trezire, la fel cum nu există nicio interdicție în ceea ce privește citirea unor cărți de religie, precum interpretarea sensurilor Coranului și cărțile de *ahadith* sau jurisprudență islamică.

b. Beneficiile reglementărilor referitoare la *as-safrah* și *al-kadrah*

As-safrah este o scurgere asemănătoare puroiului, preponderent gălbuie, iar *al-kadrah* este o scurgere care are o

¹⁵ Rostirea formulei „*Lā ilāha illa Allah*” – „Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah” (n.tr.)

¹⁶ Rostirea formulei „*Allahu Akbar*” – „Allah este Prea Măreț!” (n.tr.)

¹⁷ Rostirea formulei „*Subḥān Allah*” – „Slavă lui Allah!” (n.tr.)

culoare asemănătoare apei murdare, impure. Dacă scurgeri asemenea *as-safrah* și *al-kadrah* au fost eliminate de către femeie în perioada de timp destinată menstruației, atunci acestea sunt considerate a fi menstruație, aplicându-li-se aceleași reglementări specifice acesteia. Însă, dacă acestea au fost eliminate în afara perioadei de timp destinată menstruației, atunci ele nu sunt luate în considerare ca atare, iar femeia se poate considera în stare de puritate și aceasta este în conformitate cu spusesele lui Umm ‘Atiyah (Allah să fie mulțumit de ea!):

„Nu obișnuiam să luăm în considerare *as-safrah* și *al-kadrah* după terminarea menstruației.” (Abu Dawud)

Sau:

„Nu obișnuiam să luăm în considerare *as-safrah* și *al-kadrah*.” (Al-Bukhari)

Învățații în *ahadith* consideră o asemenea relatare ca fiind un fapt decretat direct de către Profetul lui Allah (ﷺ), iar sensul lui este acela că *as-safrah* și *al-kadrah*, înainte de terminarea menstruației, sunt considerate a fi menstruație și li se aplică reglementările specifice acesteia.

c. Un alt beneficiu:

Întrebare: Cum știe femeia când s-a terminat menstruația ei?

Răspuns: Ea recunoaște aceasta datorită opririi scurgerii de sânge, prin intermediul a două indicii:

1. eliminarea *al-qassah al-beidah* – un lichid albicios care urmează scurgerii de sânge menstrual, care se aseamănă cu apa de var. Există posibilitatea de a avea o altă coloratură decât cea albicioasă, în funcție de natura fiecărei femei.

2. *al-geafuf* și anume introducerea unei bucăți de tifon sau bumbac în cavitatea vaginală și extragerea acesteia albe, fără sânge

și fără urme de *safrah* sau de *kadrah*.

4. Ce i se impune femeii odată cu terminarea menstruației?

O atenționare importantă:

Dacă femeia aflată la menstruație sau în perioada de lăuzie s-a purificat înainte de apusul soarelui

Odată cu terminarea menstruației, femeii i se impune să se îmbăieze, prin spălarea corpului în întregime (*ghusl*), cu intenția de curățare și purificare, conform cuvintelor Profetului lui Allah (ﷺ):

„Dacă menstruația ta a început, atunci oprește-te din a te mai ruga, iar dacă menstruația ta s-a terminat, îmbăiază-te și efectuează rugăciunea.” (Al-Bukhari și Muslim)

Modalitatea în care se efectuează îmbăierea de după terminarea menstruației este următoarea:

- femeia trebuie să aibă intenția de a îndepărta starea de impuritate, de a se purifica pentru rugăciune;
- femeia trebuie să spună **„Bismi-llah”** – „În Numele lui Allah”
- femeia trebuie să lase apa să ajungă pe întregul corpul, udând rădăcinile părului, nefiind obligatoriu pentru ea să îl desfacă dacă acesta este împletit, ci trebuie doar să îl ude cu apă, iar dacă a folosit planta de *sidr* și produse pentru igienă împreună cu apa, cu atât mai bine;
- este de preferat ca femeia să șteargă zona intimă cu o bucată de bumbac îmbibată cu mosc sau cu orice alt parfum, după îmbăiere, datorită sfatului oferit ‘Asmei (Allah să fie mulțumit de ea!) de către Profet (ﷺ). [Muslim]

[!!!] Femeia a cărei menstruație s-a terminat înainte de apusul soarelui este obligată să facă rugăciunile de *Dhuhr* și de

‘Asr din ziua respectivă.

[!!!] Femeia a cărei menstruație s-a terminat înainte de Fajr este obligată să se roage rugăciunile de Maghrib și de ‘Isha din noaptea respectivă.

Toate acestea trebuie îndeplinite deoarece timpul celei de-a doua rugăciuni este considerat ca fiind și timpul îndeplinirii rugăciunii precedente ei, în condiții specifice.¹⁸

Sheikh-ul islamului, Ibn Taymiyyah (Allah să aibă milă de el!), a spus¹⁹:

„Pentru acest motiv, majoritatea învățaților în islam, precum Malik, Shafā‘i și Ahmad, au considerat că, dacă menstruația femeii s-a încheiat spre sfârșitul zilei, ea trebuie să se roage rugăciunile de Dhuhr și de ‘Asr împreună; iar dacă menstruația ei s-a terminat spre sfârșitul nopții, atunci ea trebuie să se roage rugăciunile de Maghrib și de ‘Isha împreună. Astfel a fost transmis de la ‘Abd Ar-Rahman ibn ‘Auf, Abu Hurairah și Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de ei!) și aceasta deoarece acest interval de timp este comun celor două rugăciuni, în împrejurări specifice²⁰. Astfel, dacă menstruația s-a terminat spre sfârșitul zilei (înainte de apusul soarelui), aceasta înseamnă că încă mai persistă timpul rugăciunii de Dhuhr, fapt pentru care ea trebuie să o efectueze înaintea rugăciunii de ‘Asr. Dacă menstruația s-a terminat spre sfârșitul nopții (înainte de rugăciunea de Fajr), atunci timpul rugăciunii de Maghrib încă mai persistă în condiții specifice, fapt pentru care ea trebuie să o efectueze înainte de rugăciunea de ‘Isha.”

Dacă însă a intrat timpul unei anumite rugăciuni și după aceea femeia a intrat în perioada de menstruație sau de lăuzie, opinia majoritară este aceea că nu i se impune repetarea rugăciunii la

¹⁸ Așa cum, spre exemplu, în călătorie este permis să se efectueze Dhuhr și ‘Asr împreună, fie în timpul de Dhuhr, fie în timpul de ‘Asr

¹⁹ „Fatawa”, 22/434

²⁰ Precum călătoria

începutul timpului căreia era în stare de puritate, chiar dacă ea a devenit impură înainte de a efectua rugăciunea respectivă.

Sheikh-ul islamului, Ibn Taymiyyah (Allah să aibă milă de el!), a spus în „*Majmu' al-fatawa*” [23/335] referitor la această chestiune:

„Ceea ce este cel mai evident în Școlile Abu Hanifah și Malik este faptul că femeii nu i se impune nimic (în această situație), pentru că recuperarea rugăciunii nu este impusă decât din cauza unei condiții specifice; și nu există aici nicio prescripție care să îi impună ei recuperarea rugăciunii pentru că ea a întârziat rugăciunea în limitele permise. Astfel, ea nu este (considerată) asemeni cazului în care ea ar fi fost fără băgare de seamă sau delăsătoare.

În ceea ce îl privește însă pe cel adormit sau pe cel care a uitat, chiar și dacă, de asemenea, el nu este fără băgare de seamă sau delăsător, cele cărora el le dă curs nu este considerat a fi recuperare, ci timpul destinat rugăciunii în ceea ce îl privește, atunci când se trezește sau își amintește.”

II. Al-Istihadah

1. Reglementări cu privire la *al-istihadah*

Al-istihadah reprezintă o scurgere de sânge produsă în afara perioadei de menstruație, sub formă de hemoragie, dintr-o venă denumită „vena critică” („*al-adzl*” în limba arabă), iar aprecierea situației femeii aflate în această stare este dificilă din cauza asemănării sângelui scurs la menstruație cu cel scurs în cazul *al-istihadah*.

Așadar, dacă scurgerea de sânge se produce într-o modalitate continuă, ce anume din acest sânge este considerat a fi menstruație și ce este considerat a fi *al-istihadah*, caz în care postul și rugăciunile nu se întrerup din cauza lui și aceasta din cauza faptului că femeii aflate la *al-istihadah* i se aplică aceleași

reglementări ca și celei aflate în stare de puritate (în afara perioadei menstruale)?

Având în vedere aceasta, femeia aflată la *istihadah* se poate afla în trei situații specifice, după cum urmează:

Prima situație: este aceea de a fi avut o perioadă determinată de timp specifică menstruației pe care o cunoștea, înainte de a apărea *al-istihadah*. Spre exemplu, înainte de *al-istihadah*, ea trebuie să fi avut deja menstruație timp de 5 sau 8 zile la începutul lunii sau la mijlocul acesteia, știind astfel numărul ei de zile de menstruație și timpul acesteia. Astfel, ea va aștepta atât cât este timpul acesteia și va renunța la rugăciune și la post. În această perioadă, ei i se aplică reglementările specifice femeii aflate la menstruație. Atunci când această perioadă de timp se termină, ea trebuie să se îmbăieze pentru purificarea de după menstruație și să efectueze rugăciunea, iar sângele care urmează și continuă să curgă este considerat *istihadah*. Aceasta este conform cuvintelor Profetului (ﷺ) către Umm Habibah (Allah să fie mulțumit de ea!):

„Stai departe (de rugăciune) atât timp cât perioada ta normală (de menstruație) te împiedică (de la rugăciune), apoi, îmbăiază-te (efectuează *ghusl*) și roagă-te.” (Muslim)

De asemenea, aceasta este conform spuselor Profetului (ﷺ) către Fatimah bint Abu Hubaish:

„Cu adevărat, aceasta este (o scurgere dintr-o) venă (adică *istihadah*) și nu menstruație. Așadar, dacă a venit (perioada) menstruației tale, oprește-te din a mai efectua rugăciunea, iar când s-a terminat, spală sângele și roagă-te.” (Al-Bukhari și Muslim)

A doua situație: este cea în care nu se știe perioada exactă a menstruației, însă sângele care se scurge este diferit, o parte din el prezentând caracteristicile specifice sângelui menstrual, fiind închis la culoare sau gros și vâscos, sau are un miros specific, iar restul nu prezintă aceste caracteristici specifice sângelui menstrual, ci este roșu, fără un miros specific, lipsit de vâscozitate. În această

situație, se consideră că o scurgere de sânge care poartă caracteristicile menstruației este menstruație, iar femeia se oprește de la a mai efectua rugăciunea sau de la post, iar ceea ce este în afara acestuia este considerat a fi *istihadah*. Astfel, femeia trebuie să se îmbăieze pentru purificare odată ce se termină scurgerea de sânge care are caracteristicile specifice menstruației, iar apoi poate efectua rugăciunea și poate posti, considerându-se că ea este în stare de puritate, conform spuselor Profetului (ﷺ) adresate Fatimei bint Abu Hubaish:

„Dacă este menstruație, (sângele care se scurge) este închis la culoare și este recunoscut. În acest caz, oprește-te de la a efectua rugăciunea. Dacă (scurgerea de sânge) este altfel decât aceasta, atunci fă abluțiunea pentru rugăciune și efectuează rugăciunea.” (An-Nasa’i și Abu Dawud)

Astfel, femeia aflată la *istihadah* trebuie să aprecieze caracteristicile sângelui care se scurge pentru a putea face o diferență între menstruație și scurgerile de sânge de o altă natură.

A treia situație: este aceea în care, dacă ea nu are o perioadă de timp determinată, specifică menstruației și nici sângele scurs (pe o anumită perioadă de timp) nu are anumite caracteristici specifice menstruației, spre deosebire de restul, atunci ea va considera șase sau șapte zile din fiecare lună ca fiind menstruație, pentru că aceasta este perioada medie specifică femeilor în general, conform cuvintelor Profetului Mohammed (ﷺ) către Hamnah bint Jahsh:

„Cu adevărat, acesta este un impuls de la Șeytan, de aceea (te vei considera) tu ca fiind la menstruație șase sau șapte zile, apoi, îmbăiază-te tu (pentru purificare) până când te-ai curățit, apoi efectuează tu rugăciunea pentru douăzeci și trei sau douăzeci și patru de zile, și postește, și roagă-te, căci, cu adevărat, aceasta este permis pentru tine, și fă așa cum fac și femeile care au menstruație.” (At-Tirmidhi, Abu Dawud, Ibn Majah și Ahmad)

Ceea ce se poate concluziona din cele menționate anterior este

faptul că femeia care are o perioadă determinată a menstruației o ia în considerare pe aceasta, cea a cărei scurgere se particularizează în anumite zile prin prezența caracteristicilor sângelui menstrual va ține cont de aceasta, iar cea care nu dispune de niciunul dintre aceste repere va considera șase sau șapte zile din fiecare lună ca fiind menstruație. Acestea sunt cele trei reglementări menționate în *Sunnah* Profetului Mohammed (ﷺ) cu privire la femeia aflată în situația de *istihadah*.

Sheikh-ul islamului, Ibn Taymiyyah (Allah să aibă milă de el!), a spus:

„Cele șase indicii (semne) care au fost menționate (pentru a se diferenția între menstruație și altfel de scurgeri de sânge) sunt: perioada obișnuită, determinată, cunoscută ca aparținând menstruației – și ea este cel mai puternic indiciu, întrucât ea aparține anterior menstruației fără a exista și alte scurgeri; sau diferențierea – întrucât sângele închis la culoare și gros, având un miros specific, poate fi mai curând considerat a fi sânge menstrual decât scurgere de sânge roșiatică. De obicei, se ia în considerare perioada de menstruație specifică femeilor, întrucât regula este ca ceea ce este singular, fiind o excepție, să fie luat în considerare împreună cu ceea ce este general. Acestea sunt cele trei indicii pe care le evidențiază consemnările Sunnah și care sunt luate în considerare.”

Apoi, el a amintit și celelalte indicii care au fost menționate și a spus la sfârșit:

„Cea mai corectă apreciere este cea care ia în considerare indiciile care au fost menționate în Sunnah și eliminarea, ignorarea și anularea a tot ceea ce este în afara acesteia.”

2. Ce i se impune femeii aflate la *istihadah* în condițiile în care este apreciată ca fiind în stare de puritate (în afara perioadei în care scurgerea pe care o are este considerată ca fiind sânge menstrual)

a. Trebuie să se îmbăieze (pentru purificare) la sfârșitul perioadei menstruale, pe care o va aprecia după cum a fost menționat anterior.

b. Trebuie să spele partea intimă pentru îndepărtarea oricăror scurgeri înainte de fiecare rugăciune, după care trebuie să aplice în zona intimă un tampon fix care să oprească ieșirea scurgerii de sânge, iar apoi va face abluțiunea (*wuḍū'*) odată cu intrarea timpului specific fiecărei rugăciuni.

Aceasta este în conformitate cu spusese Profetului lui Allah (ﷺ) cu privire la femeia aflată la menstruație:

„Ea trebuie să lase rugăciunea în zilele de menstruație, apoi să se îmbăieze (efectuând baia rituală de purificare de după menstruație (*ghusl*), iar (după aceasta trebuie) să facă abluțiunea înainte de fiecare rugăciune.” (At-Tirmidhi, Abu Dawud și Ibn Majah)

De asemenea, Profetul (ﷺ) a spus:

„Fă-ți o bucată de material pe care să o introduci în interior.” (At-Tirmidhi, Abu Dawud, Ibn Majah și Ahmad)

Termenul folosit în limba arabă este „*al-karsaf*”, care înseamnă „bumbac”, însă se pot folosi și tampoanele igienice existente în zilele noastre.

III. Lăuzia (*an-nifas*)

1. Definirea și durata acesteia

An-nifas este sângele care se scurge din uter în timpul nașterii și în perioada imediat următoare acesteia, reprezentând resturile de sânge depozitate în uter în timpul sarcinii, iar dacă femeia a născut, acest sânge este eliminat puțin câte puțin. De asemenea, ceea ce se observă a se scurge înaintea nașterii, în timpul travaliului, este considerat *nifas*.

Învățații în islam au apreciat posibilitatea apariției acestuia cu două sau trei zile înainte de naștere, dar, de obicei, acesta apare odată cu nașterea.

Nașterea este apreciată ca producându-se prin împingerea afară a ceea ce se află în uter, după formarea constituției omului (a embrionului), iar cea mai scurtă perioadă pentru formarea acestuia este de 81 de zile de sarcină însemnând, de obicei, trei luni.

Însă, dacă femeia a pierdut sarcina înainte de această perioadă și a avut după aceea o anumită sângerare, ea nu trebuie să o ia în considerare și nu trebuie să renunțe astfel la rugăciune și post din cauza ei; pentru că acesta va fi considerat a fi un sânge rău, bolnav, și o hemoragie, căreia i se aplică aceleași reglementări ca și femeii aflate la *istihadah*.

Cea mai îndelungată perioadă de timp aferentă lăuziei este considerată, de obicei, ca fiind de 40 de zile, începând cu momentul nașterii sau cu 2-3 zile înaintea acesteia, așa cum a fost amintit de către Umm Salamah (Allah să fie mulțumit de ea!) într-un hadith:

„Lăuza din timpul Profetului (ﷺ) obișnuia să aștepte timp de 40 de zile.” (At-Tirmidhi, Abu Dawud, Ibn Majah și Ahmad)

Învățații în islam au convenit asupra acestui fapt, după cum au menționat At-Tirmidhi și alții, și imediat cum s-a purificat, chiar și înainte de terminarea celor 40 de zile, deci, atunci când scurgerea de sânge s-a oprit, ea se îmbăiază și face rugăciunea. Nu există însă un număr minim de zile, pentru că nu a fost menționat nimic care să îl limiteze. Dacă s-au împlinit cele 40 de zile și nu s-a oprit încă scurgerea de sânge, dacă ceea ce urmează acestora coincide cu perioada obișnuită a menstruației sale, atunci această scurgere este considerată a fi menstruație. Dacă însă scurgerea de sânge care continuă nu coincide cu perioada obișnuită a menstruației sale și continuă să se scurgă și nu se oprește, atunci ea este considerată a fi *istihadah*. Din cauza acesteia, femeia musulmană nu trebuie să renunțe la actele de adorare după trecerea celor 40 de zile. Dacă

sângele continuă să se scurgă și după 40 de zile, după care se oprește, iar aceasta nu coincide cu perioada menstruației sale, atunci acest aspect este discutabil.

• Reglementări cu privire la perioada de lăuzie

Reglementările cu privire la lăuzie sunt asemenea reglementărilor cu privire la menstruație în următoarele privințe:

1. este interzis contactul sexual direct cu femeia lăuză, așa cum este interzis și în cazul celei aflate la menstruație, însă este permisă desfătarea cu ea;

2. femeii lăuze îi este interzis să postească, să efectueze rugăciunea sau să facă înconjurul *Ka'bah* în semn de adorare, asemeni femeii aflate la menstruație;

3. femeii lăuze îi este interzis să atingă Coranul sau să îl citească, în afara situației în care se teme că ar uita ceea ce a memorat din el, asemeni femeii aflate la menstruație;

4. femeii lăuze i se impune recuperarea postului pe care l-a pierdut în perioada lăuziei, asemeni femeii aflate la menstruație;

5. femeii lăuze i se impune să se îmbăieze după terminarea perioadei de lăuzie, asemeni femeii aflate la menstruație.

Dovezile în acest sens sunt următoarele:

a. de la Umm Salamah (Allah să fie mulțumit de ea!) s-a relatat că:

„În timpul Mesagerului lui Allah (ﷺ) se obișnuia ca lăuza să aștepte 40 de zile.” (At-Tirmidhi, Abu Dawud, Ibn Majah și Ahmad)

Ibn Taymiyyah (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Al-Muntaqa*” (184/1):

„*Am spus: sensul acestui hadith este acela că femeii i se prescria să aștepte până la 40 de zile, pentru a nu fi un semn*

mincinos.”

b. tot de la Umm Salamah (Allah să fie mulțumit de ea!) s-a relatat că:

„Soțiile Profetului așteptau în perioada de lăuzie timp de 40 de nopți până când se rugau, iar Profetul (ﷺ) nu le impunea să recupereze rugăciunea din perioada lăuziei.” (Abu Dawud)

2. Dacă scurgerea de sânge a femeii aflate în perioada de lăuzie s-a oprit înainte de 40 de zile

Regulă: dacă scurgerea de sânge a femeii aflate la lăuzie s-a oprit înainte de 40 de zile, iar ea s-a îmbăiat, a efectuat rugăciunea și a postit, apoi scurgerea de sânge a revenit înainte de trecerea celor 40 de zile, corect este ca ea să considere aceasta a fi un sânge specific lăuziei și să se oprească (în perioada lui) de la îndeplinirea anumitor acte de adorare. De asemenea, zilele pe care ea le-a postit în perioada de purificare intercalată (în lipsa scurgerii de sânge) sunt considerate a fi valabile și nu se impune recuperarea lor.

[A se vedea în acest sens: „*Majmu Al-Fatawa*” – sheikh Mohammed ibn Ibrahim (2/102)²¹ și „*Al-Fatawa*” – sheikh ‘Abd Al-‘Azīz ibn Baz, - în „*Majalat ad-da’wah*” (1/44) și Hashiah ibn Qasem în „*Sharh az-zad*” (1/405), precum și „*Risalah fi ad-dama’ at-tabi’iah li-unnisa*” (pag. 55-56) și „*Fatawa as-sa’adiah*” (pag. 137)]

3. Scurgerea de sânge în cazul lăuziei este cauzată de naștere, scurgerea de sânge în cazul *istihadah* este

²¹ Însă el a spus: ea recuperează postul, dar nu și rugăciunea, iar aceasta este o afirmație generală care nu arată care post trebuie recuperat: cel pe care l-a postit în timpul perioadei intercalate de purificare sau ceea ce nu a postit după revenirea scurgerii de sânge? Cel mai probabil, varianta din urmă trebuie avută în vedere.

contextuală, iar sângele menstrual se referă la scurgerea de sânge de bază sau original

Sheikh ‘Abd Ar-Rahman ibn Abu Sa’adi (Allah să aibă milă de el!) a spus:

„Din cele spuse mai sus, s-a evidențiat faptul că scurgerea de sânge în cazul lăuziei este cauzată de naștere, scurgerea de sânge în cazul istihadah este contextuală, iar sângele menstrual reprezintă scurgerea de sânge de bază sau original, și Allah știe cel mai bine.”⁽²²⁾

Folosirea pilulelor. Femeilor le este permis să ia (dintre medicamente) ceea ce face ca menstruația lor să nu apară, dacă aceasta nu are influențe negative asupra ei. De aceea, dacă le-a luat, iar pilulele au oprit venirea menstruației, ea poate să se roage, să postească și să facă înconjurul *Ka‘bah* ca act de adorare, asemeni femeilor aflate în stare de puritate.

Reglementări cu privire la avort. O, tu, femeie musulmană! Ești obligată din punct de vedere islamic să anunți sarcina aflată în pântecele tale și să nu o ascunzi. Allah Preaînaltul spune:

„(...) și nu le este îngăduit lor (femeilor divorțate) să ascundă ce a făcut Allah în pântecele lor, dacă ele cred în Allah și în Ziua de Apoi (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:228]

Nu încerca să cauți modalități prin care să îl elimini sau prin care să scapi de el, căci Allah Cel Atotputernic ți-a permis ție ca, în timpul sarcinii, să întrerupi (chiar și) postul din luna Ramadan dacă postul este o greutate pentru tine sau dacă aceasta ți-ar putea afecta sarcina. Răspândirea practicii avortului din zilele noastre nu înseamnă că acest act nu este unul strict interzis.

Dacă sarcina a ajuns la stadiul în care inima a început să bată, iar fătului i-a fost insuflat sufletul (*rūh*), după care el a murit din cauza unui avort la cerere, atunci aceasta este considerată a fi

²² Vezi cartea – „*Irshad ‘uly al-‘absar wa al-‘al-bāb*”, p. 24

uciderea unei ființe vii, iar Allah Preaînaltul a interzis cu desăvârșire acest lucru.

Cu privire la aceasta, au fost reglementate dispoziții de răspundere penală din cauza obligativității răscumpărării plătite în cel mai bun mod cu putință și, în vederea impunerii ispășirii (*kafarah*), au fost stabilite anumite detalii cu privire la mărimea acesteia și toate în conformitate cu anumiți *imami*²³: eliberarea unui sclav dreptcredincios, iar pentru cel care nu este în măsură să facă aceasta, postul timp de două luni consecutiv, fără oprire.

În acest sens, unii învățați au fost numiți pentru a judeca cu privire la această faptă - *al-mau'udatu as-sughrā*²⁴.

Sheikh Mohammed ibn Ibrahim (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Majmu' al-fatawa*” (11/151):

„Este interzis să recurgi la avort (ca sarcina să fie pierdută), atât timp cât nu există siguranța morții embrionului. Însă, dacă acest fapt a fost stabilit, atunci (avortul) este permis.

Comisia marilor învățați în islam a hotărât în raportul nr. 140 din 20/6/1407 hijri următoarele:

1. nu este permisă întreruperea voluntară, intenționată, a sarcinii în oricare dintre diferitele sale etape, decât în asentimentul unui motiv acceptat de Legea islamică și în limite foarte exacte;

2. dacă sarcina se află în prima fază – adică în primele 40 de zile – iar motivul pentru care se decide întreruperea ei este teama de greutate în educarea copiilor sau teama de imposibilitate a oferirii suportului material creșterii, învățării și școlarizării acestora, sau teama cu privire la viitorul lor sau al considerării ca fiind suficient numărul de copii pe care îl au cei doi soți, atunci întreruperea voluntară nu este permisă;

²³ Anumitor Școli de Jurisprudență

²⁴ Făcând referire la obiceiul existent în perioada preislamică de a îngropa de vii fetițele nou-născute

3. nu este permisă întreruperea sarcinii în faza sa inițială, atunci când ea este încă asemeni unui cheag de sânge ('alaqah) sau ca o bucată de carne (mudghah), până când o comisie medicală competentă nu decide că menținerea sarcinii ar reprezenta un pericol pentru mamă, putând cauza moartea acesteia. În acest caz, este permisă întreruperea sarcinii, numai după ce au fost epuizate toate mijloacele posibile pentru îndepărtarea pericolelor respective;

4. după cea de a treia fază a sarcinii și împlinirea a patru luni de sarcină, nu este permisă întreruperea acesteia decât după ce o comisie specializată și competentă de medici decide că rămânerea embrionului în pântecul mamei ar putea cauza moartea acesteia, fapt care se poate efectua abia după ce au fost epuizate toate mijloacele posibile pentru salvarea vieții acestuia. Permișiunea eliminării lui este cea căreia i se dă întâietate, urmând aceste condiții, în încercarea de a evita cel mai mare dintre cele două rele și atragerea celei mai mari dintre cele două lucruri bune. De asemenea, comisia care va decide aceasta este sfătuită să aibă teamă de Allah și să ia o hotărâre validă (bazată pe fapte reale) în această privință, iar Allah este Cel la Care se află izbânda și pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra Profetului nostru, asupra familiei și a companionilor săi.”

În „Risalah fi ad-dima' at-tabi'iah li-nnisa'a” (p. 6) a renumitului sheikh Mohammed ibn Uthayimin s-a menționat că:

„Dacă intenția întreruperii sarcinii este (doar) distrugerea, atunci aceasta este, fără îndoială, interzisă după ce fătului i-a fost insuflat sufletul, deoarece aceasta este considerată ca fiinduciderea unui suflet fără a avea dreptul de a face aceasta, iar aceasta este considerată a fi un păcat, conform Coranului, a (reglementărilor din) Sunnah și a consensului învățaților musulmani.”

Imam Ibn Al-Jawziy (Allah să aibă milă de el!) a spus în lucrarea sa, „Ahkam an-nisa'a” (pp. 108-109):

„Întrucât actul căsătoriei are ca scop procreerea și nu fiecare

ejaculare are drept consecință un copil, atunci când acesta a apărut, scopul prescris a fost atins. De aceea, întreruperea cu intenție a sarcinii contravine înțelepciunii în virtutea căreia aceasta a apărut. Chiar dacă s-a produs aceasta (întreruperea sarcinii) la începutul sarcinii, înainte de a i se fi insuflat sufletul, acesta este un mare păcat, întrucât această sarcină (acest copil) este în progres și aproape de a fi complet și tinde spre a se întregi. Este totuși un păcat mai mic ca intensitate decât acela de a întrerupe o sarcină după ce sufletul a fost insuflat; căci dacă întreruperea sarcinii căreia sufletul i-a fost insuflat a fost intenționată, atunci aceasta este asemenea actului de a ucide un dreptcredincios, cu privire la care Allah Preaînaltul spune:

«Și când fetița (copila) care a fost îngropată de vie (așa cum obișnuiau să facă arabii păgâni înainte de venirea islamului) va fi întrebată ~ Pentru ce păcat a fost ea omorâtă (întrebarea aceasta este o învinuire, muștrare și condamnare a celor care au îngropat-o).» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 81:8-9]”

Așadar, ai teamă de Allah, o, tu, femeie musulmană, și nu da curs acestei crime, indiferent de motivele (pe care le-ai avea) și nu te lăsa înșelată de reclamele deviate și de obiceiurile denaturate, care nu sunt susținute nici de rațiune și nici de religie.

~ Capitolul al patrulea ~

Reglementări cu privire la îmbrăcămintea femeii și vălul islamic (hijab)

I. Caracteristicile îmbrăcăminții femeii musulmane, conform reglementărilor islamice

1. Îmbrăcămintea femeii musulmane trebuie să fie amplă și să acopere în întregime corpul acesteia în fața bărbaților care nu îi sunt *mahram*²⁵. Chiar și în fața celor care îi sunt *mahram*, ea nu trebuie să dezvăluie mai mult decât ceea ce este obișnuit a fi descoperit în fața acestora în ceea ce privește fața, mâinile și picioarele sale.

2. Îmbrăcămintea femeii musulmane nu trebuie fie transparentă, lăsând ca, prin ea, să poată fi văzută culoarea pielii sale.

3. Îmbrăcămintea femeii musulmane nu trebuie fie strâmtă, astfel încât să lase la vedere formele corpului ei. Cu privire la aceasta, în culegerea de *ahadith* a lui Muslim s-a consemnat că Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Sunt două tipuri de oameni care vor fi pedepsiți în Iad pe care nu le-am văzut (în vremea mea): oameni care au niște bice asemeni unor cozi de vaci cu care lovesc oamenii și femei care vor fi îmbrăcate, dar vor părea dezbrăcate, care înclină

²⁵ *Mahram* – rudele de sânge sau prin alianță, foarte apropiate femeii, care sunt protegiutorii acesteia și cu care îi este interzis să se căsătorească, precum tatăl, fratele, soțul, socrul, fiul, fiul soțului, unchii de mamă și de tată, fiii surorilor și ai fraților, soțul fiicei sale, nepoții etc.

(cătore rău) și îi fac pe soții lor să încline cătore rău. Capetele lor vor fi asemeni cocoșelor de cămilă, înclinate pe o parte. Nu vor intra în Paradis și nici (măcar) nu îi vor simți mirosul, deși mirosul său se simte de la o distanță de așa și așa (de departe).” (Muslim)

Sheikh-ul islamului, Ibn Taymiyyah (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Majmu'a al-fatawa*” (22/146):

„*Cuvintele Profetului (ﷺ) «vor fi îmbrăcate, dar vor părea dezbrăcate» nu se referă la faptul că ele (femeile) se îmbracă cu ceva care nu le acoperă. Acestea se referă la faptul că ea este îmbrăcată asemenea celei care poartă o haină foarte subțire, transparentă, care lasă să i se vadă pielea, sau o haină strâmtă, care descrie formele, constituția ei, precum posteriorul și pieptul ei, și altele asemenea. Îmbrăcăminte adecvată a femeii este aceea care o acoperă pe ea și care nu îi descrie corpul și nici mărimea formelor sale, întrucât ea este suficient de groasă și de largă.»*

4. Îmbrăcăminte a femeii musulmane nu trebuie să fie asemenea îmbrăcămintii specifice exclusiv bărbaților, căci Trimisul lui Allah (ﷺ) le-a blestemat pe acelea dintre femei care se aseamănă cu bărbații; iar asemănarea ei cu bărbații în ceea ce privește îmbrăcăminte diferă în funcție de comunitatea și societatea în care aceasta trăiește.

Sheikh-ul islamului, Ibn Taymiyyah (Allah să aibă milă de el!), a spus în „*Majmu'a al-fatawa*” (22/148,149, 155):

„*Diferența dintre îmbrăcăminte specifică a femeii sau a bărbatului se referă la ceea ce este potrivit bărbaților și la ceea ce este potrivit femeilor, precum și la ceea ce li se impune bărbaților și femeilor să poarte și aceasta întrucât femeilor le este prescrip să poarte hijab-ul și să se acopere fără a își etala frumusețea și fără a se expune. De asemenea, ei nu îi este permis să ridice vocea făcând chemarea la rugăciune (adhān-ul) și nici atunci când*

rostește „talbiyyah”²⁶, nici să se urce pe Safā și Marwah, și nici dezgolirea atunci când se află în starea de ihrām; așa cum se dezgolește bărbatul, acestuia impunându-i-se doar să își descopere capul, și să nu poarte îmbrăcăminte obișnuită și anume cea care este făcută în funcție de corpul său, iar el nu poartă cămașă, pantaloni, mantie sau încălțări.”

De asemenea, sheikh-ul a spus:

„Astfel, femeia nu este oprită de la nimic în ceea ce privește îmbrăcăminte ei, dar i se impune acoperirea și purtarea hijabului, iar ei nu îi este permis ceea ce se opune acestuia, însă ei nu i s-a cerut să poarte neapărat niqab²⁷ sau mănuși întrucât acesta este o îmbrăcăminte confecționată în funcție de corp și nu este (ea în neapărată) nevoie de aceasta.”

Apoi, el a amintit că femeia își poate acoperi fața, spre deosebire de bărbați, fără a fi însă obligatoriu să facă aceasta, iar pentru a conchide, el a spus:

„Așadar, se evidențiază faptul că trebuie, cu desăvârșire, să existe o diferență între îmbrăcăminte bărbaților și cea a femeilor, o deosebire prin care să se distingă bărbații de femei. Îmbrăcăminte femeilor se caracterizează prin acoperire și a fost evidențiat ceea ce se are în vedere prin aceasta. Este clar că îmbrăcăminte, dacă este preponderent specifică bărbaților, le este interzisă femeilor.”

De asemenea, el a spus: „Așadar, dacă referitor la îmbrăcăminte femeii s-a manifestat un deficit în privința acoperirii și s-a asemănat prin aceasta cu hainele bărbaților, aceasta i-a fost interzisă (femeii) din ambele puncte de vedere.”

5. Îmbrăcăminte femeii musulmane nu trebuie să aducă o împodobire (specială) care să atragă privirile în momentul ieșirii ei din casă, pentru a nu deveni astfel dintre cele care își expun frumusețea și podoabele trupului.

²⁶ Formulă rostită de cei care merg în Pelerinaj

²⁷ Vălul cu care se acoperă fața (n.tr.)

II. Hijab-ul – semnificații, dovezile pentru purtarea acestuia și beneficiile lui

Hijab-ul presupune acoperirea trupului femeii în fața bărbaților străini de ea (*non-mahram*), după cum ne spune Allah Preaînaltul:

„Și spune dreptcredincioaselor să-și plece privirile lor și să-și păzească pudoarea lor, să nu-și arate gâteliile lor, afară de ceea ce este pe dinafară, și să-și coboare vălurile peste piepturile lor! Și să nu-și arate frumusețea lor decât înaintea soților, sau a părinților lor, sau a părinților soților lor, sau a fiilor lor, sau a fiilor soților lor, sau a fraților lor (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:31]

De asemenea, Allah Preaînaltul spune:

„(...) Iar dacă le rugați pe ele pentru un lucru, atunci rugați-le de după o perdea (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:53]

Prin **„după o perdea”** se are în vedere ceea ce acoperă vederea femeii, precum un perete, o ușă sau o haină. Discursul versetului, chiar dacă face referire la soțiile Profetului (Allah să fie mulțumit de ele!) se aplică tuturor femeilor dreptcredincioase, după cum spune Allah:

„(...) Aceasta este mai curat pentru inimile voastre și pentru inimile lor (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:53]

Aceasta este o regulă generală, iar universalitatea ei este indiciul generalității aplicabilității sale. Allah Preaînaltul spune:

„O, Profetule! Spune soațelor tale și copilelor tale și femeilor dreptcredincioșilor să se învelească în *jilbab*-urile lor (veșmânt care acoperă întreg corpul) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:59]

Există însă și unele femei musulmane care dau dovadă de ipocrizie în ceea ce privește *hijabul*, care, atunci când se află într-o societate în care se poartă *hijab-ul* îl poartă și ele, iar atunci când se află într-o societate în care acesta nu se poartă, nu îl poartă nici ele. Printre ele se numără și acelea care, dacă se află într-un spațiu public, se acoperă, iar dacă intră într-un spațiu comercial sau spital sau stau de vorbă cu vreun bijutier sau croitor își descoperă capul și brațele ca și cum s-ar fi aflat în fata soțului sau a vreunuia dintre bărbații apropiați ei (*mahram*).

Așadar, ai teamă de Allah, o, tu, cea care faci acestea! Am putut vedea noi fără *hijab* și pe acelea care, venind în avion din țări străine, se acopereau doar în aeroport, atunci când avionul ateriza pe aceste meleaguri (arabe, musulmane), ca și cum *hijab-ul* ar fi devenit o normă socială și o tradiție și nu o reglementare și o prescripție religioasă.

O, tu, soră musulmană! Cu adevărat, *hijab-ul* te apără de privirile otrăvitoare care se nasc în inimile bolnave și de oamenii care sunt asemeni animalelor (cei mișei și moșici dintre oameni) și te ferește pe tine de o lăcomie (și sete de acaparare) exacerbată.

Așadar, conformează-te tu și păstrează-l și nu le acorda atenție propagandelor tendențioase care luptă împotriva *hijab-ului* sau scad semnificația lui, căci, cu adevărat, acestea nu îți doresc ție decât răul, după cum spune Allah Preaînaltul:

„Și Allah voiește să vă ierte pe voi, în vreme ce aceia, care urmează poftele lor, râvnesc ca voi să vă abateți cât mai mult (de la El).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:27]

~ Capitolul al cincilea ~

Reglementări cu privire la rugăciunea femeii

Ai grijă, o, tu, soră musulmană, de rugăciunea ta și efectueaz-o la timpul stabilit, îndeplinind condițiile sale, punctele principale și tot ceea ce presupune aceasta. Allah Preaînaltul le spune „mamelor dreptcredincioșilor”²⁸:

„(...) Îndepliniți rugăciunea (*as-salāh*), achitați caritatea anuală obligatorie (*az-zakāh*) și fiți cu supunere față de Allah și Trimisul Său! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:33]

Aceasta este o prescripție generală pentru toate musulmanele. Rugăciunea este cel de al doilea stâlp al islamului și baza acestuia, iar lăsarea acesteia este un act de necredință și îl situează pe cel care face aceasta în afara religiei, căci acela care abandonează rugăciunea obligatorie, atât dintre femei, cât și dintre bărbați, se află în afara islamului. Întârzierea rugăciunii dincolo de timpul ei bine stabilit, fără niciun motiv întemeiat acceptat de Legea islamică, înseamnă pierderea rugăciunii. Allah Preaînaltul spune:

„Și le-au urmat lor urmași care s-au lepădat de rugăciune și s-au luat după poftă, iară ei se vor afla în pierdere, ~ Afară de aceia care se vor căi, vor crede și vor împlini fapte bune, căci aceștia vor intra în Rai și nu vor fi nedreptățiți nicicum.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:59-60]

Hafız Ibn Kathir (Allah să aibă milă de ele!), în conformitate cu

²⁸ *Ummahat al-mu'minin* (Allah să fie mulțumit de ele!) – formulă folosită cu referire la soțiile Profetului Mohammed (Allah să fie mulțumit de ele!) (n.tr.)

un grup de învățați în interpretarea Coranului, a amintit în „*Tafsir-ul*” său că sensul „pierderii rugăciunii” este acela de „pierderea timpului ei”, aceasta însemnând efectuarea rugăciunii după terminarea timpului ei. De asemenea, el a interpretat răsplata pe care ei o vor primi pentru aceasta ca fiind o pierdere, o râpă în Iad.

Femeii îi sunt alocate reglementări specifice în ceea ce privește rugăciunea, care se deosebesc de cele specifice bărbaților, și acestea sunt evidențiate după cum urmează:

1. femeia nu trebuie să facă *adhān-ul* (chemarea la rugăciune, odată cu intrarea timpului rugăciunii) **și nici *iqāmah*** (chemarea pentru începerea efectivă a rugăciunii) - aceasta întrucât *adhān-ul* presupune ridicarea puternică a vocii, iar femeii nu îi este permis să își ridice vocea și nici nu este potrivită pentru aceasta.

În „*Al-Mughni*” (2/68), s-a spus: „*Nu cunoaștem vreo diferență de opinie în această privință.*”

2. în timpul rugăciunii, întreg corpul femeii este considerat a fi *aurah*²⁹, cu excepția feței sale

Tot corpul femeii trebuie acoperit în timpul efectuării rugăciunii, cu excepția feței acesteia.

Există diferențe de opinie cu privire la acoperirea palmelor și a labei piciorului. Bineînțeles, aceasta se referă la situația în care nu este văzută de către un bărbat străin de ea (*non-mahram*), pentru că, în situația în care ar putea-o vedea un bărbat *non-mahram*, este obligatoriu pentru ea să se acopere, așa cum îi este impus de obicei să se acopere în fața bărbaților și în afara rugăciunii. Așadar, în rugăciunea ei, femeia trebuie să își acopere capul și restul corpului, chiar și labelle picioarelor ei, conform majorității învățaților. Profetul (ﷺ) a spus:

„Allah nu acceptă rugăciunea unei femei ajunse la pubertate decât dacă aceasta este îmbrăcată cu un *khimar*.”
(*At-Tirmidhi, Abu Dawud, Ibn Majah și Ahmad*)

²⁹ Parte a corpului care trebuie să fie acoperită (n.tr.)

Khimar-ul este vălul care acoperă capul și gâtul.

S-a relatat că Umm Salamah (Allah să fie mulțumit de ea!) l-a întrebat pe Profetul lui Allah (ﷺ):

„«Poate femeia să se roage purtând doar o *dar'a* (mantie) și un *khimar* (care acoperă capul și gâtul), fără de *izar* (acoperământul cu care se înfășoară femeile din cap și până în pământ)?» El (ﷺ) a răspuns: «(Da) dacă *dar'a* (mantia) este suficient de lungă încât să acopere labele picioarelor.»» (Abu Dawud și Malik)

Cele două *ahadith* indică faptul că femeii i se impune ca, în timpul efectuării rugăciunii, să își acopere capul și gâtul, după cum a fost menționat în *hadith*-ul de la 'Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), precum și acoperirea restului corpului, până la labele picioarelor, așa cum a fost menționat în *hadith*-ul de la Umm Salamah (Allah să fie mulțumit de ea!).

Sheikh-ul islamului, Ibn Taymiyyah (Allah să aibă milă de el!), a spus în „*Majmu'a al-fatawa*” (22/113,114):

„Cu adevărat, în momentul efectuării rugăciunii, femeii i se impune acoperirea capului și a gâtului, iar în afara timpului rugăciunii, ei îi este permis să își descopere capul în casă. În ceea ce privește împodobirea (prin acoperire) în timpul rugăciunii, acesta este dreptul lui Allah asupra (celui care efectuează rugăciunea). De asemenea, persoanei nu îi este permis să facă înconjurul sanctuarului Ka'bah în semn de adorare (tawāf) în pielea goală, chiar și dacă este acolo de una singură, în miezul nopții; și nu îi este permis cuiva să efectueze rugăciunea dezbrăcat, chiar și dacă este singur.»

El a continuat spunând: „*«Aurah» în timpul rugăciunii nu este condiționată de faptul de a fi văzut de cineva, din niciun punct de vedere.»*

În „*Al-Mughni*” (2/328), s-a spus:

„Întregul corp al femeii trebuie să fie acoperit în timpul

rugăciunii, iar dacă o parte din acesta a rămas descoperită, atunci rugăciunea ei nu este acceptată, cu excepția cazului în care este vorba de ceva ne semnificativ și aceasta este opinia lui Malik, Al-‘Auza ‘iy, și Shafā ‘i.”

3. Femeia își strânge corpul în timpul efectuării rukū‘-ului și al sujūd-ului în loc să se întindă

În „*Al-Mughni*” (2/258), s-a menționat că femeia trebuie să își strângă un pic corpul în momentul aplecării pentru rukū‘ și sujūd, în loc să se întindă. Ea trebuie să se așeze cu picioarele îndreptate (pe o parte) sau să își coboare picioarele (pe lângă corp) pe partea dreaptă, în loc să se așeze în poziția de *tawaruk* și *iftirash*, pentru că acesta este mai sigur pentru ea (acoperind-o mai bine).

An-Nawawi (Allah să aibă mil de el!) a spus în „*Majmu’a*” [3/455]:

„Shafā ‘i (Allah să aibă milă de el!) a spus în «Al-Mukhtasir»: «Nu există vreo diferență între femei și bărbați în ceea ce privește efectuarea rugăciunii, cu excepția faptului că este preferabil ca femeia să se strângă un pic (în timpul efectuării rugăciunii) sau să își lipească abdomenul de coapse în timpul efectuării sujūd-ului, pentru a fi cât mai acoperită (ferită astfel) și, de asemenea, aceasta este preferabil pentru ea și în rukū‘, precum și, de altfel, pe parcursul întregii rugăciuni.»”

4. Există diferențe de opinie cu privire la efectuarea rugăciunii în grup a femeilor, una dintre ele fiind cu privire la conducătoarea rugăciunii

Referitor la rugăciunea în grup a femeilor sub conducerea uneia dintre ele există diferențe de opinie între învățații în islam, acestea oscilând între permisivitatea și interzicerea acesteia.

În vreme ce majoritatea dintre ei consideră că nu este nicio interdicție în această privință, întrucât Profetul (ﷺ) a îndemnat-o

pe Umm Waraqaḥ să conducă rugăciunea pentru (femeile) din familia sa³⁰; alții sunt de părere că aceasta nu este de preferat, iar alții spun chiar că este nerecomandat (*makrūh*). Sunt și unii însă care consideră că aceasta este permisă doar în cazul rugăciunilor voluntare, nu și în cazul celor obligatorii.

Se pare că opinia cea mai îndreptățită este aceea care presupune ca rugăciunea femeilor în congregație sub conducerea uneia dintre ele este preferabilă (*mustahab*).

Pentru mai multe informații cu privire la acest subiect se poate consulta „*Al-Mughny*” (2/202) și „*Al-Majmu’a*” – An-Nawawi (4/84, 85).

Femeii îi este permis să rostească rugăciunea cu glas tare dacă nu se află în prezența vreunui bărbat *non-mahram* care să o audă.

5. Femeilor le este permis să iasă din casele lor pentru a merge să îndeplinească rugăciunea în congregație, la moschee, asemeni bărbaților

Femeilor le este permis să iasă din casele lor pentru a merge să efectueze rugăciunea în grup la moschee asemeni bărbaților, însă rugăciunea în casele lor este mai bună pentru ele decât aceasta. S-a relatat că Profetul (ﷺ) a spus:

„Nu le interziceți roabelor lui Allah mersul la moscheile lui Allah.” (Al-Bukhari, Muslim, At-Tirmidhi, An-Nasa’i, Ibn Majah și Ahmad)

De asemenea, Profetul (ﷺ) a spus:

„Nu le interziceți femeilor să meargă la moschee, însă casele lor sunt mai bune pentru ele (pentru efectuarea rugăciunii).” (Abu Dawud)

Astfel, rămânerea lor în propriile case și efectuarea rugăciunii

³⁰ Abu Dawud

acolo este mai bine pentru ele din punct de vedere al acoperirii și al punerii lor la adăpost (de orice rău).

Dacă femeia merge la moschee pentru efectuarea rugăciunii, fără îndoială că trebuie să fie atentă la următoarele aspecte:

a. să poarte o îmbrăcăminte care să îi acopere în mod corespunzător corpul și un hijab complet. ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a spus:

„Femeile obișnuiau să efectueze rugăciunea împreună cu Trimisul lui Allah (ﷺ) la moschee, apoi plecau înfășurate în veșmintele lor, astfel încât nu le puteai distinge pe ele în întuneric.” (Al-Bukhari, Muslim, At-Tirmidhi, An-Nasa’i, Abu Dawud, Ibn Majah și Malik)

b. să nu iasă din casele lor parfumate, conform cuvintelor Profetului (ﷺ):

„Nu le interziceți roabelor lui Allah moscheile lui Allah, dar să nu iasă din casele lor parfumate.” (Abu Dawud, Ahmad și Ad-Darimi)

De la Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!), s-a relatat ca Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Orice femeie care s-a parfumat să nu efectueze împreună cu noi rugăciunea de ‘Isha (ultima rugăciune din zi, efectuată după apusul soarelui).” (Muslim, An-Nasa’i și Abu Dawud)

De asemenea, a fost consemnat în *hadith*-ul lui Zeinab, soția lui Ibn Mas’ud (Allah să fie mulțumit de ei!):

„Dacă vreuna dintre voi vine la moschee, să nu se parfumeze.” (Muslim, An-Nasa’i și Muwatta Malik)

Imam Ash-Shawkani (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Nail al-‘autar*” (3/140,141):

„În aceasta se află un indiciu asupra faptului că mersul

femeilor la moschee este permis dacă în aceasta nu se află o ispită și (se evidențiază) ispitele ce se pot afla în parfum.”

Mai mult decât atât, el a spus:

„De asemenea, este indicat în (aceste) ahadith faptul că bărbații trebuie să le permită femeilor să meargă la moschee, dacă în ieșirea lor nu se află ceva ce incită la ispite și probleme, precum parfumul, sau bijuteriile, sau orice altă formă de înfrumusețare.”

c. să nu iasă împodobită cu haine și bijuterii. Mama dreptcredincioșilor, ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), a spus:

„Dacă Trimisul lui Allah (ﷺ) ar fi văzut lucrurile noi (dintre ispite și cele care incită la probleme) pe care femeile le-au introdus (în modul lor de viață), el le-ar fi interzis cu siguranță mersul la moschee, așa cum le-a interzis neamul lui Israel femeilor lor.” (Muslim)

Imam Ash-Shawkani (Allah să aibă milă de el!) a spus în „Nail Al-‘Awtar” referitor la cuvintele ‘Aishei (Allah să fie mulțumit de ea!) **„dacă ar fi văzut lucrurile noi”** că ar însemna - ceea ce am văzut noi în purtarea lor cu privire la hainele lor frumoase, parfum, podoabe și înfrumusețare. Cu adevărat, femeile obișnuiau să iasă neacoperite, îmbrăcate în haine de gală, în rochii și mantii grele.

Imam Ibn Jawziy (Allah să aibă milă de el!) a spus în lucrarea sa – „Ahkam an-nisa’a” (p. 39):

„Femeia ar trebui să fie precaută atât de mult cât îi este posibil cu privire la ieșirea ei din casă, întrucât, chiar dacă este bună, se poate că oamenii să nu fie buni cu ea. Însă, dacă trebuie neapărat să iasă, ea nu trebuie să facă aceasta decât cu permisiunea soțului ei, să aibă o înfățișare decentă, (să încerce ca) drumul ei să nu treacă prin zone aglomerate precum străzile intens circulante și piețe, să aibă grijă ca vocea ei să nu răsună pe stradă și să meargă pe o parte a drumului și nu pe mijlocul lui (în văzul

tuturor, pentru a atrage atenția).”³¹

d. dacă o singură femeie dorește să facă rugăciunea în grup împreună cu bărbații, atunci ea va sta în spatele acestora în rugăciune, conform *hadith*-ului relatat de la Anas (Allah să fie mulțumit de el!), care a vorbit despre momentul în care Profetul (ﷺ) a efectuat rugăciunea împreună cu ei:

„Orfanul și cu mine ne-am ridicat pentru rugăciune, iar bătrâna a stat în spatele nostru.” (Al-Bukhari, Muslim, Tirmidhi și Nasa’i)

Tot de la el (Allah să fie mulțumit de el!), s-a relatat că:

„Mesagerul lui Allah (ﷺ) a venit în casa noastră, iar eu și cu orfanul ne-am rugat în spatele lui, iar Umm Sulaim, mama mea, (a făcut rugăciunea) în spatele nostru.” (Al-Bukhari și An-Nasa’i)

În cazul în care femeile care vor să facă rugăciunea (în congregație împreună cu bărbații) sunt mai multe decât una singură, ele vor sta într-un rând sau în mai multe în spatele bărbaților și aceasta pentru că Profetul (ﷺ) obișnuia să îi așeze pe bărbați în fața băieților tineri, apoi băieții în spatele lor, apoi femeile în spatele băieților. (Ahmad)

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat ca Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Cele mai bune rânduri pentru bărbați (în rugăciune) sunt primele, iar cele mai rele sunt ultimele, iar pentru femei, cele mai bune rânduri (în rugăciune) sunt ultimele, iar cele mai rele sunt primele.” (Muslim, At-Tirmidhi, An-Nasa’i, Abu Dawud și Ibn Majah)

Din cele două *ahadith* reiese faptul că femeile trebuie să se

³¹ Semnificând cât mai ferit de aglomerații și de privirile bărbaților aflați pe stradă, și toate acestea pentru protejarea onoarei și a integrității acesteia, precum și pentru păzirea ei de eventuale răutăți

ridice în rugăciune în rânduri aflate în spatele bărbaților și să nu facă rugăciunea de unele singure, răspândite, în cazul în care efectuează rugăciunea în spatele bărbaților, indiferent dacă este vorba despre rugăciunile obligatorii sau despre rugăciunea *Tarawih*.

e. dacă imamul a greșit sau a uitat ceva în timpul rugăciunii, femeia îi poate atrage atenția printr-o ușoară batere din palme, conform spuselor Profetului lui Allah (ﷺ):

„Dacă se produce ceva (greșit) în timpul rugăciunii, bărbații să spună *subhan Allah* (Slăvit fie Allah), iar femeile să bată (ușor) din palme.” (Al-Bukhari, Muslim, At-Tirmidhi, Abu Dawud, Ibn Majah și Ahmad)

Aceasta reprezintă permisiunea ca femeile să bată ușor din palme în timpul rugăciunii în cazul vreunei discordanțe ivite. Printre aceste cazuri, se numără și situația în care imamul uită sau greșește ceva. Femeii i s-a impus să bată ușor din palme și să nu vorbească, pentru că în vocea femeii se poate afla o ispită pentru bărbați.

f. dacă imamul a terminat rugăciunea și a spus „as-salām”, femeile trebuie să se grăbească să iasă din moschee, iar bărbații rămân așezați și aceasta pentru nu a se întâlni și amesteca cu ele, conform celor relatate de către Umm Salamah (Allah sa fie mulțumit de ea!):

„Cu adevărat, în timpul vieții Mesagerului lui Allah (ﷺ), femeile obișnuiau să se ridice (pentru a pleca) după ce rosteau «taslīm» la sfârșitul rugăciunii, iar Mesagerul lui Allah (ﷺ) și bărbații care se rugaseră cu el (ﷺ) rămâneau așezați atât timp cât dorea Allah. Apoi, dacă Profetul (ﷺ) se ridica, bărbații se ridicau (odată cu el).” (Al-Bukhari și An-Nasa’i)

[A se vedea: „*Ash-Sharh al-kabir ‘ala al-muqn’a*”, 1/422]

Imam Ash-Shawkani (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Nail al-‘awtar*” (2/326):

„Din acest hadith, reiese faptul că este de dorit ca imamul să vegheze asupra situației dreptcredincioșilor și să încerce evitarea a ceea ce poate conduce la ceea ce este interzis, precum și să ajute la evitarea situațiilor critice, asemeni situației neplăcute și de nedorit a contactului dintre bărbați și femei (care le sunt străine) pe drumurile publice, ca, de altfel, și în case.”

Imam An-Nawawi (Allah să aibă milă de el!) a spus în „Majmu'a” (3/455):

„Femeile se diferențiază de bărbați în ceea ce privește rugăciunea în congregație și la moschee în câteva aspecte, printre care amintim:

1. (rugăciunea în congregație, la moschee) nu le-a fost prescrisă femeilor, așa cum le-a fost prescrisă în mod special bărbaților;

2. cea care conduce rugăciunea stă în rând cu cele pe care le conduce în rugăciune³²

3. dacă o singură femeie efectuează rugăciunea cu un bărbat ca imam, atunci ea va sta în spatele acestuia și nu lângă el, așa cum ar trebui în cazul unui bărbat³³;

4. dacă efectuează rugăciunea în congregație în rânduri, în spatele bărbaților, ultimul rând este cel mai bun pentru ele.”

Din cele de mai sus, reiese clar interzicerea amestecării dintre femei și bărbați (care își sunt străini unii altora).

g. participarea femeilor la rugăciunea de sărbătoare (salāt Al-Eid)

De la Umm 'Atiyah (Allah să fie mulțumit de ea!), s-a relatat că:

³² Spre deosebire de bărbați, în cazul cărora imamul (conducătorul rugăciunii) stă puțin în fața celor pe care îi conduce în rugăciune

³³ Atunci când numai doi bărbați efectuează rugăciunea împreună și unul dintre ei este imam, cel condus în rugăciune va sta lângă imam, iar nu în spatele lui, ca în cazul femeii care face rugăciunea cu un singur bărbat drept imam

„Trimisul lui Allah (ﷺ) ne-a prescris să participăm (toate) la (rugăciunea de sărbătoare de) Al-Fitr și Al-Adha – fetele ajunse la maturitate și femeile aflate la menstruație, precum și fetișcanele virgine, care stau în izolare. În ceea ce o privește însă pe femeia aflată la menstruație, (ea poate să participe la întâlnirea pentru rugăciune), dar (trebuie) să stea deoparte în timpul rugăciunii sau de locul pentru rugăciune și să ia parte la ceea ce este bun și la rugile musulmanilor.” (Al-Bukhari, Muslim, At-Tirmidhi, Abu Dawud, Ahmad și Ad-Darimi)

Ash-Shawkani (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Nail Al-Awtar*” (3/306):

„Hadith-ul și ceea ce conține el se încadrează în categoria hadith-urilor care le prescriu femeilor participarea la cele două rugăciuni de sărbătoare, fără diferențieri între fecioare sau femei, tinere sau bătrâne, sau între cele aflate la menstruație și cele purificate, în afară de cele aflate în perioada de «'iddah»³⁴ sau a căror ieșire reprezintă o ispită, sunt cauzatoare de probleme sau au un motiv întemeiat care să le împiedice de la a participa.”

Sheikh-ul islamului, Ibn Taymiyyah (Allah să aibă milă de el!), a spus în „*Majmu'a*”, (6/458, 459):

„Dreptcredincioaselor le-a fost făcut cunoscut faptul că rugăciunea în casele lor este mai bună pentru ele decât cea în moschee, în congregație, cu excepția rugăciunii de sărbătoare. În privința acesteia, lor li s-a prescris să participe la aceasta datorită și – Allah știe cel mai bine – următoarelor considerente:

1. pentru că are loc numai de două ori pe an, spre deosebire de rugăciunea de vineri și de rugăciunile obligatorii efectuate în congregație, la moschee ;

2. pentru că nu există altă rugăciune care poate fi efectuată în

³⁴ Perioada de timp imediat următoare despărțirii femeii (prin moarte sau divorț) de soțul ei, timp în care i se impun reglementări specifice, printre care și interzicerea de a își părăsi căminul, cu excepția cazului în care trebuie să facă aceasta neapărat

locul ei, așa cum este cazul rugăciunilor obligatorii sau a rugăciunii de vineri – în locul căreia femeia se roagă rugăciunea Dhuhur;

3. întrucât este o ieșire în aer liber pentru pomenirea lui Allah, iar aceasta se aseamănă cu Pelerinajul la Mecca în unele privințe. Pentru aceasta, Sărbătoarea cea Mare (Sărbătoarea Sacrificiului) este organizată în sezonul de Hajj, în același timp cu cei care efectuează Pelerinajul.”

Școala Ash-Shafā'i a condiționat mersul femeilor la rugăciunea de sărbătoare prin ieșirea afară din case fără a fi împodobite.

Imam An-Nawawi (Allah să aibă milă de el!) a spus în „Al-Majmu'a” (5/13):

„Ash-Shafā'i și învățații Școlii lui (Allah să aibă milă de ei!) au spus că este mustahab (preferabil) pentru femeile neîmpodobite să participe la rugăciunea de sărbătoare; însă pentru cele (care ies) împodobite, participarea lor la aceasta nu este de dorit. Ei au spus că, dacă femeile au ieșit pentru rugăciune, este de preferat ca ele să iasă din casele lor într-un veșmânt decent, fără a îmbrăca haine impunătoare, precum și să se curețe cu apă (curată) și să nu folosească parfum.”

Imam Ibn Jawziy (Allah să aibă milă de el!) a spus în „Ahkam an-nisa'a” (p. 38):

„Cu adevărat, s-a evidențiat faptul că femeilor le este permis să iasă din case pentru a merge la rugăciunea de Eid, însă, dacă există teama de probleme și de ispitire în ceea ce le privește sau prin intermediul lor, atunci este mai potrivit să nu iasă deloc și aceasta pentru că femeile din epocile timpurii erau altfel față de cum au ajuns femeile timpurilor noastre, și tot la fel era și cazul bărbaților.”

Aceasta înseamnă că ei erau mult mai pioși.

Din aceste spicuri, poți învăța și tu, soră musulmană, că ieșirea ta din casă pentru rugăciunea de sărbătoare îți este permisă

și prescrisă de către Legea islamică, doar cu condiția să respecti reglementările islamice și să fii decent acoperită în ceea ce privește îmbrăcămintea, dorindu-ți ca, prin participarea ta la rugăciune, să te apropii de Allah Preaînaltul, urmând, astfel, să te rogi alături de ceilalți musulmani. Nu uita că scopul acestei ieșiri din casă nu este etalarea podoabelor, expunându-te, astfel, la ispite și probleme. Așadar, fii cu băgare de seamă în acest sens!

~ Capitolul al șaselea ~

Reglementări specifice femeilor cu privire la ceremonialele de înmormântare

Allah a prescris moartea pentru fiecare suflet și numai El, Preaînaltul și Preaslăvitul, este Singurul care va dăinui veșnic. Cu privire la aceasta, Allah Preaînaltul spune:

„Va rămâne veșnic (numai) Fața Domnului tău, Cel plin de Slavă și de Cinste.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 55:27]

Înmormântarea oamenilor are anumite reglementări și ceremoniale specifice, care trebuie îndeplinite de către cei rămași în viață.

În acest capitol vom face referire la ceea ce le este specific femeilor în ritualurile de înmormântare, dintre care amintim următoarele:

1. Îmbăierea femeii decedate trebuie făcută de persoane de sex feminin

Nu este permisă ca femeia decedată să fie îmbăiată de altcineva în afară de femei, excepție făcând soțul său; iar bărbatul decedat nu poate fi îmbăiat decât de către bărbați, excepție făcând soția sa, care îl poate îmbăia. Aceasta este posibil deoarece ‘Ali (Allah să fie mulțumit de el!) a îmbăiat-o pe soția sa, Fatimah (Allah să fie mulțumit de ea!), fiica Profetului (ﷺ), atunci când aceasta a murit, iar ‘Asma’ bint ‘ Umais l-a îmbăiat pe soțul ei,

Abu Bakr As-Siddiq (Allah să fie mulțumit de ei!), atunci când acesta a murit.

2. Este de preferat ca femeia decedată să fie înfășurată în 5 bucăți de material alb

Este de preferat ca femeia decedată să fie înfășurată în cinci bucăți de material alb, după cum urmează: un văl în care să fie înveșmântată, o bucată de material cu care să se acopere capul și gâtul, o cămașă cu care să fie îmbrăcată și alte două bucăți de material în care să fie înfășurată deasupra acestora. Aceasta este conform celor relatate de către Leyla Ath-Thaqfiah, care a spus:

„M-am numărat printre cele care au îmbăiat-o pe Umm Kulthum (Allah să fie mulțumit de ea!), fiica Profetului (ﷺ), atunci când a murit și primul lucru pe care ni l-a dat Trimisul lui Allah (ﷺ) (pentru a o înveșmânta în el) a fost un văl, apoi o mantie, apoi un acoperământ care să acopere capul și gâtul, apoi o altă bucată cu care a fost învelit întreg corpul, după care ea a fost înfășurată cu un alt veșmânt.” (Abu Dawud)

Imam Ash-Shawqani (Allah să aibă milă de ei!) a spus în „*Nail al-‘awtar*” (4/42):

„Acest hadith indică faptul că se impune ca acoperământul femeii decedate („al-kafen”) să fie un văl, apoi o mantie, apoi un acoperământ care să acopere capul și gâtul, apoi o altă bucată cu care sa fie învelit întreg corpul, apoi un alt veșmânt în care să fie înfășurată în întregime.”

3. Aranjarea părului femeii decedate

Părul femeii decedate trebuie împletit în trei cozi, care sunt legate apoi la spate. Aceasta este în conformitate cu *hadith*-ul de la Umm Atiyah (Allah să fie mulțumit de ea!), care a descris modalitatea în care a fost pregătită fiica Profetului (Allah să fie

mulțumit de ea!) atunci când a murit:

„Am împletit părul ei în trei cozi, apoi i le-am lăsat să cadă pe spatele ei.” (Al-Bukhari, Muslim, At-Tirmidhi și Abu Dawud)

4. Reglementări cu privire la participarea femeii la ceremonia de înmormântare

De la Umm Atiyah (Allah să fie mulțumit de ea!), s-a relatat că:

„Nouă ni s-a interzis să urmăm cortegiul funerar, dar această interdicție nu a fost făcută obligatorie pentru noi.” (Al-Bukhari, Muslim și Abu Dawud)

Textul *hadith*-ului indică în mod clar interdicția, iar cu privire la cuvintele **„dar această interdicție nu a fost făcută obligatorie pentru noi”**, sheikh-ul islamului, Ibn Taymyyah (Allah să aibă milă de el!), a spus în *„Majmu'a al-fatawa”* (24/355):

„Este posibil ca cele relatate de ea să nu confirme interdicția, însă aceasta nu anulează interdicția și este probabil ca ea să fi crezut că aceasta nu este o anulare a interdicției, însă, evident, ceea ce trebuie luat în considerare este cuvântul Profetului (ﷺ) și nu părerea altcuiva în afară de el.”

5. Femeilor le este interzis să viziteze mormintele

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat ca Trimisul lui Allah (ﷺ) **„a blestemat femeile care vizitează mormintele.” (At-Tirmidhi și Ibn Majah)**

Sheikh-ul islamului, Ibn Taymyyah (Allah să aibă milă de el!), a spus:

„Este cunoscut faptul că, dacă femeii i-a fost deschisă această

ușă, aceasta nu a făcut altceva decât să o conducă la întristare, plânsete și jale din cauza slăbiciunii sale afective, a nerăbdării sale crescute și a răbdării scăzute. De asemenea, jelitul este un motiv de a îl chinui pe cel mort, iar în acesta se află o posibilă ispită pentru bărbați, precum și prin vocea și înfățișarea ei, așa cum a fost consemnat într-un alt hadith:

„Cu adevărat, ele îl (pot) ispiti pe cel viu și chinui pe cel mort.” (Al-Bukhari)

Astfel, vizitarea mormintelor presupune chestiuni interzise în ceea ce le privește atât pe femei, cât și pe bărbați – iar înțelepciunea aici nu poate fi controlată sau apreciată cu exactitate – pentru că nu este posibil să se aproximeze acel procent care nu ar conduce la aceste (consecințe nedorite) și nici diferențierea între un tip sau un altul.

Așadar, regula de bază în Shari‘ah (Legea islamică) este aceea că, dacă înțelepciunea (unei situații anume) este ascunsă sau invizibilă, atunci se ia în considerare ceea ce este de presupus și se interzice această chestiune, pentru a stopa orice pretext.

Aceasta este așa cum, spre exemplu, a fost interzisă privirea unei împodobiri ascunse, din cauză că în aceasta se află o ispită, tot la fel cum unui bărbat îi este interzis chiar și să rămână singur cu o femeie.

Pentru aceasta – adică vizitarea mormintelor – nu există beneficii suficiente care să poată compensa toate aceste rele, cu excepția rugii femeii pentru cel decedat, pe care ea o poate realiza și stând în casa ei.”

[„Majmu’a al-fatawa”, 24/355, 356]

6. Interzicerea bocetelor („an-niaha”)

„An-niaha” se manifestă prin ridicarea vocii atunci când se jelește, prin ruperea hainelor și prin lovirea feței, precum și prin smulgerea părului de pe cap, învinețirea feței și zgârierea ei din

cauza supărării produse de pierderea celui drag. De asemenea, ea se manifestă prin rugă împotriva propriului sine și prin altele asemănătoare acestora, care indică supărarea și neacceptarea Predestinării lui Allah și a destinului, precum și lipsa răbdării, și acesta este unul dintre marile păcate, conform *hadith*-urilor întâlnite în cele două culegeri principale de *ahadith*, în care este scris că Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Nu este dintre noi cel care își lovește fața, își rupe hainele și se roagă (de rău) cu rugile din perioada ignoranței.” (Al-Bukhari, Muslim, At-Tirmidhi, An-Nasa’i și Ibn Majah)

De asemenea, ni se spune că Profetul (ﷺ) a afirmat:

„(...) nu sunt responsabil de *as-saliqah*, *al-haliqah* și *aş-şaqah*.” (Al-Bukhari și Muslim)

„*As-saliqah*” face referire la femeia care își ridică vocea, iar „*al-haliqah*” se referă la cea care își smulge părul din cap și „*aş-şaqah*” este cea care își sfâșie hainele în momentul în care întâmpină o nenorocire.

De asemenea, s-a relatat că Profetul (ﷺ):

„A blestemat femeia care bocește și pe cea care ascultă.” (Abu Dawud)

Aceasta se referă la femeia care bocește în mod intenționat, precum și la cea care ascultă bocetele ei și este de acord cu ele.

Așadar, soră musulmană, ar trebui să încerci să te ții departe de aceste acte interzise în momentul producerii unei nenorociri, să fii răbdătoare și să speri la Răsplata lui Allah, astfel încât acea nenorocire să fie pentru tine o oportunitate de a șterge o parte din păcatele tale și de a spori faptele tale bune. Allah Preaînaltul spune:

„Vă vom încerca cu puțină spaimă, foamete, lipsire de bunuri, de suflete și de roade, dar binevestește celor răbdători, ~ Care, dacă s-a abătut asupra lor vreo nenorocire, spun: «Noi

suntem ai lui Allah și noi la El ne întoarcem.» ~ Aceia sunt cei peste care se pogoară Binecuvântarea Domnului lor și Îndurarea Lui și aceia sunt cei călăuziți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:155-157]

Da, plânsul este permis, însă nu cu bocete, cu lovirea feței sau cu smulgerea părului de cap și a hainelor, și nici dând curs altor acțiuni interzise, arătând indignare sau refuzând destinul și ceea ce Allah Preaînaltul a predestinat. Plânsul este o binecuvântare pentru cel decedat și, de asemenea, o mângâiere pentru inimă, precum și unul dintre actele care nu poate fi stăpânit. Așadar, el este permis și chiar de dorit, și Allah Preaînaltul este Cel la care căutăm ajutorul.

~ Capitolul al șaptelea ~

Reglementări specifice femeilor cu privire la post

Postul din luna Ramadan este obligatoriu pentru fiecare musulman și musulmană și el este unul dintre stâlpii islamului, precum și una dintre bazele sale mărețe. Allah Preaînaltul spune:

„O, voi cei care credeți, v-a fost statornicit vouă postul (*as-siyam*), așa cum le-a fost prescris și celor dinaintea voastră - Poate că veți fi cu frică!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:183]

Cuvintele **„v-a fost prescris”** (*kutiba aleikum*) fac referire la faptul că postul v-a fost făcut obligatoriu. Așadar, dacă o fată a ajuns la vârsta pubertății, lucru observat prin oricare dintre semnele acesteia, așa cum este, spre exemplu, menstruația, se impune obligația de a posti. Există unele fete la care prima menstruație apare chiar și la vârsta de 9 ani și unele dintre ele ignoră faptul că, din acel moment, li se impune obligația de a posti. De aceea, ele nu postesc, crezând astfel că sunt încă mici și nici părinții nu le cer să postească. Aceasta este însă este o neglijență enormă, rezultată din delăsare, și reprezintă neîndeplinirea unuia dintre stâlpii islamului. Așadar, celei care s-a aflat în această situație i se impune recuperarea postului pierdut, nepostit, încă din momentul în care i-a venit prima menstruație, chiar și dacă aceasta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, deoarece aceasta a rămas ca o obligație pentru ea.

a. Cui i se impune postul din luna Ramadan?

Dacă a sosit luna Ramadan, postul i se impune fiecărui

musulman și musulmană care a ajuns la vârsta pubertății, este sănătos și rezident. Însă, cei care sunt bolnavi sau se află în călătorie în timpul lunii Ramadan, care nu vor putea posti, vor recupera aceasta prin postirea unui număr de zile egal cu al celor pe care nu le-a postit. Allah Preaînaltul spune:

„(...) Și oricare dintre voi care este prezent în această lună, să o țină ca post, iar cel care este bolnav ori în călătorie (să postească) un număr (egal) de alte zile (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:185]

De asemenea, cel care este foarte bătrân și neputincios sau bolnav de o boală de care nu se va vindeca niciodată, bărbat sau femeie fiind, nu va ține post și va trebui să îi ofere mâncare unui nevoiaș pentru fiecare zi nepostită, aceasta constând din o jumătate de *sā'* din mâncarea specifică localității în care locuiește. Allah Preaînaltul spune:

„(...) aceia care sunt în stare (să postească, dar nu o fac) să dea în compensare hrană pentru un sărman (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:184]

‘Abd Allah ibn Mas’ud (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Aceasta este pentru cel care este în vârstă și neputincios și nu există speranța de a își reveni din neputința lui, precum și pentru bolnavul pentru care nu există speranța de a se însănătoși din acea boală. Lor li se aplică aceleași reglementări și nu li se impune recuperarea zilelor nepostite, din cauza imposibilității și a incapacității lor.”

b. Femeii îi este specifică în mod particular permisivitatea de a nu posti (un anumit număr de zile) în luna Ramadan

Femeii îi este specifică în mod particular permisivitatea de a nu posti un număr specific de zile în luna Ramadan, cu condiția de a recupera mai târziu zilele pe care nu le-a postit din cauza

următoarelor motive:

1. menstruația și lăuzia

Femeilor le este interzis postul în perioada menstruației și a lăuziei și trebuie să recupereze zilele pe care nu le-au postit în alte zile, în conformitate cu ceea ce a fost relatat în cele două culegeri de *ahadith*, după cum ne-a spus ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!):

„Profetul (ﷺ) ne-a prescris recuperarea postului, însă nu ne-a impus recuperarea rugăciunii.” (Muslim, An-Nasa’i și Abu Dawud)

Atunci când a răspuns la întrebarea unei femei: *„De ce femeia aflată la menstruație trebuie să recupereze zilele de post nepostite, însă nu și rugăciunile neefectuate (în perioada menstruației)?”*, ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a evidențiat că aceasta este dintre chestiunile reglementate, în privința cărora sunt urmate textele existente.

Înțelepciunea aflată în aceasta: sheikh-ul islamului, Ibn Taymyyah (Allah să aibă milă de el!), a spus în *„Majmu’a al-fatawa”* (25/251):

„Sângele care iese în timpul menstruației presupune o eliminare, iar femeia aflată la menstruație poate posti într-o altă perioadă de timp decât cea specifică scurgerii de sânge, în care acesta nu este eliminat. Astfel, postul ei se produce într-o perioadă în care nu este eliminat sângele trupului, așa cum este el eliminat la menstruație, fapt care produce slăbirea trupului acesteia și ieșirea ei din echilibru. De aceea, ei i-a fost prescris să postească în alte zile.”

2. sarcina și alăptarea

Femeile însărcinate sau care alăptează nu trebuie să postească în cazul în care postul poate afecta grav starea ei, a copilului sau a amândurora. În această situație, ea nu trebuie să postească în

timpul sarcinii și al alăptării.

Dacă motivul din cauza căruia ea nu a postit avea influență doar asupra copilului și nu și al ei însăși, atunci ea va trebui să recupereze zilele pe care nu le-a postit și să hrănească un nevoiaș pentru fiecare zi nepostită.

Dacă însă motivul pentru care nu a postit avea influență doar asupra ei însăși, atunci ea va trebui doar să recupereze zilele nepostite și aceasta datorită încadrării situației femeii însărcinate și a celei care alăptează sub generalitatea prescrierii din Cuvântul lui Allah Preaînaltul:

„(...) Va trebui ca aceia care sunt în stare (să postească, dar nu o fac) să dea în compensare hrană pentru un sărman (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:184]

Hafiz Ibn Kathir (Allah să aibă milă de el!) a spus în interpretarea (*tafsir*) făcută asupra *Sensurilor Nobilului Coran* (1/379):

„Dintre cele care se încadrează de asemenea sub această prescripție se află și femeia însărcinată și cea care alăptează, dacă aceasta se teme pentru ea sau pentru fătul ei.”

Sheikh-ul islamului, Ibn Taymyyah (Allah să aibă milă de el!), a spus (25/318):

„Dacă femeia însărcinată se teme pentru făt, ea poate să nu postească (în timpul lunii Ramadan) și să recupereze pentru fiecare zi nepostită o altă zi (în altă lună decât Ramadan) și să hrănească pentru fiecare zi câte un nevoiaș cu o livră de pâine.”

Atenționări!

1. Femeii aflate la „*istihadah*”, deci care are o scurgere de sânge care nu este menstruație, așa cum a fost menționat anterior, i se impune postul, iar ei nu îi este permis să nu postească din cauza unei scurgeri de sânge care nu este menstruație (*istihadah*).

Sheikh-ul islamului, Ibn Taymyyah (Allah să aibă milă de

el!), a spus cu referire la permisiunea de a nu posti oferită femeii aflate la menstruație:

„(Înruperea postului nu se aplică) și femeii aflate la istihadah, pentru că aceasta nu are un timp specific în afara căruia să fie prescris postul, iar aceasta este o acțiune ce nu poate fi evitată, asemeni vărsăturilor frecvente, scurgerilor de sânge cauzate de anumite intervenții chirurgicale și tăieturi, visurilor erotice și altora asemenea, care nu au un timp stabil, în care să poată fi încadrate. Toate acestea nu conduc la înrupererea postului, la fel cum se întâmplă în cazul sângelui menstrual.”
(25/251)

2. Femeii aflate la menstruație, femeii gravide și celei care alăptează, dacă nu au postit (zilele de post obligatorii din luna Ramadan), li se impune să recupereze zilele pierdute până la luna Ramadan imediat următoare, iar graba în recuperarea acestor zile este mai bună. Dacă nu au mai rămas până decât câteva zile până la luna la Ramadan următoare, egale ca număr cu cele pe care nu le-a postit în luna Ramadan care a trecut, va trebui să le postească astfel încât să nu o prindă pe ea noul Ramadan în timp ce are încă zile de postit din Ramadanul trecut. Dacă ele nu au recuperat zilele nepostite din luna Ramadan care a trecut înainte de venirea următoarei luni Ramadan, fără a avea pentru această întârziere vreun motiv întemeiat, atunci ea va trebui să recupereze zilele nepostite și să hrănească o persoană nevoiașă pentru fiecare zi nepostită.

Însă, dacă ea a avut un motiv întemeiat pentru care nu le-a postit, atunci nu trebuie decât să le recupereze. Aceeași prescripție i se aplică și femeii care trebuie să recupereze zilele de post pe care nu le-a postit din cauza bolii sau pentru că se afla în călătorie. Pentru aceasta, reglementările sunt aceleași cu cele ale femeii aflate la menstruație menționate anterior.

3. Femeii musulmane nu îi este permis să postească un post voluntar (în afara postului obligatoriu) decât cu permisiunea soțului ei, dacă acesta este prezent; conform celor consemnate de către Al-Bukhari, Muslim și alții. Abu Hurairah (Allah să fie

mulțumit de el!) a relatat că Profetul (ﷺ) a spus:

„Femeii nu îi este permis să postească un post voluntar decât cu permisiunea soțului ei, dacă acesta este prezent.” (Al-Bukhari și Muslim)

Într-o altă relatare consemnată de către **Ahmad și Abu Dawud** (s-a completat cu): **„(...) în afara (postului din luna) Ramadan.”**

Însă, dacă soțul ei i-a permis postul voluntar sau dacă acesta nu este prezent, dacă el nu trăiește împreună cu ea sau dacă ea nu este căsătorită, atunci este preferabil (*mustahab*) ca ea să țină post voluntar, mai ales acele zile a căror postire este preferabilă (și din *Sunnah* Profetului - ﷺ), așa cum sunt zilele de luni și joi, trei zile din fiecare lună a calendarului islamic (zilele albe, 13, 14 și 15 ale fiecărei luni), șase zile din luna *Shawwāl*, primele zece zile din luna *Dhu-l-Hijjah*, ziua de *Arafah* și ziua de *Ashurah*, împreună cu o zi dinainte sau de după ea.

Femeii musulmane nu îi este însă permis să țină un post voluntar în timp ce mai are încă de recuperat zilele de post de recuperat din luna Ramadan, iar Allah știe cel mai bine!

Dacă femeia aflată la menstruație a devenit pură în decursul unei zile de post din luna Ramadan, atunci ea va trebui să postească restul zilei de post (ca semn de respect pentru perioada de timp destinată postului) din momentul în care s-a purificat și să o recupereze de asemenea împreună cu zilele pe care nu le-a postit în timpul menstruației.

~ Capitolul al optulea ~

Reglementări specifice femeilor cu privire la Hajj și ‘Umrah³⁵

Pelerinajul la Casa cea Sfântă a lui Allah este o obligație anuală generală, efectuată în grup³⁶, pentru comunitatea musulmană. Fiecare musulman care îndeplinește cerințele efectuării pelerinajului (are mijloacele materiale necesare și este capabil din punct de vedere fizic și mental) trebuie să îl efectueze cel puțin o dată în viață, iar îndeplinirea lui de mai multe ori în viață nu face altceva decât să aducă și mai multe răsplăți celui care o face și să îi sporească actele de adorare voluntare.

Hajj-ul este unul dintre stâlpii islamului și este partea de *jihād*³⁷ a femeii, conform *hadith*-ului de la ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), care a întreat:

„«O, Trimis al lui Allah, *jihād*-ul este obligatoriu pentru femei?» El (ﷺ) a răspuns: «Da, li se impune lor *jihād*-ul fără luptă: *Hajj* și ‘*Umrah*.»» (Ibn Majah și Ahmad)

De asemenea, tot de la ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) s-a consemnat:

„«O, Trimis al lui Allah! Ni s-a arătat nouă că *jihād*-ul este una dintre cele mai bune fapte. Oare n-ar trebui să mergem noi (femeile) la *jihād*?!» El (ﷺ) a răspuns: «Cel mai bun *jihād*

³⁵ Pelerinajul cel mare și pelerinajul cel mic la *Ka‘bah*

³⁶ *Wajib kifa‘i* - acele prescripții islamice care se impun comunității musulmane, iar dacă unii dintre membrii comunității le-au îndeplinit, atunci acestea nu mai reprezintă o obligație pentru ceilalți

³⁷ Străduința pe Calea lui Allah, lupta cu propriul sine, pentru a deveni o persoană mai bună

pentru femei este *Hajj Mabruur* (un pelerinaj acceptat, pentru care persoana va fi răsplătită).»” (Al-Bukhari)

Reglementări specifice femeilor la Hajj

I. Al-Mahram

Îndeplinirea Hajj-ului presupune anumite condiții generale atât pentru femei, cât și pentru bărbați, iar acestea sunt: islamul (a fi musulman), sănătatea mintală, a fi un om liber, a fi matur (ajuns la vârsta pubertății) și a avea posibilitatea din punct de vedere material.

Dintre condițiile îndeplinirii pelerinajului specifice femeilor este și existența *mahram*-ului care să o însoțească în călătoria la Hajj, precum soțul sau cei considerați *mahram* pentru ea din punct de vedere al înrudirii – precum tatăl, fiul, fratele sau, din cauza unui motiv care permite aceasta, fratele ei de alăptare, sau soțul mamei ei, sau fiul soțului ei. Dovada în acest sens este ceea ce a fost relatat de către Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!), care a spus că l-a auzit pe Profetul lui Allah (ﷺ) ținând o predică (*khutbah*) și spunând:

„«O femeie nu trebuie să călătorească singură fără un mahram și niciun bărbat nu poate să o viziteze decât în prezența unui mahram.» Un bărbat s-a ridicat și l-a întrebat pe Profetul lui Allah (ﷺ): «O, Mesager al lui Allah! Intenționez să merg cu cutare și cutare armată, iar soția mea vrea să efectueze Hajj (pelerinaj).» Profetul (ﷺ) a spus: «Mergi cu ea (la Hajj).»” (Al-Bukhari și Muslim)

De asemenea, de la Ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) s-a relatat că Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus:

„O femeie nu trebuie să călătorească mai mult de trei zile

decât cu un *mahram*.” (Al-Bukhari, Muslim și Abu Dawud)

Sunt numeroase *hadith*-urile în care se menționează interzicerea călătoriei femeii la *Hajj* sau oriunde altundeva fără a fi însoțită de o persoană *mahram* și aceasta din cauza faptului că femeia este slabă, iar ea poate întâmpina în timpul călătoriei anumite greutăți și încercări cărora nu le-ar putea face față și pe care doar un bărbat le poate înfrunta. De asemenea, ea poate reprezenta o atracție pentru cei murdari și necurați și nu există îndoială cu privire la necesitatea *mahram*-ului, care să o apere și să o protejeze de răutățile lor.

Este necesar ca *mahram*-ul să îndeplinească aceleași condiții care îi sunt cerute și femeii pentru a putea îndeplini pelerinajul și anume sănătatea mintală, trecerea de vârsta maturității și religia islamică (a fi musulman), întrucât ea nu poate fi considerată în siguranță alături de un necredincios (nemusulman). În cazul în care ea se află în imposibilitatea de a își găsi un *mahram*, atunci ea va trebui să desemneze pe altcineva care să facă *Hajj* în locul ei.

II. Dacă *Hajj*-ul pe care dorește să îl efectueze este unul voluntar³⁸, atunci ea trebuie să ceară permisiunea soțului pentru îndeplinirea lui

Acest lucru trebuie făcut deoarece pelerinajul voluntar nu mai reprezintă o obligație pentru femeie. În „*Al-Mughny*” (3/240), s-a spus:

„Însă, în ceea ce privește Pelerinajul voluntar (nu cel obligatoriu care trebuie îndeplinit cel puțin o dată în viață), el (soțul) îi poate interzice (soției) să îl îndeplinească.”

Ibn Al-Mundhir (Allah să aibă milă de el!) a spus:

„Toți savanții de la care am învățat au fost de acord că el

³⁸ Adică nu îl îndeplinește pentru prima dată în viață ca o obligație a fiecărui musulman

(soțul) o poate opri de la efectuarea pelerinajului voluntar și aceasta pentru că îndeplinirea drepturilor soțului asupra ei este o obligație pe care nu trebuie să o neglijeze în favoarea a ceva ce nu este obligatoriu pentru ea.”

III. Nu este greșit dacă femeia este desemnată să îndeplinească pelerinajul în numele unui bărbat

Sheikh-ul islamului, Ibn Taymiyyah (Allah să aibă milă de el!), a spus în „*Majmu'a al-fatawa*” (13/26):

„Opinia generală a învățaților musulmani este aceea că femeia poate fi desemnată să efectueze pelerinajul în locul altei femei, indiferent dacă ea este fiica sau nu a celei în numele căreia face pelerinajul. De asemenea, femeia poate fi desemnată să efectueze pelerinajul în numele unui bărbat, conform opiniei celor patru imami și a majorității învățaților musulmani, după cum Profetul (ﷺ) i-a prescris femeii din Banu Khath'am să îndeplinească pelerinajul în numele tatălui ei, în momentul în care aceasta i-a spus:

«„O, Trimis al lui Allah, instaurarea obligației pelerinajului a fost trimisă robilor lui Allah pe când tatăl meu era un bătrân neputincios (fapt pentru care el nu a putut-o îndeplini). Pot eu efectua *Hajj* în numele lui?” Profetul (ﷺ) a răspuns: „Da.” Aceasta se întâmplă în timpul Pelerinajului de Adio al Profetului (ﷺ).» (Al-Bukhari, Muslim și At-Tirmidhi)”

IV. Dacă unei femei i-a venit menstruația sau a intrat în perioada de lăuzie în drum spre *Hajj*, ea își continuă drumul

Dacă femeii i-a venit menstruația sau a intrat în perioada de lăuzie în momentul în care trebuie să intre în starea de *ihram*, ea va face aceasta ca oricare alta dintre femeile aflate în stare de

purificare, întrucât printre condițiile *ihrām*-ului nu se află și starea de puritate.

În „*Al-Mughny*” (3/293, 294), s-a spus:

„*Concluzia acesteia este faptul că femeile trebuie să se îmbăieze pentru intrarea în starea de ihrām, asemeni bărbaților. Întrucât aceasta aparține ceremonialurilor Hajj-ului, este cu atât mai recomandată în cazul femeii aflate la menstruație și la lăuzie. Proba pentru aceasta se găsește în ceea ce a spus Jabir (Allah să fie mulțumit de el!):*

«**Până când am ajuns la Dhu-l-Huleifa³⁹, ‘Asmah bint Umani Mohammed ibn Abu Bakr a născut și a trimis (întrebare) la Trimisul lui Allah (ﷺ), spunând: „Ce (trebuie) să fac (acum)?” (Profetul - ﷺ) i-a răspuns: „Îmbăiază-te, înveșmântează-te și intră în starea de *ihrām*.”**» (Muslim)

De asemenea, Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (ﷺ) a spus:

«**Femeia aflată la menstruație și cea lăuză, dacă au devenit astfel în momentul în care ar trebui să intre în starea de *ihrām*, să intre în starea de *ihrām* și să urmeze toate ritualurile Hajj-ului, în afară de *Tawāf* la Casă.»⁴⁰ (Abu Dawud)**

*Profetul (ﷺ) i-a prescris ‘Aishei (Allah să fie mulțumit de ea!) să se îmbăieze pentru a intra în starea de *ihrām* pentru Hajj în vreme ce ea se afla la menstruație.”*

Înțelepciunea din spatele îmbăierii femeii aflate la menstruație și la lăuzie pentru a intra în starea de *ihrām* este aceea ca ea să fie purificată și, de asemenea, pentru a îndepărta mirosurile neplăcute care ar putea afecta sau deranja oamenii cu care aceasta s-ar întâlni.

³⁹ Locul în care trebuie făcută intenția pentru Hajj de către pelerinii care vin la Mecca

⁴⁰ Înconjurarea *Ka ‘bah* în semn de adorare față de Allah Preaînaltul

Dacă femeilor le-a venit menstruația sau au intrat în perioada de lăuzie în timp ce se aflau în starea de *ihram*, să știe că aceasta nu afectează starea de *ihram*.

Astfel, ele rămân în starea de *ihram*, însă nu trebuie să facă înconjurul *Ka'bah* (*at-tawāf*) până ce nu intră în starea de puritate și până când se termină menstruația sau scurgerea din perioada de lăuzie.

Dacă a sosit Ziua de *Arafah*, iar cele care intraseră în starea de *ihram* pentru *'Umrah* înainte de *Hajj* s-au purificat, ele pot intra acum în starea de *ihram* pentru *Hajj*-ul pe care îl asociază cu *'Umrah*. Dovada pentru aceasta o găsim în următorul *hadith*:

„'Aishei (Allah să fie mulțumit de ea!) i-a venit menstruația după ce intenționase și începuse să îndeplinească ritualurile pentru *'Umrah*. Profetul (ﷺ) a intrat la ea și a găsit-o plângând. El (ﷺ) a întrebat-o: «Ce te-a făcut pe tine să plângi?» Ea a răspuns: «Mai bine nu veneam deloc (pentru pelerinaj) anul acesta» El (Profetul, ﷺ) a întrebat-o: «Ce s-a întâmplat? Ai intrat la perioada menstruală?» Ea a răspuns: «Da.» (Profetul, ﷺ) i-a spus: «Acesta este un lucru pe care l-a prescris Allah pentru fiicele lui Adam (femeile). Așadar, fă tu tot ceea ce face un pelerin, în afară de înconjurul Casei.»” (Muslim)

În același sens, este și *hadith*-ul relatat de la Jabir (Allah să fie mulțumit de el!):

„(...) Apoi Profetul (ﷺ) a intrat la *'Aishah* (Allah să fie mulțumit de ea!) și când a găsit-o plângând a întrebat-o: «Ce se întâmplă cu tine?» Ea (Allah să fie mulțumit de ea!) a răspuns: «Mi-a venit menstruația, iar oamenii au intrat în starea de *ihram*, însă eu nu am făcut aceasta și nici nu am făcut înconjurul Casei, iar oamenii pleacă acum spre *Hajj* (însă eu nu pot să merg).» El (Trimisul lui Allah - ﷺ) i-a spus: «Acesta este un lucru pe care l-a predestinat Allah fiicelor lui Adam

(femeile), de aceea, îmbăiază-te, apoi începe tu (să îți pui hainele de *ihram*, pentru *Hajj*).» Ea ('Aishah) a făcut aceasta și a urmat toate ritualurile prescrise. Apoi, după ce s-a purificat (după ce menstruația s-a încheiat) a făcut înconjurul sanctuarului *Ka'bah* și (a mers) între *Safā* și *Marwah*. Apoi, el (Profetul - ﷺ) a spus: «Cu adevărat, tu ai intrat în starea de *ihram* pentru a efectua împreună *Hajj*-ul și '*Umrah ta*.» (Muslim și Abu Dawud)

Imam Ibn Al-Qayyim (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Tahdzib as-sunan*” (2/303):

„*Hadith-urile autentice sunt clare în privința faptului că ea a intenționat și a început prin efectuarea 'Umrah, după care Trimisul lui Allah (ﷺ) i-a prescris, atunci când i-a venit menstruația, să intenționeze și să înceapă Hajj-ul, fapt pentru care acestea au devenit asociate. În acest sens, Profetul (ﷺ) i-a spus:*

«Ție îți sunt suficiente *tawāf*-ul și mersul între *Safā* și *Marwah* pe care le-ai făcut, atât pentru *Hajj*-ul tău, cât și pentru '*Umrah ta*.» (Muslim și Abu Dawud) ”

V. Ce trebuie să facă femeia în momentul intrării în starea de *ihram*

În momentul intrării în starea de *ihram*, femeia îndeplinește aceleași ritualuri ca și bărbatul din punct de vedere al îmbăierii și al curățării a ceea ce este necesar, prin tăierea unghiilor și a părului, precum și prin îndepărtarea mirosurilor neplăcute; pentru a nu fi necesar să facă aceasta în timpul perioadei de *ihram*, când aceste acțiuni sunt strict interzise. Dacă ea nu are nevoie să efectueze vreuna dintre aceste acțiuni, atunci ele nu sunt absolut obligatorii și nu sunt dintre caracteristicile *ihram*-ului. De asemenea, ei nu îi este interzis să își parfumeze corpul cu un parfum care să nu aibă un miros atrăgător, conform *hadith*-ului de la 'Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), care a spus:

„Obişnuiam să mergem împreună cu Trimisul lui Allah (ﷺ) și ne dădeam noi cu mosc pe frunți în momentul intrării în starea de *ihrām*. Dacă vreuna dintre noi transpira, acesta (parfumul) i se scurgea pe față. Profetul (ﷺ) vedea și nu ne interzicea aceasta.” (Abu Dawud)

Imam Ash-Shawqani (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Nail al-‘awtar*” (5/12):

„Tăcerea lui (ﷺ) indică permisivitatea acestui fapt, întrucât el (ﷺ) nu tăcea în privința a ceva ce era interzis.”

VI. În momentul formulării intenției pentru *Hajj*, se scoate *niqab*-ul și *burq’a* (se descoperă fața)⁴¹

În momentul formulării intenției pentru *Hajj*, femeia trebuie să își scoată *niqab*-ul sau *burq’a* dacă le purta înainte de aceasta. *Burqa* este vălul cu care se acoperă fața, care are două deschizături în dreptul ochilor prin care femeia să poată vedea. Ele trebuie înlăturate în conformitate cu spusele Trimisului lui Allah (ﷺ):

„Femeia aflată în stare de *ihrām* nu trebuie să poarte vălul care acoperă fața sau mânuși.” (Al-Bukhari și Abu Dawud)

De asemenea, ea trebuie să își scoată mânușile care îi acoperă mâinile, dacă le purta înainte de intrarea în starea de *ihrām*. Astfel, ea își va acoperi fața cu altceva decât *niqab* sau *burq’a*, precum *khimar*-ul (vălul care îi acoperă capul și gâtul) sau cu veșmântul ei atunci când o pot vedea bărbați *non-mahram* și, de asemenea, își acoperă mâinile în prezența acestora prin acoperirea lor cu veșmântul ei.

Sheikh-ul islamului, Ibn Taymyyah (Allah să aibă milă de el!), a spus:

„În ceea ce o privește pe femeie, aceasta (fața și mâinile) este

⁴¹ De vreme ce nu există în jurul lor bărbați *non-mahram*

considerată a fi aurah; fapt pentru care i-a fost prescrisă o îmbrăcăminte cu care să se acopere și care să o protejeze, însă Profetul (ﷺ) i-a interzis ei să poarte niqab sau mănuși (în timpul pelerinajului), întrucât mănușile sunt un acoperământ pentru mâini. Dacă însă femeia și-a acoperit fața cu ceva care nu îi atinge fața, atunci aceasta este permis, iar acesta este acordul comun al învățaților și, de asemenea, este permisă acoperirea feței chiar dacă materialul cu care se acoperă atinge fața. Femeii nu i se impune să îndepărteze acoperământul feței ei pentru a nu o atinge, nici cu un băț, nici cu mâna și nici cu altceva asemănător, deoarece Profetul (ﷺ) a considerat egale fața și mâna ei și amândouă sunt considerate a fi asemenea corpului bărbatului.

Soțiile sale (ale Profetului - ﷺ) obișnuiau să își acopere fețele fără nicio excepție de la aceasta și niciun învățat nu a relatat cum că Profetul (ﷺ) ar fi spus: «Femeia trebuie să intre în starea de ihrām descoperindu-și fața, ci acestea sunt doar vorbele unor predecesori dreptcredincioși.»

Ibn Al-Qayyim (Allah să aibă milă de el!) a spus în „Tahdzib as-sunan” (2/350):

„Nu există de la Profet (ﷺ) nici măcar o singură literă cu privire la obligația descoperirii feței femeii aflate în starea de ihrām; ci (ceea ce a fost consemnat) este doar interzicerea niqab-ului.”

El a continuat spunând:

„Cu adevărat, cu privire la ‘Asma (Allah să fie mulțumit de ea!) s-a confirmat faptul că ea obișnuia să își acopere fața în timp ce se afla în starea de ihrām. ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a spus:

„Călăreții obișnuiau să treacă pe lângă noi în vreme ce noi ne aflam în starea de ihrām (în timpul pelerinajului) alături de Trimisul lui Allah (ﷺ). Atunci când aceștia se apropiau de noi, fiecare dintre noi își lăsa în jos jilbab-ul ei, din creștetul

capului până peste fața sa, iar atunci când aceștia se îndepărtau, noi ne descoperim fețele.” (Abu Dawud, Ibn Majah și Ahmad)

Așadar, ia tu aminte, soră musulmană aflată în stare de *ihrām*, la faptul că îți este interzis (în timpul pelerinajului) să îți acoperi fața și mâinile cu ceva cusut cu ață și, în special, folosirea *niqab*-ului și a mănușilor. Este o obligație ca tu să îți acoperi fața și mâinile în fața bărbaților *non-mahram* cu acoperământul cu care îți acoperă capul și gâtul cu veșmântul tău sau cu orice altceva de acest gen. Nu există nicio dovadă cu privire la faptul că trebuie pus ceva care să ridice sau să țină departe acoperământul de atingerea feței, nici prin purtarea unui turban, nici printr-un băț și nici prin altceva.

VII. Femeii îi este permis să se îmbrace în timpul stării de *ihrām* cu orice își dorește din îmbrăcămintea obișnuită a femeilor, care nu reprezintă o podoabă

Femeii nu îi este permisă o îmbrăcămintă care să se asemene îmbrăcăminții bărbaților, nici strâmtă, care să scoată în evidență forma corpului, nici transparentă, astfel încât să se vadă ce este sub ea, și nici atât de scurtă încât să scoată la iveală picioarele sau mâinile ei.

Ibn Al-Mundzar (Allah să aibă milă de el!) a spus:

*„Învățații în islam au ajuns la concluzia că portul femeii aflate în starea de *ihrām* sunt cămășile, mantiile, șalvarii și acoperământul capului și al gâtului, precum și încălțările.”* [„*Al-Mughny*”, 3/328]

Ei nu îi este prescrisă îmbrăcarea unei anumite culori de haine, precum verdele; ci ea se poate îmbrăca cu orice își dorește, putând purta (dacă își dorește) culori precum roșu, verde sau negru. De asemenea, ei îi este permis să le schimbe cu oricare dintre culori, dacă dorește.

VIII. Femeii îi este recomandat ca, după intrarea în starea de *ihrām*, să rostească *at-talbiyah*, însă doar atât cât să se audă pe ea însăși

Ibn ‘Abd Al-Barr (Allah să aibă milă de el!) a spus:

„Învățații musulmanii au ajuns la aceeași concluzie asupra faptului că este *Sunnah* ca femeia să nu ridice vocea, ci să rostească *talbiyah* astfel încât să se audă pe ea însăși. În ceea ce o privește, este neplăcut (*makrūh*) ca ea să ridice glasul, din cauză că aceasta ar putea fi o sursă de ispită. Din această cauză, ei nu îi este prescrisă rostirea *adhān*-ului și a *iqāmei*, iar ceea ce îi este recomandat ei drept atenționare în momentul în care vrea să semnaleze existența unei greșeli în efectuarea rugăciunii (în grup) este baterea din palme și nu rostirea formulei specifice bărbaților.” [„*Al-Mughny*” (2/330, 331)]

IX. Femeii i se impune acoperirea integrală a corpului în momentul îndeplinirii înconjurării rituale a *Ka’bah* (*at-tawāf*)

De asemenea, femeii i se impune coborârea vocii și plecarea privirii (de la cele spre care îi este interzis să privească), precum și ferirea de aglomerațiile în care există bărbați, cu preponderență în dreptul Pietrei Negre și al Colțului *Al-Yamani*. Ea trebuie să facă înconjurul *Ka’bah* spre exteriorul mulțimii care o înconjoară, depărtându-se astfel de aglomerație, iar acest lucru este mai bun pentru ea decât a sta în apropierea *Ka’bah*, în înghesuală, și aceasta deoarece există o sursă de ispite în acest lucru. Apropierea de *Ka’bah* și sărutarea Pietrei Negre sunt doar acte *Sunnah* – două acte de adorare preferabile, dacă aceasta îi este cu putință. Ea nu trebuie să dea curs unui act interzis (*haram*) încercând să îndeplinească o faptă preferabilă, pentru că, în această situație, de fapt, nu este un act preferabil (*Sunnah*) în ceea ce o privește, ci

Sunnah este doar ca ea să indice cu mâna spre Piatra Neagră, dacă a ajuns în dreptul ei.

Imam An-Nawawi (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Al-Majmu'a*” (8/37):

„*Învățații de la care am primit știința au spus: «Nu este considerat a fi un act preferabil cerut femeii sărutarea Pietrei Negre și nici atingerea ei decât atunci când se împuținează cei care fac înconjurul ritual în jurul Ka'abah, în timpul nopții sau în alte perioade, din cauza răului pe care (amestecarea ei în mulțimea bărbaților) îl poate reprezenta pentru ea și pentru ceilalți.»*”

De asemenea, în „*Al-Mughny*” (3/331) s-a spus:

„*Este preferabil ca femeia să facă înconjurul ritual la Ka'bah noaptea, pentru că aceasta este mai sigur pentru ea, deoarece este mai puțină înghesuală. Astfel, ea se poate apropia de Casă (Al-Ka'bah) și atinge Piatra Neagră.*”

X. Îndeplinirea înconjurării rituale a Ka'bah (at-tawāf) și traseul parcurs între Safā și Marwah (as-Sā'i) trebuie să fie îndeplinite mergând liniștit

În „*Al-Mughny*” (3/394) s-a spus:

„*Și tawāf-ul femeilor și Sā'i-ul lor trebuie toate să se facă cu mers liniștit.*”

Ibn Al-Mundzar (Allah să aibă milă de el!) a spus:

„*Învățații musulmani sunt de acord că femeia nu trebuie să aibă un mers repezit în momentul înconjurării rituale a Ka'bah și nici în timpul traseului parcurs între Safā și Marwah⁴². De asemenea, lor nu li se impune descoperirea unui umăr în timpul tawāf-ului asemeni bărbaților și aceasta datorită faptului că ea*

⁴² Precum le este impus bărbaților

presupune dezgolirea pielii. Acest lucru nu le este permis femeilor, lor impunându-li-se acoperirea (iar nu descoperirea). Mersul rapid și descoperirea umărului sunt interzise din cauza faptului că ele sunt chestiuni care o expun pe femeie.”

XI. Ce ritualuri ale *haji*-ului trebuie îndeplinite de femeia aflată la menstruație și ce anume nu trebuie să facă până când nu s-a terminat perioada ei menstruală

Femeia aflată la menstruație îndeplinește toate ritualurile *haji*-ului, inclusiv intrarea în starea de *ihram*, poposirea pe muntele *Arāfat*, înnoptarea la Mina, aruncarea pietricelelor, singura excepție constând în neînconjurarea sanctuarului *Ka‘bah* (*at-tawāf*), acțiune pe care o va efectua după terminarea menstruației. Aceasta este în conformitate cu cele care i-au fost spuse ‘Aishei (Allah să fie mulțumit de ea!) cu privire la momentul în care i-a venit menstruația:

„Fă tot ceea ce fac pelerinii, cu excepția înconjurului *Ka‘bah*, până când nu vei fi pură.” (Al-Bukhari și Muslim)

Aceasta este în conformitate și cu cele consemnate de Muslim:

„Îndeplinește tu tot ceea ce îndeplinește pelerinul, în afară de înconjurul *Ka‘bah*, pe care o vei realiza doar după ce vei face îmbăierea rituală de purificare (la sfârșitul menstruației).” (Muslim)

Imam Ash-Shawqani (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Nail Al-‘Awtar*” (5/49):

*„Hadith-ul este clar în privința interzicerii ca femeia aflată la menstruație să realizeze înconjurul ritualic al *Ka‘bah*, până când sângerarea se oprește, iar ea se îmbăiază după aceasta. Interzicerea este necesară, deoarece, din cauza lipsei de puritate, actul ei este nul. Astfel, *tawāf*-ul femeii aflate la menstruație este*

considerat nul și aceasta este opinia majoritară a învățaților musulmani. De asemenea, ea nu parcurge traseul dintre Safā și Marwah, pentru că acesta nu se realizează decât după înconjurul ritualic al Ka 'bah și întrucât Profetul (ﷺ) nu a parcurs niciodată traseul dintre Safā și Marwah decât după înconjurul ritualic al Ka 'bah."

Imam An-Nawawi (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Al-Majmu'a*” (8/82):

„Dacă ar parcurge traseul dintre Safā și Marwah înainte de înconjurul ritualic al Ka 'bah, atunci aceasta nu este considerat a fi corect și aceasta este opinia comună a învățaților. Am menționat anterior faptul că Mauridi a consemnat în acest sens opinia majoritară, care este împărtășită și de Malik, Abu Hanifa și Ahmad. Ibn Al-Mundzar a relatat de la Atā'a și unii învățați în ahadith cum că aceasta este corect și au menționat-o și cei de la care am luat știința, de la Atā'a și Abu Dawud. Dovada noastră este faptul că Profetul (ﷺ) a făcut Sā'i după At-Tawāf și a spus:

«Să luați de la mine ritualurile voastre!» (Muslim și Abu Dawud)

Însă, hadith-ul relatat de Ibn Shariyq As-Sahabiy (Allah să fie mulțumit de el!) spune:

«Am mers împreună cu Trimisul lui Allah (ﷺ) la Hajj, iar oamenii veneau la el (pentru a îl întreba cu privire la anumite chestiuni). Unul dintre ei a întrebat: „O, Mesager al lui Allah, am făcut eu As-Sā'i înainte de At-Tawāf sau am grăbit ceva și am întârziat ceva.”, iar el (ﷺ) a răspuns: „Nu este nimic greșit, nu este nimic greșit, decât în privința unui bărbat care a defăimat un musulman, nedreptățindu-l; acesta este cel care a greșit și a fost pierdut.» (Abu Dawud)

Aceasta a fost consemnată de către Abu Dawud de la un lanț autentic de transmițători, toți transmițătorii fiind persoane de încredere, în afară de Usamah ibn Shariyq As-Sahabiy. Acest

hadith este considerat a fi un hadith bun, datorită considerării lui astfel de către Al-Khitabiy și alții dintre învățați, care au considerat că spusele: «**Am făcut As-Sā‘i înainte de At-Tawāf.**» înseamnă: «Am făcut as-sā‘i după tawāf-ul de venire și înainte de tawāf-ul de rămas-bun, de plecare.»”

Sheikh-ul Mohammad Al-‘Amiyn Ash-Shanqiyty (Allah să aibă milă de el!) a spus în lucrarea sa – „*Adwa‘a al-baiyan*” (5/252):

„Este binecunoscut faptul că totalitatea învățaților au convenit asupra faptului că As-Sā‘i nu este corect îndeplinit decât după At-Tawāf, iar dacă ar fi efectuat Sā‘i înainte de Tawāf, acest lucru nu ar fi corect, conform majorității învățaților, iar printre aceștia, cei patru imami. Mauridi și alții au transmis consensul asupra acesteia. Apoi, a menționat spusele lui An-Nawawi, care a fost menționat înainte, iar răspunsul său cu privire la hadith-ul lui Ibn Shariq a fost acela că vorbele sale «**înainte de Tawāf**» vizează Tawāf Al-Ifadah, care este unul dintre stâlpii (pelerinajului) și nu neagă acesta faptul că a făcut Sā‘i după Tawāf al-Qudum, care nu este un stâlp (al Hajj-ului).”

În „*Al-Mughny*” (5/245), s-a spus:

„As-Sā‘i urmează Tawāf-ului și nu este considerat corect decât dacă a fost precedat de Tawāf și aceasta a fost și opinia lui Malik, Ash-Shafā‘i și alți învățați. ‘Atā’ a spus: «El este suficient.» De asemenea, Ahmad a menționat: «Este suficient, dacă persoana a făcut aceasta din cauza uitării, însă dacă a făcut-o în mod intenționat, atunci, sā‘i-ul lui nu este acceptat. Toate acestea sunt suținute de ceea ce a spus Profetul (ﷺ) atunci când a fost întrebat despre anticipare sau întârziere în condiții de neștiință sau uitare: „Nu este nicio problemă.”

De asemenea, s-a evidențiat faptul că Profetul (ﷺ) a făcut As-Sā‘i după At-Tawāf și că el (ﷺ) a spus:

«**Să luați de la mine ritualurile voastre!**» (Muslim și Abu Dawud)”

Din cele afirmate anterior, ne-a fost făcut cunoscut faptul că *hadith*-ul de care se folosesc cei care susțin faptul că este corectă efectuarea *As-Sā'i* înainte de *At-Tawāf* nu prezintă nicio dovadă în acest sens. El poate fi luat în considerare doar într-unul dintre cele două aspecte: fie se referă la cel care a făcut *As-Sā'i* înainte de *Tawāf Al-Ifadah*, făcând el astfel *As-Sā'i* după *Tawāf*-ul de sosire; fie se referă la cei care nu știau sau au uitat, fără a avea această intenție. M-am documentat cu privire la acest *hadith* tocmai pentru că au apărut cei care susțin ca este permisă în mod absolut împlinirea *Sā'i* înainte de *Tawāf*, și Allah este Cel la care se caută ajutor.

Atenționare!

Dacă femeia a făcut înconjurul *Ka'bah* și, după ce a terminat aceasta, i-a venit menstruația, atunci ea poate parcurge traseul dintre *Safā* și *Marwah*, întrucât *As-Sā'i* nu este condiționat de aflarea în stare de puritate.

În „*Al-Mughny*” (5/246), s-a spus:

„Majoritatea învățaților sunt de părere că nu este o condiție a parcurgerii traseului între *Safā* și *Marwah* aflarea în stare de puritate, iar printre cei care au susținut aceasta se numără 'Atā', Malik, Ash-Shafā'i, Abu Thaur și alți învățați musulmani.”

El a continuat spunând:

„Abu Dawud a spus: «L-am auzit pe Ahmad spunând: „Dacă femeia a făcut înconjurul ritualic al Casei (*Al-Ka'bah*) și apoi i-a venit menstruația, ea poate parcurge traseul dintre *Safā* și *Marwah*, apoi să plece. De la 'Aishah și Umm Salamah (Allah să fie mulțumit de ele!) s-a relatat că:

«Dacă o femeie a făcut înconjurul ritualic al Casei, apoi a efectuat două *raka'āt* de rugăciune după aceasta, după care i-a venit menstruația, atunci ea poate parcurge traseul dintre *Safā* și *Marwah*.» (Abu Dawud)»»

XII. Femeilor le este permis să plece alături de cei slabi din Muzdalifah după apusul lunii

Pe lângă aceasta, ele pot arunca pietricelele rituale (*ar-rami*) atunci când ajung la Mina, ca urmare a fricii (de pericole) pentru ele din cauza aglomerației și înghesuielii.

În „*Al-Mughny*” (5/286) s-a spus:

„*Nu este niciun impediment (nicio problemă) în a face aceasta înaintea celorlalți, înainte de răsăritul soarelui și printre cei care obișnuiau să facă aceasta mai înainte au fost ‘Abd Ar-Rahman ibn Awuf și ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ei!). Aceasta a fost menționată de către ‘Atā’, Ath-Thauri, Ash-Shafā‘i, Abu Thaur și alți învățați; pentru că în aceasta se află grijă și delicatețe față de ele și apărare și protecție de aglomerație și o urmare a exemplului Profetului lor (ﷺ).*”

Imam Ash-Shawqany (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Nail Al-‘Atwar*” (5/70):

„*Evidențele existente indică faptul că timpul aruncării pietricelelor rituale este după răsăritul Soarelui pentru cei care nu au vreo scuză (sau vreun motiv de a o face înainte de aceasta), iar cei care au vreo scuză care să îi absolve de aceasta – precum femeile și alții dintre cei slabi – pot face ei aceasta înainte de răsăritul Soarelui.*”

Imam An-Nawawi (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Al-Majmu’a*” (8/125):

„*Ash-Shafā‘i și adepții săi au spus: «Face parte din Sunnah a se da întâietate către Mina celor slabe și celor neputincioase dintre femei și altora (asemenea lor) înainte de răsăritul Soarelui și după jumătatea nopții, pentru a arunca pietricelele rituale înainte de apariția aglomerației.»*” Apoi, a amintit *hadith*-urile care indică aceasta.

XIII. Femeia își scurtează din vârful părului ei cât vârful unui deget la ieșirea din starea de *ihram* pentru *Hajj* sau ‘*Umrah*

Femeii îi este interzis să își radă complet părul; iar lungimea părului pe care trebuie să și-l taie este cât distanța de la vârful degetului și până la prima încheietură a acestuia.

În „*Al-Mughny*” (5/310), s-a spus:

„*Femeii îi este prescrisă tăierea din păr, fără a îl rade, și nu există diferențe de opinie cu privire la aceasta.*”

Ibn Al-Mundzir (Allah să aibă milă de el!) a spus:

„*Învățații în islam sunt de acord cu privire la acest fapt și aceasta pentru că raderea părului ar fi în ceea ce le privește o asemănare a lor cu bărbații.*”

Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Femeilor (aflate în pelerinaj) nu li se impune raderea capetelor, ci le este impusă doar scurtarea părului.” (Abu Dawud)

‘Ali (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că:

„Trimisul lui Allah (ﷺ) a interzis că femeia să își radă părul.” (At-Tirmidhi și An-Nasa’i)

De asemenea, Ahmad obișnuia să spună:

„*(Se recomandă) scurtarea din fiecare coadă cât vârful degetului, și aceasta este opinia lui Ibn ‘Omar, Ash-Shafā’i, Ishāq și Abu Thawr.*”

Abu Dawud a spus:

„*L-am auzit pe Ahmad când a fost întrebat dacă femeia trebuie să scurteze din tot părul său că a spus: «Da. Își strânge tot părul în față, apoi taie din vârful părului ei cât vârful unui*

deget.»”

Imam An-Nawawi (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Al-Majmu'a*” (8/150, 154):

„*Învățații în islam sunt de acord asupra faptului că femeia nu trebuie să își radă părul de pe cap, ci obligația ei este doar de a tăia din părul ei, întrucât raderea părului este bid'ah în ceea ce o privește, iar aceasta îi va aduce asemănarea cu bărbații (fapt care îi este total interzis).*”

XIV. Dacă femeia aflată la menstruație a aruncat pietricelele ritualice și și-a scurtat părul, a ieșit în acest mod din starea de *ihram*

Astfel, ei îi devine permis ceea ce îi era interzis în starea de *ihram*, în afara faptului că nu îi este permisă întreținerea de relații sexuale cu soțul ei; iar ea nu are voie să i se ofere lui decât după ce a îndeplinit *Tawāf Al-Ifadah*. Dacă el s-a desfătat cu ea înainte de aceasta, atunci ei i se impune să facă un sacrificiu ritual, ca ispășire pentru aceasta – prin sacrificarea în Mecca a unei oi și împărțirea ei sărmanilor aflați la *Masjid Al-Haram*.

XV. Dacă femeii i-a venit menstruația după *Tawāf Al-Ifadah*, ea poate să plece de la *Hajj* oricând dorește și nu mai este obligatoriu să efectueze *Tawāf Al-Wada'a*

Aceasta este în conformitate cu *hadith*-ul de la 'Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), care a spus:

„**Safiei bint Huiay i-a venit menstruația după ce a efectuat *Tawāf Al-Ifadah* și am pomenit aceasta în fața Trimisului lui Allah (ﷺ), care a spus: «Oare aceasta ne va întârzia pe noi (de la plecare)?» Eu am spus: «O, Trimis al lui Allah, ea a efectuat *Tawāf Al-Ifadah* și înconjurul ritual al Casei, apoi i-a venit**

menstruația după *Tawāf Al-Ifadah*.» Apoi, Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus: «Atunci, ea poate pleca.»» (Al-Bukhari, Muslim, Abu Dawud și Ibn Majah)

Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Oamenilor li s-a impus (de către Profet ﷺ) ca înconjurul *Ka‘bah* să fie ultimul dintre ritualurile *Hajj*-ului, însă femeia aflată la menstruație a fost scutită de aceasta.” (Al-Bukhari și Muslim)

Tot de la el (Allah să fie mulțumit de el!), s-a relatat că:

„Trimisul lui Allah (ﷺ) i-a permis femeii aflate la menstruație să plece de la *Hajj* înainte de a efectua *Tawāf Al-Wada’* a la Casă, dacă îndeplinesc mai înainte *Tawāf Al-Ifadah*.” (Muslim)

Imam An-Nawawi (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Al-Majmu’a*” (8/281):

„Ibn Al-Mundzir a spus: «Aceasta a fost susținută în general de către învățații în islam și dintre aceștia: Malik, Al-‘Auza’iy, Ath-Thawri, Ahmad, Ishāq, Abu Thawr, Abu Hanīfah și alții.»”

În „*Al-Mughny*” (3/461) s-a spus că:

„Aceasta este opinia generală a savanților musulmani teritoriali.”

De asemenea, s-a spus:

„Reglementările în cazul femeii lăuze sunt asemenea celor care se aplică femeii aflate la menstruație, întrucât reglementările specifice femeilor lăuze sunt asemenea celor ale femeilor aflate la menstruație din punctul de vedere al celor care li se impun și al celor de care sunt absolvite.”

XVI. Pentru femeie, este preferabil să viziteze

moscheea Profetului⁴³

Această acțiune îi este permisă femeii pentru ca aceasta să își efectueze rugăciunea în ea, însă nu îi este permisă vizitarea mormântului Profetului (ﷺ), întrucât aceasta este o regulă generală.

Sheikh Mohammed Ibn Ibrahim ‘Al Ash-Sheikh, muftiul Arabiei Saudite (Allah să aibă milă de el!), a spus în „*Majmu’al fatawa*” (3/239):

„Este corectă în această privință interzicerea vizitării de către ele a mormântului Profetului (ﷺ) din cauza a doua chestiuni: prima dintre ele – multitudinea evidențelor referitoare la aceasta, iar interzicerea, dacă ea există, nu poate fi îndepărtată decât prin existența unei evidențe (care să o infirme); și apoi – slăbiciunea care există aici⁴⁴.”

Sheikh ‘Abd Al-‘Azīz ibn Bāz (Allah să aibă milă de el!) a spus în lucrarea sa⁴⁵ atunci când a amintit vizitarea mormântului Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de către cel care vizitează Moscheea Profetului:

„Această vizită le este permisă numai bărbaților în mod special, întrucât femeilor nu le este permisă vizitarea mormintelor, așa cum a fost instaurat de către Profet (ﷺ), care a spus:

«Allah le-a blestemat pe femeile care vizitează mormintele și pe cei care fac din ele moschei, precum și pe cei care pun la ele lumină.» (At-Tirmidhi, An-Nasa’i și Abu Dawud)

Însă, intenția de a vizita Medina pentru a se ruga în Moscheea Profetului (ﷺ) și a face rugi în ea și pentru orice este prescris și permis și în alte moschei, le este permisă tuturor

⁴³ Împreună cu însoțitorul ei

⁴⁴ Adică slăbiciunea specifică femeii și motivele care au dus la interzicerea vizitării mormintelor

⁴⁵ Cartea „*Precizarea și elucidarea a numeroase chestiuni referitoare la Hajj și ‘Umrah și vizitarea moscheii Profetului în conformitate cu Coranul și Sunnah*”

(indiferent dacă sunt femei sau bărbați).”

~ Capitolul al nouălea ~

Reglementări cu privire la căsătorie și desfacerea acesteia (divorț)

Allah Preaînaltul spune:

„Și printre Semnele Lui (*este acela*) că El v-a creat din voi înșivă soațe, pentru că voi să trăiți în liniște împreună cu ele. Și El a pus între voi dragoste și îndurare și întru aceasta sunt semne pentru un neam (*de oameni*) care chibzuiesc.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 30:21]

De asemenea, Allah Preaînaltul spune:

„Căsătoriți-i pe cei care sunt singuri dintre voi, precum și pe cei virtuoși dintre robii și roabele voastre! Dacă ei sunt săraci, Allah îi va face bogați prin mare Mila Sa, căci Allah este *Wāsi‘* (Cel Infinit, Atotcuprinzător, Cel Care-Și este Sieși de ajuns), *‘Alīm* (Atoatecunoscător, Omniscient).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:23]

Imam Ibn Kathir (Allah să aibă milă de el!) a spus:

„Acesta (versetul) poruncește căsătoria, iar unii învățați în islam au mers până într-acolo încât au considerat obligativitatea acesteia pentru fiecare dintre cei care au posibilitatea de a îi da curs, invocând și cuvintele Profetului (ﷺ):

«O, voi, tineri, acela dintre voi care își permite (din punct de vedere financiar și fizic), să se căsătorească, pentru că aceasta stăpânește privirea (de la lucruri interzise) și împiedică de la imoralitate, iar cel care nu își permite, atunci să postească, pentru că acesta este un mijloc de a controla dorința sexuală.» (Al-Bukhari, Muslim, At-Tirmidhi, An-Nasa’i, Abu

Dawud și Ibn Majah”

Apoi, imamul a menționat căsătoria ca fiind unul dintre motivele și sursele prosperității, urmând dovada existentă în Cuvântul lui Allah Preaînaltul:

„(...) Dacă ei sunt săraci, Allah îi va face bogați prin mare Mila Sa (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:32]

Apoi, el a menționat cuvintele lui Abu Bakr As-Siddiq (Allah să fie mulțumit de el!), care a spus:

„Supuneți-vă lui Allah în ceea ce privește chestiunile pe care vi le-a prescris cu privire la căsătorie pentru a vă împlini vouă cele pe care vi le-a promis în ceea ce privește prosperitatea. Allah Preaînaltul spune:

„(...) Dacă ei sunt săraci, Allah îi va face bogați prin mare Mila Sa, căci Allah este *Wāsi‘* (Cel Infinit, Atotcuprinzător, Cel Care-Și este Sieși de ajuns), *‘Alīm* (Atoatecunoscător, Omniscient).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:32]”

De asemenea, Ibn Mas’ud (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Căutați prosperitatea prin căsătorie! Allah Preaînaltul spune:

„(...) Dacă ei sunt săraci, Allah îi va face bogați prin mare Mila Sa, căci Allah este *Wāsi‘* (Cel Infinit, Atotcuprinzător, Cel Care-Și este Sieși de ajuns), *‘Alīm* (Atoatecunoscător, Omniscient).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:32]

Aceasta a fost relatată, de asemenea, de către Ibn Jarir și menționată de către Al-Baghawi de la ‘Omar.” [Tafsir Ibn Kathir, 5/94, 95, Editura Dar Al-Andalus]

Sheikh-ul islamului, Ibn Taymyyah (Allah să aibă milă de el!), a spus în „*Majmu’a al-fatawa*”, 32/90:

„Allah le-a permis dreptcredincioșilor căsătoria și, de

asemenea, le-a permis să divorțeze, precum și să se căsătorească cu femeia divorțată după ce aceasta s-a căsătorit cu un bărbat, altul decât soțul ei inițial. În schimb, creștinii interzic căsătoria unora dintre ei, iar celor cărora le este permisă căsătoria, le este interzis divorțul. Evreii permit divorțul, însă dacă femeia divorțată s-a căsătorit cu altcineva decât soțul ei inițial, aceasta devine interzisă pentru el. Creștinii nu au divorț, iar evreii nu au posibilitatea de a o primi înapoi, ca soție, pe femeie după ce aceasta s-a căsătorit cu un alt bărbat în afară de soțul ei inițial. Însă Allah Preaînaltul le-a permis dreptcredincioșilor și una, și alta.”

Imam Ibn Al-Qayyim (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Al-Hadi An-Nabawi*” (3/149), evidențiind avantajele împreunării, care este unul dintre scopurile de bază ale cuplului marital:

„Împreunarea a fost instituită inițial în virtutea a 3 aspecte și acestea sunt obiectivele ei inițiale de bază:

1. asigurarea urmașilor și continuitatea speciei în sensul completării numărului celor pe care Allah i-a predestinat a se ivi în această lume;

2. eliminarea secreției a cărei menținere și reținere ar avea efecte negative asupra întregului corp;

3. satisfacerea nevoii (sexuale), obținerea plăcerii și a încântării prin intermediul Bindecuvântărilor lui Allah.”

Așadar, în căsătorie există beneficii mărețe, cea mai măreață dintre acestea fiind aceea că protejează împotriva adulterului și ajută la plecarea privirii de la ceea ce este interzis.

Printre aceste (beneficii se află și) perpetuarea urmașilor și menținerea afilierii, atingerea liniștii și a confortului între cei doi soți, asigurarea stabilității afective și cooperarea celor doi soți în sensul clădirii unei familii bune și drepte, care să fie unul dintre nucleele comunității musulmane. De asemenea, printre ele se află și asumarea responsabilității îngrijirii și protejării femeii, acțiuni care îi revin soțului, precum și asumarea de către femeie a rolului

natural și normal în viață; și nu așa cum susțin dușmanii femeii și ai societății cum că femeia ar fi asociată bărbatului în munca din afara casei. Ei au scos-o din casa ei, au lipsit-o și au izolat-o de rolul ei natural și de drept, și i-au atribuit o responsabilitate care nu este a ei. Astfel a fost disturbat și tulburat sistemul familial și s-a deteriorat consensul dintre cei doi soți, ceea ce conduce, în multe situații, la despărțire sau la persistența suferinței, a iritării și nefericirii.

Sheik-ul Mohammed Al-‘Amin Ash-Shanqity (Allah să aibă milă de el!) a spus în lucrarea sa de interpretare a sensurilor Coranului – „*’Adw’a Al-Bayan*” (3/422):

„Să știi tu – fie ca Allah să ne facă pe mine și pe tine izbânditori în cele pe care El le iubește și care Îl mulțumesc – că această idee necredincioasă, greșită și abjectă, care vine împotriva simțurilor, a minții, a Revelației Divine și a Legii Creatorului și a Făuritorului, prin asemănarea femeii cu bărbatul în totalitatea reglementărilor și aspectelor, poartă în ea din stricăciunea, denaturarea, perturbarea și disturbarea sistemului social uman, ceea ce nu îi este ascuns nimănui, în afară de cel căruia Allah i-a luat vederea.

Aceasta se întâmplă pentru că Allah Cel Atotputernic a făcut-o pe femeie cu calități specifice ei, potrivite pentru anumite tipuri de participare în societatea umană; aspecte care nu pot fi atribuite altcuiva, precum sarcina, nașterea, alăptarea, educarea copiilor, îngrijirea casei și îndeplinirea obligațiilor aferente acesteia, precum gătitul, frământatul, măturatul și altele. Iar aceste servicii pe care ea le oferă societății umane din interiorul casei sale, fiind în siguranță, sub protecție, decență și conservând onoarea, noblețea și valorile umane nu este cu nimic mai prejos decât serviciile oferite de bărbat pentru obținerea mijloacelor de trăi.

Acei mojiți ignoranți dintre cei necredincioși și cei care i-au urmat pe ei au susținut că femeia are dreptul de a presta servicii în afara casei ei întocmai ca și bărbatul, în pofida faptului că pe perioada sarcinii, a alăptării și a lăuziei ea nu este capabilă să

desfășoare nicio activitate care presupune un efort susținut, așa după cum bine se poate observa; și dacă ea și soțul ei au ieșit din casa lor, au rămas servitoarele casei, care se pierd cu toate printre îngrijirea copiilor mici, alăptarea celor aflați în perioada de alăptare și prepararea mâncării bărbatului, când acesta revine de la serviciu.

Dacă femeia ar angaja o persoană care să o înlocuiască pe ea, cu siguranță că această persoană ar aduce casei prejudicii, un prejudiciu de care femeia încearcă să scape, fapt pentru care concluzia se evidențiază în esența sa, cum că în ieșirea femeii din casa ei și în înlocuirea ei se află o pierdere a simțului onoarei și a religiei.”

Așadar, ai tu teamă de Allah, soră musulmană, și nu te lăsa sedusă de această publicitate injustă, întrucât situația femeilor care au fost înșelate de aceasta este cea mai clară dovadă a stricăciunii, a ratării și insuccesului lor, iar experiența lor este cea mai clară dovadă. Așadar, grăbește-te să te căsătorești, soră musulmană, atâta vreme cât ești încă tânără și atrăgătoare și nu amâna aceasta pe motivul continuării studiilor, a profesiei sau a serviciului. O căsătorie de succes este împlinirea și liniștea ta și ea compensează orice ți-ar putea oferi studiul sau profesia; însă nici studiul, și nici profesia nu ar putea să o compenseze, indiferent de cât de mult ar presupune ele.

Ocupă-te de treburile casei tale și de educarea copiilor tăi, căci aceasta este ocupația ta fundamentală și fructuoasă în viață și nu căuta un înlocuitor pentru ea, pentru că aceasta nu poate fi compensată de nimic. Nu rata căsătoria cu un bărbat bun și drept, întrucât Trimisul lui Allah (ﷺ) spunea:

„Dacă v-a venit vouă (pentru căsătorie) cel de a cărui religie și caracter sunteți mulțumiți, acceptați-l în căsătorie; căci dacă nu o faceți, va fi ispită și stricăciune pe Pământ.” (At-Tirmidhi)

• Cererea acordului femeii pentru căsătorie

Femeia dorită pentru căsătorie nu se poate încadra decât într-una dintre următoarele două categorii: fie fecioară ajunsă la pubertate, fie o femeie dintre cele care au fost căsătorite anterior, și pentru fiecare dintre ele există reglementări specifice.

1. În ceea ce o privește pe **fecioara ajunsă la pubertate**, aceasta nu poate fi căsătorită decât cu acordul ei, iar acordul ei este considerat a fi oferit prin tăcerea ei (care presupune acceptarea), conform cuvintelor Profetului lui Allah (ﷺ):

„«O fecioară nu trebuie să fie căsătorită până când nu este cerut acordul ei.» Oamenii au întreat: «Cum își dă ea acordul, o, Trimis al lui Allah?» El (ﷺ) a răspuns: «(Prin) tăcerea ei (din cauza timidității).»” (Al-Bukhari, Muslim, At-Tirmidhi, An-Nasa’i și Abu Dawud)

Este neapărat necesar acordul ei, chiar și dacă bărbatul care o căsătorește este tatăl ei, conform opiniei corecte a învățaților în islam.

Învățațul Ibn Al-Qayyiam (Allah să aibă milă de el!) a spus în *Al-Hadi* (5/96):

„Aceasta este opinia majorității predecesorilor dreptcredincioși și ideologia Școlii lui Abu Hanifah și Ahmad, într-una dintre consemnările cu privire la această chestiune. Și aceasta este și opinia prin care este respectată Legea lui Allah și nu presupunem altceva în afara ei, de vreme ce ea este conform legii Trimisului lui Allah (ﷺ), a ceea ce el a prescriș și a ceea ce el a interzis.”

2. Însă, în ceea ce o privește pe **femeia care a mai fost căsătorită**, aceasta nu se poate căsători decât prin acordul ei explicit, verbal, spre deosebire de fecioară, al cărei acord este considerat a fi oferit prin tăcerea sa.

În *„Al-Mughny”* (6/493), s-a spus:

„Însă în ceea ce o privește pe femeia care a mai fost

căsătorită, nu cunoaștem vreo diferență de opinie între învățați cu privire la faptul că acordul ei trebuie exprimat verbal, printr-un enunț, întrucât limba exprimă ceea ce se află în inimă și ea este cea care este luată în considerare în toate aspectele în care este avută în vedere permisiunea.”

Sheikh-ul islamului, Ibn Taymiyyah (Allah să aibă milă de el!), a spus în „*Majmu'a al-fatawa*” (32/39,40):

„Nu îi este permis nimănui să căsătorească o femeie decât cu acordul ei, după cum a prescrie Profetul (ﷺ), iar dacă ea a refuzat aceasta, atunci nu poate fi silită să se căsătorească. Același lucru se aplică și în privința femeii mature, care a mai fost căsătorită anterior, nefiind permisă căsătorirea fără a avea acordul ei, conform consensului învățaților musulmani. La fel este și cazul fecioarei ajunsă la vârsta pubertății, în cazul căreia atât tatăl, cât și bunicul ei trebuie să ceară acordul ei pentru a o căsători.”

Învățații au discutat cu privire la cererea permisiunii ei, dacă aceasta este obligatorie sau preferabilă.

Cea mai corectă opinie este considerată a fi aceea care spune că aceasta este obligatorie, iar tutorelui femeii i se impune să aibă teamă de Allah în privința celui cu care o căsătorește și să vadă dacă soțul este sau nu un om bun și capabil, întrucât căsătoria trebuie făcută spre beneficiul ei și nu al lui.”

• Obligativitatea existenței tutorelui femeii la încheierea căsătoriei și înțelepciunea din spatele acesteia

Faptul că i se dă femeii dreptul de a își alege soțul care i se potrivește nu înseamnă acordarea în mod absolut ei a alegerii de a se căsători cu oricine ar vrea, pentru că aceasta i-ar putea afecta familia, ci ea este legată de tutorele ei, care veghează asupra alegerii făcute de ea și o îndrumă în această privință, asumându-și încheierea contractului de căsătorie. Ea nu poate încheia contractul de căsătorie de una singură, iar dacă a făcut aceasta, respectivul

contract este considerat nul, în conformitate cu cele existente în Tradițiile Profetului (ﷺ), în *hadith*-ul relatat de ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!):

„Pentru orice femeie care se căsătorește de una singură, fără acceptul tutorei ei, căsătoria ei este considerată nulă, căsătoria ei este considerată nulă, căsătoria ei este considerată nulă.” (At-Tirmidhi și Abu Dawud)

De asemenea, în cele patru cărți de *ahadith* s-a consemnat:

„Nu există căsătorie decât prin existența tutorei.” (At-Tirmidhi, Abu Dawud, Ibn Majah și Ahmad)

Cele două *ahadith*, precum și altele spuse în acest sens, evidențiază faptul că o căsătorie nu este considerată validă decât prin existența tutorei, întrucât principiul de baza al interzicerii este interzicerea venită (într-un *hadith*) autentic.

At-Tirmidhi (Allah are milă de el!) a spus:

„Trebuie acționat conform acestuia din punctul de vedere al învățaților în islam, printre care și ‘Omar, ‘Ali, Ibn ‘Abbas, Abu Hurairah și alții, și, de asemenea, tot astfel a fost consemnat și de către savanții generației de urmași dreptcredincioși și de către Profetul lui Allah (ﷺ):

«Nu există căsătorie decât prin existența tutorei.» (Tirmidhi, Abu Dawud, Ibn Majah și Ahmad)

Și aceasta este și opinia exprimată de Shafā‘i, Ahmad și Ishaq.” [A se vedea „Al-Mughny” (6/449)]

● Reglementarea referitoare la baterea *daff*-ului de către femei cu scopul vestirii încheierii căsătoriei

Este preferabilă baterea *daff*-ului de către femei cu scopul facerii cunoscute a încheierii căsătoriei. Aceasta trebuie să aibă loc numai între femei și să nu fie acompaniată de muzică, nici de instrumente muzicale și nici de voci de cântărețe. Nu este interzis

însă ca femeile să recite și să intoneze versuri cu aceste ocazii, cu condiția de a nu fi auzite de bărbați. Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Ceea ce desparte ceea ce este *halal* (permis) de ceea ce este *haram* (interzis) sunt *daff-ul* și vocile (cântatul) la încheierea căsătoriei.” (At-Tirmidhi, An-Nasa’i și Ibn Majah)

Ash-Shawkany (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Nail al-Awtar*” (6/200):

„În aceasta se află evidența faptului că este permisă baterea daff-ului la căsătorie și ridicarea vocilor în rostirea de cuvinte, precum: «Și noi am venit la voi... / Și noi am venit la voi...» și altele asemenea lor; însă nu prin cântece care incită la ceea ce este rău și presupun descrierea frumuseții fizice, a păcatelor și a obiceiului de a bea ceea ce este interzis, întrucât acestea sunt interzise la încheierea căsătoriei, după cum sunt interzise și în alte situații și, de asemenea, toate celelalte activități de divertisment sunt interzise.”

O, tu, soră musulmană, nu fi risipitoare atunci când cumperi bijuterii și îmbrăcăminte cu ocazia căsătoriei, întrucât aceasta face parte din cea extravaganță și risipă pe care Allah le-a interzis, deoarece El nu îi iubește pe cei care îi dau curs. Allah Preaînaltul spune:

„(...) și nu risipiți, căci El nu-I iubește pe risipitori!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:141]

Așadar, trebuie să fii cumpătată și să lași deoparte ostentativitatea.

● **Obligativitatea supunerii femeii față de soțul ei și interzicerea neascultării lui**

Ție, ca femeie musulmană, ți se impune supunerea față de soțul tău, cu bunătate.

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că

Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Dacă o femeie efectuează cele cinci rugăciuni (zilnice) ale sale, postește luna ei (luna Ramadan), își păzește castitatea și se supune soțului ei, i se va spune: «Intră în Paradis prin oricare dintre porțile lui dorești!»” (Ahmad și Ibn Hibban)

De asemenea, Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat ca Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Nu îi este permis unei femei să postească, atâta vreme cât soțul ei este prezent, decât cu permisiunea lui; și nu îi este permis să primească pe cineva în casa lui, decât cu acordul lui.” (Al-Bukhari și Muslim)

În plus, Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat ca Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Dacă un bărbat și-a chemat soția în pat (pentru întreținerea de relații sexuale) și ea nu a venit, iar el a dormit fiind mânios pe ea, îngerii au blestemat-o până dimineața.” (Al-Bukhari, Muslim și Abu Dawud)

Într-o consemnare a lui Muslim, Profetul lui Allah (ﷺ) a spus:

„(Jur) pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul meu că nu există vreun bărbat care să își cheme soția în pat, pe care ea îl refuză, decât fiind Mânios pe ea Cel care se află în Ceruri până când el (soțul) va fi mulțumit de ea (din nou).” (Muslim)

Dintre drepturile soțului asupra soției sale este și acela ca ea să se ocupe de îngrijirea casei lui și să nu iasă din casă decât cu permisiunea lui. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„(...) soția este păzitoarea casei soțului ei și este responsabilă pentru aceasta (...)” (Al-Bukhari, Muslim, At-Tirmidhi și Abu Dawud)

● **Întrebare: dacă soția a observat că soțul ei nu o**

dorește, însă ea își dorește să rămână împreună cu el, cum poate rezolva ea această situație?

Răspuns: Allah Preaînaltul spune:

„Dacă o femeie se teme de nepăsarea sau îndepărtarea bărbatului ei, atunci nicio vină nu va fi asupra lor dacă ajung la o împăcare, căci împăcarea este mai bună (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:128]

Hafiz Ibn Kathir (Allah să aibă milă de el!) a spus:

„Dacă femeia se teme că soțul ei o să se îndepărteze de ea sau că o să o părăsească, atunci ea ar trebui să renunțe la o parte din banii pe care el îi cheltuiește pentru întreținerea ei, sau pentru îmbrăcămintea ei, sau pentru locuința ei, sau pentru orice altceva din drepturile ei, iar el trebuie să accepte aceasta de la ea. Și nu este niciun păcat pentru ea întru a îi oferi lui acestea cu generozitate, și nu este niciun păcat pentru el să accepte aceasta de la ea. Cu privire la aceasta, Allah spune:

«(...) atunci nicio vină nu va fi asupra lor dacă ajung la o împăcare, căci împăcarea este mai bună (...)» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:128], însemnând că aceasta este mai bună decât separarea (...)” [Vezi: Tafsir Ibn Kathir – 2/406, cea mai recentă ediție]

• Întrebare: dacă femeia este mândră pe soțul ei și nu dorește să rămână cu el, ce ar trebui să facă?

Răspuns: Allah Preaînaltul spune:

„(...) Iar dacă vă temeți că nu veți putea împlini Poruncile lui Allah, atunci nu este niciun păcat ca ea să se răscumpere cu ceva (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:229]

Hafiz Ibn Kathir (Allah să aibă milă de el!) a spus în interpretarea făcută de el asupra sensurilor Coranului cel Nobil (1/483):

„Însă, dacă cei doi soți sunt în impas, iar femeia nu

îndeplinește drepturile bărbatului și nu este capabilă să întrețină relații intime cu el, atunci ea trebuie să renunțe la cele pe care el i le-a oferit (ca zestre de nuntă), și nu este un păcat pentru ea întru oferirea acestora, cu generozitate, și nici nu este un păcat pentru el întru a accepta acestea de la ea, iar aceasta este (ceea ce se numește) al-khul'a."⁴⁶

• **Întrebare: dacă femeia i-a cerut soțului ei divorțul, fără a avea un motiv întemeiat, care sunt chestiunile asupra cărora ea trebuie avertizată?**

Răspuns: De la Thauban (Allah să fie mulțumit de el!) s-a relatat că Profetul (ﷺ) a spus:

„Oricărei femei care i-a cerut soțului ei divorțul, fără (a avea) vreun motiv întemeiat, i-a fost interzisă chiar și mireasma Paradisului.” (At-Tirmidhi, Abu Dawud și Ibn Majah)

Motivul care poate fi considerat pertinent pentru cererea divorțului de către femeie îl reprezintă privarea acesteia de drepturile ei, într-o modalitate atât de critică încât rămânerea ei alături de soț i-ar aduce daune.

Allah Preaînaltul spune:

„(...) sau ținerea (soției) în bună înțelegere, sau separarea (ei) cu bunătate (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:229]

De asemenea, Allah Preaînaltul spune:

„Pentru aceia care jură să nu se mai împreune cu soțiile lor este sorocit un răgaz de patru luni. Dar dacă ei se răzgândesc, Allah este *Ghafūr* (Atoateiertător), *Rahīm* (Prea Îndurător). ~ Însă dacă au hotărât divorțul, Allah este *Samī'* (Cel care Aude toate), *'Alīm* (Atoatecunoscător, Omniscient).”

⁴⁶ Divorțul produs la cerința soției

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:226-227]

• Ce anume i se impune femeii odată cu terminarea contractului de căsătorie?

Despărțirea între soți poate fi de două feluri: despărțirea în viață sau despărțirea prin moarte, și amândouă situațiile de separare impun femeii *al-'iddah*⁴⁷. Aceasta este o perioadă de așteptare delimitată de Legea islamică, iar înțelepciunea din spatele acesteia se află în aceea că, înainte de terminarea ei, femeii îi este interzisă o nouă căsătorie și aceasta pentru ca ea să fie sigură că nu există o eventuală sarcină. De aceea, femeii îi este interzis în această perioadă de așteptare să aibă o relație cu un alt bărbat, pentru a nu se produce o confuzie și a nu se ști care este originea copilului. De asemenea, în aceasta este o formă de respect față de contractul de căsătorie anterior și un drept al soțului de care s-a despărțit, precum și o formă de exprimare a afectării produse de despărțirea de el.

Cele 4 forme de 'iddah:

• Prima formă: *'iddah* femeii însărcinate

Aceasta se termină, în mod absolut, în momentul nașterii; indiferent dacă divorțul a fost final și definitiv, fără posibilitatea de recăsătorire sau mai există posibilitatea ca soțul să o reîntoarcă pe femeie cu un nou contract de căsătorie; indiferent dacă soțul a divorțat-o sau a decedat.

Allah Preaînaltul spune:

„(...) Cât despre cele care sunt însărcinate, perioada lor de *'iddah* (perioada prescrisă) este până ce ele nasc (...)”

⁴⁷ *'Iddah* reprezintă perioada de timp de după separarea femeii de soțul ei, realizată fie prin divorț, fie prin moartea acestuia; perioadă de timp în care i se impun anumite cerințe specifice

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 65:4]

• **A doua formă: ‘iddah femeii divorțate care are încă menstruație**

Aceasta este de trei cicluri menstruale. Allah Preaînaltul spune:

„Femeile divorțate trebuie să aștepte trei menstruații (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:228]

• **A treia formă: ‘iddah femeii divorțate care nu are menstruație**

Este vorba de femeia mai în vârstă, care se află la menopauză. Allah Preaslăvitul a evidențiat aceste două tipuri de ‘iddah:

„Și pentru acelea dintre soțiile voastre care au trecut de vârsta perioadei lunare (ele nu mai au menstruație), pentru ele ‘iddah (perioada prescrisă) – dacă aveți îndoieli (cu privire la perioada lor) – este de trei luni și (aceiași lucru se aplică) și pentru cele care nu au încă ciclu (nu sunt încă adulte. Pentru ele, ‘iddah este de trei luni, de asemenea) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 65:4]

• **A patra formă: ‘iddah femeii al cărei soț a decedat**

‘Iddah acesteia a fost menționată în Nobilul Coran:

„Acea dintre voi care se săvârșesc din viață și lasă după ei soții, ele trebuie să aștepte (o perioadă de) patru luni și zece (zile) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran: 2:234]

Aceasta se aplică celei cu care căsătoria a fost consumată efectiv (prin întreținerea unui contact sexual); indiferent dacă aceasta este tânără sau mai înaintată în vârstă. Ea nu se aplică însă și femeii însărcinate, pentru că aceasta este o categorie exclusă prin

Cuvântul lui Allah Preaînaltul:

„(...) Cât despre cele care sunt însărcinate, perioada lor de ‘iddah (perioada prescrisă) este până ce ele nasc (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 65:4]

[extras din *Al-Hadiy An-Nabawi*, Ibn Al-Qayyim, (5/594, 595)]

● Ce îi este interzis femeii aflate în perioada de ‘iddah

1. Reglementări cu privire la căsătoria ei

a. Femeia aflată în perioada de ‘iddah poate fi reîntoarsă de către soțul ei⁴⁸, iar ei îi este interzisă atât căsătoria ca atare, cât și ca propunere, întrucât ei i se aplică aceleași reglementări aplicate și soțiilor. Din această cauză, nimănui nu îi este permis să o ia în căsătorie, întrucât ea nu a încetat încă să se afle sub contractul de căsătorie încheiat cu soțul ei.

b. Femeii aflate în perioada de ‘iddah și care nu mai poate fi reîntoarsă de către soțul ei îi este interzisă doar căsătoria ca atare, însă nu și orice propunere care îi poate fi înaintată acesteia, în conformitate cu Vorbele lui Allah:

„Asemenea, nu păcătuți, dacă (în timpul acesta) le dați de înțeles femeilor că le cereți în căsătorie (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:235]

Propunerea reprezintă exprimarea dorinței de a o lua în căsătorie, ca, spre exemplu, a îi spune: „*Doresc să te iau în căsătorie.*” și aceasta deoarece s-ar putea ca dorința ei de a se căsători să o facă să pretindă terminarea perioadei de ‘iddah înainte ca aceasta să se producă, fapt care se diferențiază de intenția în

⁴⁸ În virtutea aceluiași contract de căsătorie, întrucât ea nu a terminat încă perioada sa de ‘iddah și nici nu a fost divorțată de 3 ori, situație în care aceasta nu îi mai este permisă pentru căsătorie soțului precedent decât după ce ea s-a căsătorit după acesta cu un alt bărbat, de care mai apoi s-a despărțit

acest sens, care nu presupune exprimarea directă a dorinței de a o lua în căsătorie, neimpunându-se nicio precauție în privința ei, conform înțeleșului nobilului verset.

O exemplificare a exprimării intenției este următoarea: „*Eu îmi doresc o (soție) ca tine.*”. Femeii aflate în perioada de ‘iddah și care nu mai poate fi întoarsă de soțul său îi este permis să răspundă exprimării intenției cu o exprimare a intenției și nu îi este permis să răspundă unei propuneri directe.

Însă, în ceea ce o privește pe femeia care poate fi reîntoarsă de către soțul ei în virtutea aceluiași contract de căsătorie, ei nu îi este permis să răspundă unei cereri în căsătorie, indiferent dacă aceasta este făcută sub forma de propunere directă sau de exprimare indirectă a intenției.

2. Femeii aflate în perioada de ‘iddah îi este interzisă căsătoria cu un alt bărbat în afara soțului anterior

Aceasta este în conformitate cu ceea ce ne spune Allah:

„(...) Și nu mărturisi intenția căsătoriei mai înainte de trecerea timpului orânduit! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:235]

Ibn Kathir (Allah să aibă milă de el!) a spus în interpretarea sa a sensurilor Coranului (1/509):

„Aceasta înseamnă: și nu încheiați un contract de căsătorie până ce nu se termină perioada de ‘iddah. Învățații în islam sunt cu toții de acord că nu este considerat valid contractul (de căsătorie) încheiat în timpul perioadei de ‘iddah.”

Două mențiuni:

- **Prima:** femeia care a fost divorțată înainte de consumarea propriu-zisă a căsătoriei (printr-un contact sexual) nu trebuie să aștepte perioada de ‘iddah; conform Cuvântului lui Allah

Preaînaltul:

„O, voi, cei care credeți! Dacă vă căsătoriți cu dreptcredincioase și apoi divorțați de ele, înainte să le fi atins, voi nu le puteți impune o perioadă de așteptare (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:49]

Ibn Kathir (Allah să aibă milă de el!) a spus în interpretarea sensurilor Coranului (5/479):

„Învățații în islam au căzut de acord cu privire la această chestiune, susținând că, dacă femeia a fost divorțată înainte de a se consuma în mod efectiv căsătoria, acesteia nu i se impune perioada de ‘iddah, iar aceasta poate imediat să meargă să se căsătorească cu oricine își dorește.”

- **Cea de a doua:** femeia care a fost divorțată înainte de consumarea propriu-zisă a căsătoriei, dar cu care s-a încheiat o înțelegere asupra *mahr-ului*⁴⁹ ei are dreptul la a primi jumătate din acesta. De asemenea, femeii căreia nu i-a fost stabilit un anumit *mahr* trebuie să i se ofere ceea ce se poate din îmbrăcăminte și altele asemenea.

Femeii care a fost divorțată după consumarea căsătoriei (printr-un act sexual efectiv) i se cuvine integral *mahr*-ul stabilit anterior. Allah Preaînaltul spune:

„Nu este niciun păcat pentru voi dacă divorțați de femei înainte de a le atinge sau înainte de a le statornici dota. Dar dăruiți-le lor - cel înstărit după puțința sa, iar cel sărac după puțința sa (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:236]

De asemenea, El, Preaînaltul, spune:

„Însă dacă divorțați de ele înainte de a le atinge, dar după ce le-ați hotărât dota, atunci ele au dreptul la jumătate din ceea ce ați statornicit (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:237]

⁴⁹ Dota oferită de către soț soției la încheierea contractului de căsătorie

Aceasta înseamnă că nu aveți nicio interdicție, o, voi, soți, în privința divorțării femeilor înainte de a le atinge pe ele și înainte de hotărârea *mahr*-ului. Dacă însă, aceasta o afectează pe ea în vreun fel, atunci el trebuie să o împace printr-o desfătare (alinare, compensare), iar aceasta diferă de la un soț la altul, în funcție de posibilitățile și de situația pe care o are.

Apoi, Allah Preaslăvitul menționează că aceleia căreia i s-a stabilit deja *mahr-ul* trebuie să i se dea jumătate din acesta.

Hafiz Ibn Kathir (Allah să aibă milă de el!) a spus în interpretarea sensurilor Coranului (1/512):

„Divizarea zestrei și această situație sunt niște prescripții asupra cărora au căzut de acord savanții (în islam) și nu există divergențe între ei în această privință.”

3. Femeii aflate în perioada de *'iddah* îi sunt interzise 5 chestiuni (numite *hadad*), datorate decesului soțului ei

- **Prima: parfumul** în general; ei nefiindu-i permis să își parfumeze nici corpul, nici hainele și nici să folosească lucruri parfumate, în conformitate cu ceea ce a spus Profetul Mohammed (ﷺ) într-un *hadith* autentic:

„Ea nu trebuie să folosească parfum (...)” (Al-Bukhari, Muslim, An-Nasa’i și Abu Dawud)

- **A doua: înfrumusețarea trupului ei;** femeii îi este interzis machiajul și toate formele de înfrumusețare, precum – folosirea *kohl*-ului (pentru machierea ochilor) și a tuturor tipurilor de vopsele pentru colorarea pielii; în afară de situația în care ea a avut nevoie neapărat să folosească *kohl* în scop terapeutic și nu pentru înfrumusețare. În această situație, ei îi este permis să aplice *kohl*-ul în timpul nopții și să îl ștergă ziua. De asemenea, ei nu îi este interzis să își trateze ochii cu orice altceva în afară de *kohl*, atât timp cât această acțiune nu este un mod de înfrumusețare.

- **A treia: a se înfrumuseța prin îmbrăcăminte,** cu haine

special făcute pentru înfrumusețare. Ea trebuie să se îmbrace cu haine care nu reprezintă elemente decorative; iar ei nu i se impune o anumită culoare, putând purta ceea ce îmbracă de obicei.

● **A patra: purtarea de bijuterii** în general, neputând purta nici măcar un inel.

● **A cincea: dormitul în afara căminului conjugal** în care locuia în momentul decesului soțului, pe care ea nu trebuie să îl părăsească decât în virtutea unui motiv acceptat de Legea islamică. Ea nu trebuie să iasă pentru a merge să viziteze, spre exemplu, un bolnav, și nici pentru a vizita vreun prieten sau vreo rudă, însă îi este permisă ieșirea în timpul zilei pentru îndeplinirea nevoilor sale stringente.

În afara acestor cinci chestiuni, ei nu îi este interzis nimic dintre toate cele pe care Allah i le-a permis.

Imam Ibn Al-Qayyim (Allah să aibă milă de el) a spus în „*Al-Hady An-Nabawi*” [5/507]:

„Ei nu îi sunt oprite tăiatul unghiilor și smulgerea părului axial, precum și raderea părului care se impune a fi ras, și nici spălarea cu as-sidr (lotus) și nici pieptănarea părului.”

Sheik-ul islamului, Ibn Taymiyyah (Allah să aibă milă de el!), a spus în „*Majmu'a al-fatawa*” (34/27,28):

„Ei îi este permis să mănânce din tot ceea ce a fost permis de către Allah, precum fructele și carnea și, de asemenea, să bea orice este permis.”

El a continuat spunând:

„De asemenea, ei nu îi este interzis să lucreze ceva dintre cele permise, precum să brodeze, să coasă, să tricoteze și alte munci pe care le fac femeile. Ei îi sunt permise și restul chestiunilor care îi sunt permise în afara perioadei de 'iddah, precum vorbitul cu bărbații cu care are nevoie stringentă să vorbească, atât timp cât ea este acoperită; și altele în afară de această chestiune. Aceasta este ceea ce a fost menționat în Sunnah Profetului (ﷺ) și cele

căroră le dădeau curs soțiile companionilor atunci când soții lor decedau.”

Trebuie menționat că lucrurile pe care susțin unii, cum că ea ar trebui să își acopere fața de lumina Lunii, să nu urce pe acoperișul casei, să nu vorbească (deloc) cu bărbații, să își acopere fața în prezența *al-maharim* (cei apropiați ei) și altele asemenea, nu au niciun fel de teme și Allah știe cel mai bine!

~ Capitolul al zecelea ~

Reglementări menite să protejeze onoarea femeii și să păstreze castitatea ei

1. Femeii, asemeni bărbatului, îi sunt impuse plecarea privirii de la ceea ce este interzis și păstrarea castității

Allah Preaînaltul spune:

„Spune dreptcredincioșilor să-și plece privirile lor și să-și păzească pudoarea lor! Aceasta este mai curat pentru ei. Allah, doară, este Khabīr (*Bineștiutor*) a ceea ce fac ei. ~ Și spune dreptcredincioaselor să-și plece privirile lor și să-și păzească

pudoarea lor (...) [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:30-31]

Sheikh-ul nostru – sheikh Mohammed Al-‘Amin Ash-Shanqity (Allah să aibă milă de el!), a spus în interpretarea sensurilor Coranului „*Adw’a Al-Bayan*” [6/186, 187]:

„Allah Cel Atotputernic și Preaînalt le-a impus dreptcredincioșilor și dreptcredincioaselor plecarea privirii și păstrarea castității; iar păstrarea castității presupune depărtarea de adulter, de homosexualitate și lesbianism, precum și protejarea părților intime de exhibiționism și de la a fi expuse în fața oamenilor.”

El a continuat spunând:

„Allah le-a promis bărbaților și femeilor care au urmat Porunca Sa iertare și o răsplată măreață, dacă au calitățile menționate în Surat Al-‘Ahzāb:

«Musulmanilor și musulmanelor (...) până la **«(...) celor care își păzesc castitatea lor și acelora (dintre femei) care și-o păzesc, celor care-L pomenesc pe Allah mereu și acelora (dintre femei) care-L pomenesc, Allah le-a pregătit iertare și răsplată mare.»** [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:35]”

Cuvântul său „și lesbianismul” face referire la întreținerea de relații sexuale a unei femei cu o altă femeie prin atingeri intime, iar acesta este un păcat major, pentru care acelea care îi dau curs merită o pedeapsă aspră.

În „*Al-Mughny*” (8/198), s-a spus:

„Două femei care s-au atins în mod intim sunt blestemate și se consideră că ele au precurvit, conform celor care au fost consemnate de la Profetul lui Allah (ﷺ), care a spus:

«Dacă o femeie a întreținut relații sexuale cu o altă femeie, atunci (să se știe că) ele au precurvit.» (An-Nasa’i)

Această pornire trebuie să fie reprimată, pentru ca femeia să

nu ajungă să comită un astfel de lucru reprobabil.”⁵⁰

Așadar, femeia musulmană, și mai ales cea tânără, trebuie să se ferească de comiterea acestui păcat monstruos.

Cu privire la plecatul privirii, savantul Ibn Al-Qayyim (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Al-Jawab Al-Kafy*”, paginile 129-135:

„Privirile sunt solii dorinței și vestitorii ei, iar protecția ei este, de altfel, o protecție a castității; iar cel care și-a ridicat privirea și-a împins sinele către sursele pieirii. Cu adevărat, Profetul (ﷺ) a spus:

«O, ‘Ali, nu urma tu privirii (celei dintâi) cu o altă privire, căci îți este permisă (doar) prima.» (Al-Bukhari, Muslim și Abu Dawud)

Prin aceasta se face referire la prima privire întâmplătoare, neașteptată, care se produce fără intenție.”

El a continuat:

„Și în Musnad, s-a consemnat că el (Profetul - ﷺ) a spus:
«Privirea este o săgeată otrăvită dintre săgețile Satanei.» (Ahmad)”

De asemenea, el a spus:

„Privirea este originea majorității incidentelor care îl afectează pe om, căci privirea naște un gând, apoi gândul naște o idee, apoi ideea naște dorința, apoi dorința naște voința, apoi aceasta se întărește și devine o determinare și se transformă astfel în faptă, fără îndoială, dacă nu este oprită de vreo stavilă. De

⁵⁰ Sheikh Ibn Taymiyyah (Allah să aibă milă de el!) a spus în *Majmu’a al-fatawa* (15/321): „Astfel, femeia lesbiană este considerată asemeni celei adulterine.”

aceea, se spune că a fi răbdător și a îți pleca privirea este mai ușor decât a fi răbdător față de durerea (care poate apărea) după ea.”

Așadar, tu, soră musulmană, să știi că ți se impune plecarea privirii în fața bărbaților și ți se interzice să privești la fotografii atrăgătoare expuse în diverse reviste sau pe ecranele televizorului sau în anumite videouri, pentru a te proteja astfel de unele consecințe nefaste. Câte priviri nu i-au adus stăpânului lor regrete, iar focul este format din mici scânteii!

2. Dintre factorii favorizanți ai protejării castității – depărtarea de ascultarea cântecelor și a instrumentelor muzicale

Învățatul Ibn Al-Qayyim (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Ighathah Al-Lahfan*” (1/242, 248, 264, 265):

„Dintre înșelăciunile Satanei prin care îl păcălește pe cel ale cărui știință, minte și religie sunt reduse și prin care acaparează inimile celor ignoranți și deviați se află ascultarea aplauzelor, a uralelor și a cântecelor realizate prin intermediul instrumentelor muzicale interzise, care acaparează inimile lor în defavoarea Coranului, devenind, astfel, devotați imoralității și nesupunerii. Prin aceasta, ei se dedau la desfrâu și neascultare, la religia Satanei, și ele sunt o stavilă grea, care îl desparte pe cel care le ascultă de Cel Preamilostiv, iar ele reprezintă instrumentele de navigație în care se scaldă farmecele magice ale homosexualilor și ale lesbienelelor, și prin ele un îndrăgostit păcătos obține ceea ce își dorește de la cel pe care îl iubește.”

El a continuat spunând:

„Ascultarea lui de la o femeie sau de la un efeminat reprezintă una dintre cele mai mari interdicții și face parte dintre acțiunile care produc cea mai puternică stricăciune asupra religiei.”

De asemenea, el a spus:

„Nu există nicio îndoială asupra faptului că oricine are simțul onoarei își ferește familia de ascultarea cântecelor, așa cum îi ferește de orice alt motiv de adversitate și nenorocire.”

În plus, el a spus:

„Este binecunoscut în popor faptul că, dacă femeia i-a opus rezistență bărbatului, el s-a străduit în ceea ce privește oferirea spre ascultare a unor cântece, întrucât, prin acestea, ea se înmoaie; datorită faptului că femeia este foarte receptivă la sunete. Iar dacă sunetul este cântat (transmis prin intermediul cântecului) acesta va stârni reacția ei din două puncte de vedere: pe de o parte, prin sunet, iar pe de altă parte, prin sensul și semnificația versurilor acestuia. Iar dacă acestei incantații i-au fost alăturate bătutul la tamburină și instrumentele de suflat și dansul feminizat și cu unduieli; și dacă ar fi femeia rătăcită de cântece, acestea ar fi cele care ar rătăci-o pe ea. Și, (jur) pe Allah, câte vâlvătai nu s-au aprins prin cântecele femeilor ușoare?!”

Așadar, ai teamă de Allah, o, tu, femeie musulmană, și ferește-te de această boală morală periculoasă, care este reprezentată de ascultarea cântecelor care se perindă printre musulmani prin diverse modalități, fapt care le-a împins pe multe dintre tinerele fără de știință să le ceară de la sursele lor și să le facă să circule printre ele.

3. Printre factorii favorizanți ai păstrării castității se află și interzicerea ca femeia să călătorească fără a fi însoțită de un mahram⁵¹

Printre factorii favorizanți ai păstrării castității femeii se află și interzicerea ca aceasta să călătorească fără a fi însoțită de o persoană *mahram*, care să o protejeze de aviditatea unora dintre bărbați.

⁵¹ Un bărbat responsabil de ea, dintre apropiații acesteia

Există *hadith*-uri autentice care interzic călătoria femeii fără *mahram*, iar printre acestea se află și acela relatat de către Ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!), care a spus că Trimisul lui Allah (ﷺ) a zis:

„O femeie nu trebuie să călătorească (mai mult de) trei zile decât însoțită de un *mahram*.” (Al-Bukhari, Muslim și Abu Dawud)

De asemenea, s-a relatat de la Abu Sa’id Al-Khudri (Allah să fie mulțumit de el!) că Profetul (ﷺ) **„(...) a interzis ca femeia să călătorească pe o distanță de două zile sau două nopți (de mers) dacă împreună cu ea nu se află soțul ei sau un *mahram*.” (Al-Bukhari, Muslim și At-Tirmidhi)**

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Femeii care crede în Allah și în Ziua de Apoi nu îi este permis să călătorească pe distanță de o zi și o noapte (de mers) decât dacă este însoțită de un *mahram*.” (Al-Bukhari, Muslim, At-Tirmidhi și Malik)

Menționarea din *ahadith* a trei zile, două zile și o zi și o noapte face referire la ceea ce era cunoscut în acele vremuri ca modalități de deplasare, pe jos sau pe animalele de călătorie; iar cu privire la diferența dintre *ahadith* în ceea ce privește aprecierea a trei zile, două zile sau o zi și o noapte, învățații musulmani sunt de părere că nu există o referire explicită la timpul în sine, ci la tot ceea ce poate fi numit călătorie.

Imam An-Nawawi (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Sharh Sahih Muslim*” (9/103):

*„Așadar, concluzia este aceea că tot ceea ce poate fi numit călătorie îi este oprit femeii în lipsa soțului sau a unui *mahram*, indiferent dacă este vorba de trei zile, două zile, o zi sau altceva în afara acestora. Conform relatării decisive a lui Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!), consemnată de Al-Bukhari și*

Muslim, menționată anterior:

«Femeii nu îi este permis să călătorească decât dacă este însoțită de un mahram.» (Al-Bukhari și Muslim)

Aceasta se referă la tot ceea ce poate fi considerat călătorie, iar Allah știe cel mai bine.»

Cât despre cei care au considerat că femeii îi este permis să călătorească împreună cu un grup de femei pentru a îndeplini actul obligatoriu al pelerinajului, trebuie să se știe că aceste verdicte islamice contravin celor menționate în *Sunnah*.

Imam Al-Khitabi (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Ma'alim As-Sunnan*” (2/276, 277), cu un „*Tahdhib*” al lui Ibn Al-Qayyim (Allah să aibă milă de el!):

„Cu adevărat, Profetul (ﷺ) i-a interzis ei (femeii) să călătorească, cu excepția cazului în care ea este însoțită de un bărbat mahram pentru ea, iar permisiunea acesteia de a călători neînsoțită pentru pelerinaj, în pofida condiției stipulate de Profet (ﷺ), contravine Sunnei. Dacă ieșirea ei fără de mahram este considerată a fi un păcat, atunci ei nu i se impune pelerinajul (în lipsa acestuia), pentru că (astfel acesta devine) un act de adorare care se produce prin intermediul unui act care (poate conduce) la păcat.»

Eu menționez că: ei nu au permis călătoria femeii fără a fi însoțită de o persoană mahram în mod absolut, ci au permis aceasta numai pentru pelerinajul obligatoriu.

Imam An-Nawawi (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Al-Majmu'a*” (8/249):

„Călătoria femeii în cazul pelerinajului mic ('Umrah) voluntar nu este permisă, la fel cum nu este nici călătoria în interes de afaceri și nici cea făcută pentru vizitare și nici altceva asemănător, în afara cazului în care ea este însoțită de o persoană mahram.»

Cei care permit în vremurile noastre călătoria femeii fără a fi

însoțită de o persoană *mahram* pe o perioadă mai mare de trei zile nu se conformează opiniei niciunui dintre savanții musulmani ale căror opinii ar putea fi luate în considerare. De asemenea, sunt unii care susțin că este permis ca unul dintre cei care sunt *mahram* pentru ea o conduc până la avion, iar de acolo o ia un alt *mahram* la sosirea ei în țara în care dorește, pentru că avionul este un mediu ce prezintă siguranță, după părerea lor, datorită mulțimii de femei și bărbați.

Răspunsul nostru pentru aceștia este: dimpotrivă, avionul este mult mai periculos decât alte (mijloace de transport), pentru că pasagerii intră în contact unii cu alții, și se poate ca femeia să fie așezată lângă un bărbat; și se poate ca avionul să fie supus unor (incidente) care să îl îndrepte către un alt aeroport unde să nu găsească pe nimeni care să o aștepte și poate fi expusă astfel pericolului. Și ce este o femeie într-o țară pe care nu o cunoaște, fără de un bărbat dintre cei apropiați ei („*mahram*”) acolo?!

4. Printre factorii favorizanți ai păstrării castității femeii se află și interzicerea rămânerii singură cu un bărbat străin de ea (*non-mahram*)

Printre factorii care favorizează păstrarea castității femeii se află și interzicerea ca aceasta să rămână singură cu un bărbat străin de ea (*non-mahram*).

Profetul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Cel care crede în Allah și în Ziua de Apoi să nu rămână singur cu o femeie care nu este însoțită de unul dintre cei considerați *mahram* pentru ea; pentru că cel de al treilea împreună cu ei va fi Satana.” (Ahmad)

‘Amir ibn Rabi’ah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Să nu rămână singur un bărbat cu o femeie care nu îi este permisă lui, căci cel de-al treilea este Satana, cu excepția

cazului în care ea este însoțită de o persoană mahram pentru ea.” (At-Tirmidhi)

Al-Majd a spus în „*Al-Muntaqa*”:

„*De la Ahmad a fost consemnat și sensul acestui hadith, care se regăsește într-un hadith relatat de către Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!), un hadith acceptat de toți.*⁵²”

Imam Ash-Shawqani (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Nail Al-Awtar*” (6/120):

„*(Cu privire la) rămânerea singur a unui bărbat cu o femeie străină de el, s-a convenit că acest fapt este interzis, după cum a spus și Al-Hafiz în «Al-Fath», iar motivul interzicerii se regăsește într-un hadith cu privire la prezența Satanei ca fiind al treilea împreună cu ei, iar prezența ei îi împinge la păcat; însă, dacă există un mahram (al femeii), bărbatului îi este permis să rămână singur cu o femeie străină de el, deoarece, prin prezența lui (a mahramului), este oprită căderea în păcat.*”

Se întâmplă ca unele femei și cei responsabili de ele să dea curs cu ușurință rămânerii singure a lor cu un bărbat străin de ele, în diferite situații, precum:

a. Rămânerea singură a femeii cu o rudă a soțului ei și descoperirea în prezența acestuia, iar această situație este cea mai periculoasă în comparație cu celelalte. Profetul (ﷺ) a spus:

„«Feriți-vă de la a intra la femei (singure, străine de voi)!» Un bărbat dintre ‘Ansari a întrebat: «O, Trimis al lui Allah, ce părere ai despre *al-hammu*?» El (ﷺ) a răspuns: «*Al-hammu este moartea.*»” (Al-Bukhari, Muslim și At-Tirmidhi)

S-a spus că „*al-hammu*” se referă la fratele soțului. Prin aceasta, se arată că rămânerea singură a femeii cu acesta este cel mai urât lucru.

Hafiz Ibn Hajar (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Fath Al-*

⁵² Hadith existent în culegerile de *hadith*-uri ale lui Al-Bukhari și Muslim

Bari” (9/331):

„An-Nawawi a spus: «Învățații (musulmani) au convenit asupra faptului că al-hamma’⁵³ sunt neamurile soțului, precum tatăl, unchiul, fratele, fiul fratelui, fiul unchiului și cei asemenea lor. De asemenea, s-a spus că în acest hadith se face referire la neamurile soțului, în afară de tatăl său și de fiii săi, pentru că ei sunt mahram și le este permis femeilor să rămână singure în prezența lor și nu sunt ei caracterizați ca fiind moartea.»”

El a continuat spunând:

„S-a creat obiceiul de a rămâne singur fratele cu soția fratelui său și a fost asemănat el morții, întrucât el este cel mai indicat pentru a îi fi interzis.”

De asemenea, Ash-Shawqani (Allah să aibă milă de el!) a spus în „Nail Al-‘Atwar” (6/122):

„Vorbele sale (ale Profetului ﷺ) «**Al-hammu este moartea.**» înseamnă că teama față de el este mai mare decât față de ceilalți (bărbați străini de femeie), așa cum teama de moarte este mai mare decât teama de (orice) altceva.”

Așadar, ai teamă de Allah, o, tu, soră musulmană, și nu te arăta prea indulgentă în această privință, chiar dacă oamenii au tolerat aceasta, întrucât nu obiceiurilor oamenilor, ci reglementărilor islamice trebuie să li se acorde importanță.

b. Unele femei și cei responsabili de acestea sunt indulgenți cu privire la urcarea femeii singure în mașină, împreună cu un șofer care nu este mahram pentru ea, deși acest lucru este interzis.

Sheikh Mohammed ibn Ibrahim ‘Al Ash-Sheikh, muftiul Arabiei Saudite (Allah să aibă milă de el!), a spus în „Majmu’a al-fatawa” (10/52):

„Acum, nu încape îndoială asupra faptului că urcarea în mașină a unei femei străine alături de cel care deține mașina,

⁵³ Pluralul de la al-hammu

singuri, fără un mahram al ei, este însoțită de un rău evident; și în ea se află nenumărate surse de rău, care nu trebuie minimalizate (și ignorate), indiferent dacă femeia este o fetișcană serioasă (respectuoasă) ori o femeie sfioasă, virtuoaasă. Iar bărbatul care acceptă ca femeile de care el este responsabil să fie puse în această situație este un bărbat cu o religie (credință) slabă și cu un deficit de bărbăție și cu un simț al onoarei scăzut raportat la cele pentru care el este mahram. Profetul (ﷺ) a spus:

«Cel care crede în Allah și în Ziua de Apoi să nu rămână singur cu o femeie care nu este însoțită de unul dintre cei considerați mahram pentru ea; pentru că cel de al treilea împreună cu ei va fi Satana.» (Ahmad)

Iar urcarea cu el singură în mașină este mai rea decât rămânerea singură împreună cu el într-o casă sau ceva asemănător, pentru că astfel, el are posibilitatea de a o duce oriunde ar dori în localitate sau în afara acesteia, cu voia sau fără voia ei; iar aceasta poate avea consecințe negative mult mai multe decât rămânerea lor singuri în mod obișnuit.”

Este necesar ca persoana prin intermediul căreia se consideră că este anulată starea de a rămâne singuri între un bărbat și o femeie să fie matură, și nu este suficientă pentru aceasta doar prezența unui copil. Ceea ce consideră unii oameni, cum că dacă femeia este însoțită de un copil, atunci este anulată rămânerea singură cu un bărbat străin, este o părere eronată.

Imam An-Nawawi (Allah să aibă milă de el!) a spus (9/159):

„Însă rămânerea singuri a unui bărbat cu o femeie, care sunt străini unul de altul, fără de o a treia persoană, este un păcat, conform consensului învățaților musulmani. Același lucru este valabil și dacă alături de ei se află cineva de care nu se sfiesc din cauza vârstei lui mici, nu este anulată prin prezența acestuia situația de a rămâne singuri a unui bărbat cu o femeie străini unul de altul, care este interzisă (considerată a fi un păcat).”

c. Unele femei și cei responsabili de acestea arată toleranță cu

privire la rămânerea singură a femeii cu un bărbat doctor, străin de ea, invocând necesitatea tratării. Acesta este un mare păcat și un mare pericol și nu este permis acceptul lui și nici chiar acceptul lui tacit.

d. Sheikh Mohammed ibn Ibrahim ‘Al Ash-Sheikh (Allah să aibă milă de el!) a spus în „*Majmu’a al-fatawa*”, (10/13):

„Oricum, rămânerea singur a unui bărbat împreună cu o femeie străină de el este interzisă din punct de vedere religios, chiar și pentru doctorul care o tratează, conform hadith-ului:

«Cel care crede în Allah și în Ziua de Apoi să nu rămână singur cu o femeie care nu este însoțită de unul dintre cei considerați mahram pentru ea; pentru că cel de al treilea împreună cu ei va fi Satana.» (Ahmad)

Așadar, este absolut necesară prezența alături de ea a soțului sau a unuia dintre bărbații mahram pentru ea, iar dacă acest lucru nu este posibil, măcar una dintre femeile rude trebuie să fie cu ea. În cazul în care nu există nimeni dintre cei menționați și afecțiunea este periculoasă și urgentă și nu este posibilă amânarea ei, atunci se impune prezența, cel puțin, a asistentei medicale sau a unei persoane similare, cu scopul anulării situației rămânerii singuri a unui bărbat cu o femeie străină de el, care este total interzisă.”

Tot astfel, nu este permisă rămânerea singur a unui bărbat doctor cu o femeie străină de el, indiferent dacă aceasta este o colegă doctor sau o asistentă, și nici rămânerea singuri a unui profesor orb sau a altuia cu o elevă sau o studentă, și nici rămânerea singură a unei femei care servește în avion (stewardesă) cu un bărbat străin de ea; și acestea sunt situații cu care sunt permisivi oamenii în numele unei false emancipări și a imitării oarbe a culturilor neislamice (ale necredincioșilor) și ca urmare a indiferenței arătate față de reglementările islamice; și nu există forță și nici putere decât prin (și cu) Allah, Cel Preaînalt și Prea Măreț.

Bărbatului nu îi este permis să rămână singur împreună cu

servitoarea care lucrează în casa sa; și nici femeii nu îi este permis să rămână singură împreună cu servitorul care lucrează în casa ei; iar problema servitorilor este o chestiune periculoasă cu care au fost încercați numeroși oameni în aceste timpuri; datorită ocupării femeilor cu studiile și profesiile lor și ocupațiile lor în afara caselor, și aceasta le impune dreptcredincioșilor și dreptcredincioaselor o atenție deosebită și luarea măsurilor de siguranță necesare și ferirea de a se apropia de obiceiurile și obișnuințele rele, deviate și păcătoase.

● **Completare: femeii îi este interzis să dea mâna cu un bărbat care nu este *mahram* pentru ea**

Sheikh ‘Abd Al-‘Azīz ibn ‘Abd Allah ibn Bāz (Allah să aibă milă de el!), președintele general al directoratelor de cercetare științifică și verdicte islamice și al mediatizării islamului și al îndrumării, a spus în (lucrarea sa) *Al-Fatawa*, care a fost tipărită de Fundația de presă pentru mediatizarea islamului (1/185):

„Este interzis în mod absolut datul mâinii cu femeile care nu sunt mahram, indiferent dacă sunt ele tinere sau bătrâne, și indiferent dacă bărbatul care salută este un tânăr sau un bătrân înaintat în vârstă; din cauza pericolului de ispită existent întru aceasta pentru fiecare dintre cei doi, iar această opinie este susținută de către Profet (ﷺ), care a spus:

«Cu adevărat, eu nu dau mâna cu femeile (străine de mine).» (An-Nasa’i și Ibn Majah)”

De asemenea, ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a relatat:

„Trimisul lui Allah (ﷺ) nu a atins vreodată mâna vreunei femei, iar el (ﷺ) încheia legăminte cu ele doar verbal (fără a da mâna cu ele).” (Al-Bukhari, Muslim și Ibn Majah)

Nu este nicio diferență dacă între ei există un paravan sau nu, conform majorității evidențelor (cu privire la aceasta), aceasta fiind o cale de blocare a căilor care conduc la ispite.

Sheikh Mohammed Al-Amin Ash-Shanqiti (Allah să aibă milă de el!) a spus în interpretarea sensurilor Coranului „*Adua' Al-Bayan*” (6/602, 603):

„*Este cunoscut faptul că unui bărbat străin nu îi este permis să dea mâna cu o femeie străină de el și nu îi este permis lui ca ceva din trupul său să atingă trupul ei, iar evidența în acest sens este în următoarele aspecte:*

Primul aspect: *acest lucru a fost confirmat de către Profetul lui Allah (ﷺ), care a spus:*

«Cu adevărat, eu nu dau mâna cu femeile (străine de mine).» (An-Nasa'i și Ibn Majah),

iar Allah spune:

«Ați avut voi în Trimisul lui Allah o pildă frumoasă (...))» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:21]

Așadar, ni se impune să nu dăm mâna cu femeile, urmând exemplul Profetului (ﷺ), iar hadith-ul menționat l-am clarificat în (interpretarea sensurilor pentru) Surat Al-Hajj în ceea ce am discutat cu privire la interzicerea îmbrăcării în mod absolut a unei haine de culoare galbenă în starea de ihrām în ceea ce îi privește pe bărbați.

De asemenea, am făcut aceasta în (interpretarea sensurilor pentru) Surat Al-'Aḥzāb în versetul referitor la hijab. Din moment ce Profetul (ﷺ) nu dădea mâna cu femeile (nici măcar) în momentul încheierii legământului (de susținere – al-bi'ā) aceasta este o evidență clară a faptului că bărbatul nu trebuie să dea mâna cu femeia și nicio parte a corpului lui nu trebuie să atingă vre-o parte a corpului ei, pentru că cea mai ușoară formă de atingere este datul mâinii. Și dacă aceasta a fost interzisă de către Profetul lui Allah (ﷺ) în circumstanțele în care obișnuia să o practice (cu bărbații) și anume în momentul încheierii legământului (de susținere a islamului – al-muba'iah), este evident că ea nu este permisă; și nu îi este permis vreunui să contravină exemplului

Profetului (ﷺ), întrucât el este cel care prescrie normele comunității sale (musulmane) prin vorbele, faptele și acceptul lui tacit.

Cel de al doilea aspect: Cel pe care l-am menționat (deja) și anume acela că întreg trupul femeii este aurah⁵⁴. De aceea, ea trebuie să fie acoperită și s-a prescris, de asemenea, plecarea privirii de teama căderii în ispită și nu încapă îndoială că atingerea corpului cu alt corp poate produce o stârnire mult mai aprigă a dorinței și a instinctului, și este o formă mai puternică ce împinge la ispită, mult mai mare decât privirea; și orice persoană obiectivă recunoaște adevărul acestei chestiuni.

Cel de al treilea aspect: Acesta poate fi (pentru unii bărbați) un pretext și o formă de a se delecta cu o femeie străină de ei, având în vedere puțina teamă de Allah întâlnită în zilele noastre și pierderea siguranței, precum și lipsa de scrupule și a credibilității.

Într-adevăr, ne-a fost dat să auzim în trecere și despre unii soți dintre aceia care o sărută pe sora soției sale pe gură și numesc acest sărut – considerat păcat și interzis în consensul savanților – salut, spunând că nu au făcut altceva decât să o salute.

Ceea ce este corect și nu încapă nicio îndoială asupra acestei chestiuni este îndepărtarea de toate ispitele, îndoielile și cauzele acestora, și dintre cele mai mari între acestea este atingerea de către un bărbat a ceva din corpul unei femei străine de el, datorită conducerii sale către ceea ce este interzis, impunându-se stoparea lui.”

Și în încheiere...

⁵⁴ Aurah – partea corpului ce trebuie acoperită în prezența celorlalți, iar aceasta diferă în funcție de cei lângă care se află persoana în cauză; spre exemplu – ceea ce îi este permis unei femei să expună în fața unei alte femei este diferit de ceea ce îi este permis să expună în prezența unui bărbat străin de ea

O, voi, dreptcredincioși și dreptcredincioase, vă reamintesc de Îndemnul lui Allah pentru voi, Care spune:

„Spune dreptcredincioșilor să-și plece privirile lor și să-și păzească pudora lor! Aceasta este mai curat pentru ei. Allah, doară, este *Khabīr* (Bineștiutor) a ceea ce fac ei. ~ Și spune dreptcredincioaselor să-și plece privirile lor și să-și păzească pudora lor, să nu-și arate gâturile lor, afară de ceea ce este pe dinafară, și să-și coboare vălurile peste piepturile lor! Și să nu-și arate frumusețea lor decât înaintea soților, sau a părinților lor, sau a părinților soților lor, sau a fiilor lor, sau a fiilor soților lor, sau a fraților lor, sau a fiilor fraților lor, sau a fiilor surorilor lor, sau a femeilor lor, sau a aceloră pe care le stăpânesc mâinile lor drepte, sau a slujitorilor dintre bărbați, care nu mai au dorință, sau a copiilor mici care nu știu ce este goliciunea femeilor. Și să nu lovească cu picioarele lor, astfel încât să se afle ce podoabe ascund ele! Și căiți-vă cu toții, o, voi dreptcredincioșilor, față de Allah, pentru că voi să izbândiți!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:30-31]

Slavă lui Allah, Domnul tuturor lumilor, și pacea și binecuvântarea fie asupra Profetului Mohammed, asupra familiei și a companionilor săi!

INDEX VERSETE CORANICE

„Iar dacă vreunuia dintre ei i se vestește (nașterea) unei fiice, chipul lui devine negru și el e plin de mânie ~ Se ascunde de lume din pricina răului ce i s-a vestit. Să-l țină el, în ciuda umilinței, sau să-l îngroape în țărână? Ce proastă judecată!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:58-59]

„Și când fetița (copila) care a fost îngropată de vie (așa cum obișnuiau să facă arabii păgâni înainte de venirea islamului) va fi întrebată ~ Pentru ce păcat a fost ea omorâtă (întrebarea aceasta este o învinuire, muștrare și condamnare a celor care au îngropat-o).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 81:8-9]

„O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 49:13]

„Pe cel ce face o faptă bună – bărbat ori femeie – și este credincios (statornic în credința lui) îl vom dărui Noi cu o viață bună. Și Noi îi vom răsplăti pe ei după (faptele) cele mai bune pe care le-au săvârșit.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:97]

„(Este astfel) pentru că Allah să-i osândească pe fățarnici și pe fățarnice, pe politeiști și pe politeiste. Însă Allah primește câința dreptcredincioșilor și dreptcredincioaselor. Allah este Ghafūr (Prea Iertător), Rahīm (Prea Îndurător).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:73]

„O, voi cei care credeți! Nu vă este îngăduit să moșteniți femei în pofida voinței lor (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:19]

„Bărbaților le revine o parte din ceea ce au lăsat în urmă părinții și rudele; asemenea le revine și femeilor o parte din ceea ce au lăsat în urmă părinții și rudele, de va fi puțin ori mult; o parte anumită (li se cuvine).” [Traducerea sensurilor

Nobilului Coran, 4:7]

„Allah vă poruncește în privința (moștenirii) copiilor voștri: un fiu are (o parte) cu partea a două fiice. Dacă sunt fete, mai mult decât două, primesc ele două treimi din ceea ce a lăsat (defunctul). Dacă este una singură, capătă ea jumătate (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:11]

„(...) ci purtați-vă cu ele după cuviință! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:19]

„Și oferiți femeilor zestrea (prin zestre se traduce cuvântul arab mahr, care este, de fapt, darul pe care mirele îl face miresei) de bună-voie, iar dacă ele se lipsesc – nesilite – de ceva, atunci voi cheltuiți-o după cum doriți, cu plăcere!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:4]

„Și Allah voiește să vă ierte pe voi, în vreme ce aceia care urmează poftele lor râvnesc ca voi să vă abateți cât mai mult (de la El).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:27]

„(...) Și nu se cade ca voi să-i pricinuiți vreo neplăcere Trimisului lui Allah, nici să vă căsătoriți vreodată cu soțiile sale, după el. Acesta ar fi pentru Allah un mare (păcat).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:53]

„(...) și le voi porunci (oamenilor) să schimbe creația lui Allah.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:119]

„(...) Ceea ce Mesagerul vă dăruiește (hotărăște, poruncește) primiți (faceți) și toate cele de la care vă oprește, de la acelea opriți-vă (și nu faceți) și fiți cu frică de Allah, căci, cu adevărat, Allah este Aspru la pedeapsă!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 59:7]

„Și acelea dintre soțiile voastre care au trecut de vârsta perioadei lunare (ele nu mai au menstruație), pentru ele ‘iddah (perioada prescrisă) – dacă aveți îndoieli (cu privire la perioada lor) – este de trei luni și (același lucru se aplică) pentru cele care nu au încă ciclu (nu sunt încă adulte. Pentru ele, ‘iddah este de trei luni, de asemenea) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului

Coran, 65:4]

„Te întreabă despre *(împreunarea)* cu femeile în timpul menstruației. Spune *(o, Mohammed)*: «Acesta este un rău. Așadar, stați departe de femei în timpul menstruației și nu vă apropiați de ele până când nu se vor curăți *(este vorba de interzicerea relațiilor intime în această perioadă)*! Iar dacă sunt curate *(este vorba de sfârșitul perioadei menstruale, urmată de baia rituală, ghusl)*, puteți veni la ele, așa cum v-a poruncit Allah, căci Allah îi iubește pe cei care se căiesc și îi iubește pe cei care se curățesc.»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:222]

„(...) Iar dacă sunt curate *(este vorba de sfârșitul perioadei menstruale, urmată de baia rituală, ghusl)*, puteți veni la ele, așa cum v-a poruncit Allah, căci Allah îi iubește pe cei care se căiesc și îi iubește pe cei care se curățesc.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:222]

„Pe care numai cei purificați *(curățiți)* o ating.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 56:79]

„(...) și nu le este îngăduit lor *(femeilor divorțate)* să ascundă ce a făcut Allah în pântecul lor, dacă ele cred în Allah și în Ziua de Apoi (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:228]

„Și când fetița *(copila)* care a fost îngropată de vie *(așa cum obișnuiau să facă arabii păgâni înainte de venirea islamului)* va fi întrebată ~ Pentru ce păcat a fost ea omorâtă *(întrebarea aceasta este o învinuire, muștrare și condamnare a celor care au îngropat-o)*.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 81:8-9]

„Și spune dreptcredincioaselor să-și plece privirile lor și să-și păzească pudoarea lor, să nu-și arate gâteliile lor, afară de ceea ce este pe dinafară, și să-și coboare vălurile peste piepturile lor! Și să nu-și arate frumusețea lor decât înaintea soților, sau a părinților lor, sau a părinților soților lor, sau a fiilor lor, sau a fiilor soților lor, sau a fraților lor (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:31]

„(...) Iar dacă le rugați pe ele pentru un lucru, atunci rugați-le de după o perdea (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:53]

„(...) Aceasta este mai curat pentru inimile voastre și pentru inimile lor (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:53]

„O, Profetule! Spune soațelor tale și copilelor tale și femeilor dreptcredincioșilor să se învelească în *jilbab*-urile lor (*veșmânt care acoperă întreg corpul*) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:59]

„Și Allah voiește să vă ierte pe voi, în vreme ce aceia, care urmează poftele lor, râvnesc ca voi să vă abateți cât mai mult (*de la El*).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:27]

„(...) Îndepliniți rugăciunea (*as-salāh*), achitați caritatea anuală obligatorie (*az-zakāh*) și fiți cu supunere față de Allah și Trimisul Său! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:33]

„Și le-au urmat lor urmași care s-au lepădat de rugăciune și s-au luat după poftă, iară ei se vor afla în pierdere, ~ Afară de aceia care se vor căi, vor crede și vor împlini fapte bune, căci aceștia vor intra în Rai și nu vor fi nedreptățiți nicicum.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:59-60]

„Vă vom încerca cu puțină spaimă, foamete, lipsire de bunuri, de suflete și de roade, dar binevestește celor răbdători, ~ Care, dacă s-a abătut asupra lor vreo nenorocire, spun: «Noi suntem ai lui Allah și noi la El ne întoarcem.» ~ Aceia sunt cei peste care se pogoară Binecuvântarea Domnului lor și Îndurarea Lui și aceia sunt cei călăuziți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:155-157]

„O, voi cei care credeți, v-a fost statornicit vouă postul (*as-siyam*), așa cum le-a fost prescris și celor dinaintea voastră - Poate că veți fi cu frică!” [Traducerea sensurilor Nobilului

Coran, 2:183]

„(...) Va trebui ca aceia care sunt în stare (să postească, dar nu o fac) să dea în compensare hrană pentru un sărman (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:184]

„Și printre Semnele Lui (este acela) că El v-a creat din voi înșivă soațe, pentru că voi să trăiți în liniște împreună cu ele. Și El a pus între voi dragoste și îndurare și întru aceasta sunt semne pentru un neam (de oameni) care chibzuiesc.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 30:21]

„Căsătoriți-i pe cei care sunt singuri dintre voi, precum și pe cei virtuoși dintre robii și roabele voastre! Dacă ei sunt săraci, Allah îi va face bogați prin mare Mila Sa, căci Allah este *Wāsi‘* (Cel Infinit, Atotcuprinzător, Cel Care-Și este Sieși de ajuns), *‘Alīm* (Atoatecunoscător, Omniscient).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:23]

„(...) Dacă ei sunt săraci, Allah îi va face bogați prin mare Mila Sa, căci Allah este *Wāsi‘* (Cel Infinit, Atotcuprinzător, Cel Care-Și este Sieși de ajuns), *‘Alīm* (Atoatecunoscător, Omniscient).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:32]

„(...) și nu risipiți, căci El nu-I iubește pe risipitori!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:141]

„Dacă o femeie se teme de nepăsarea sau îndepărtarea bărbatului ei, atunci nicio vină nu va fi asupra lor dacă ajung la o împăcare, căci împăcarea este mai bună (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:128]

„(...) atunci nicio vină nu va fi asupra lor dacă ajung la o împăcare, căci împăcarea este mai bună (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:128]

„(...) sau ținerea (soției) în bună înțelegere, sau separarea (ei) cu bunătate (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:229]

„Pentru aceia care jură să nu se mai împreune cu soțiile lor este sorocit un răgaz de patru luni. Dar dacă ei se răzgândesc, Allah este *Ghafūr* (Atoateiertător), *Rahīm* (Prea Îndurător). ~ Însă dacă au hotărât divorțul, Allah este *Samī‘* (Cel care Aude toate), *‘Alīm* (Atoatecunoscător, Omniscient).”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:226-227]

„(...) Cât despre cele care sunt însărcinate, perioada lor de *‘iddah* (perioada prescrisă) este până ce ele nasc (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 65:4]

„Femeile divorțate trebuie să aștepte trei menstruații (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:228]

„Și pentru acelea dintre soțiile voastre care au trecut de vârsta perioadei lunare (ele nu mai au menstruație), pentru ele *‘iddah* (perioada prescrisă) – dacă aveți îndoieli (cu privire la perioada lor) – este de trei luni și (același lucru se aplică) și pentru cele care nu au încă ciclu (nu sunt încă adulte. Pentru ele, *‘iddah* este de trei luni, de asemenea) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 65:4]

„Aceia dintre voi care se săvârșesc din viață și lasă după ei soții, ele trebuie să aștepte (o perioadă de) patru luni și zece (zile) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran: 2:234]

„(...) Cât despre cele care sunt însărcinate, perioada lor de *‘iddah* (perioada prescrisă) este până ce ele nasc (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 65:4]

„Asemenea, nu păcătuți, dacă (în timpul acesta) le dați de înțeles femeilor că le cereți în căsătorie (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:235]

„(...) Și nu mărturisi intenția căsătoriei mai înainte de trecerea timpului orânduit! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:235]

„O, voi, cei care credeți! Dacă vă căsătoriți cu dreptcredincioase și apoi divorțați de ele, înainte să le fi atins, voi nu le puteți impune o perioadă de așteptare (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:49]

„Nu este niciun păcat pentru voi dacă divorțați de femei înainte de a le atinge sau înainte de a le statornici dota. Dar dăruiți-le lor - cel înstărit după putința sa, iar cel sărac după putința sa (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:236]

„Însă dacă divorțați de ele înainte de a le atinge, dar după ce le-ați hotărât dota, atunci ele au dreptul la jumătate din ceea ce ați statornicit (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:237]

„Spune dreptcredincioșilor să-și plece privirile lor și să-și păzească pudoarea lor! Aceasta este mai curat pentru ei. Allah, doară, este *Khabīr (Bineștiutor)* a ceea ce fac ei. ~ Și spune dreptcredincioaselor să-și plece privirile lor și să-și păzească pudoarea lor (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:30-31]

«Musulmanilor și musulmanelor (...)» până la «(...) celor care își păzesc castitatea lor și acelora (*dintre femei*) care și-o păzesc, celor care-L pomenesc pe Allah mereu și acelora (*dintre femei*) care-L pomenesc, Allah le-a pregătit iertare și răsplată mare.» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:35]”

„Ați avut voi în Trimisul lui Allah o pildă frumoasă(...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:21]

„Spune dreptcredincioșilor să-și plece privirile lor și să-și păzească pudoarea lor! Aceasta este mai curat pentru ei. Allah, doară, este *Khabīr (Bineștiutor)* a ceea ce fac ei. ~ Și spune dreptcredincioaselor să-și plece privirile lor și să-și păzească pudoarea lor, să nu-și arate gâteliile lor, afară de ceea ce este pe dinafară, și să-și coboare vălurile peste piepturile lor! Și să nu-și arate frumusețea lor decât înaintea soților, sau a părinților lor, sau a părinților soților lor, sau a fiilor lor, sau a fiilor soților lor, sau a fraților lor, sau a fiilor fraților lor, sau a fiilor surorilor lor, sau a femeilor lor, sau a acelora pe care le stăpânesc mâinile lor drepte, sau a slujitorilor dintre bărbați,

care nu mai au dorință, sau a copiilor mici care nu știu ce este goliciunea femeilor. Și să nu lovească cu picioarele lor, astfel încât să se afle ce podoabe ascund ele! Și căiți-vă cu toții, o, voi dreptcredincioșilor, față de Allah, pentru că voi să izbândiți!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:30-31]

INDEX AHADITH

„(...) soția este păzitoarea casei soțului ei și este responsabilă pentru aceasta (...)” (Al-Bukhari și Muslim)

„Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a interzis femeii să își radă părul de pe cap.” (An-Nasa’i și At-Tirmidhi)

„Soțiile Profetului (ﷺ) își tăiau din părul de pe cap astfel încât acesta să rămână (după aceea) din abundență.” (Muslim)

„Sunt două tipuri de oameni care vor fi pedepsiți în Iad pe care nu le-am văzut (în vremea mea): oameni care au niște bice asemeni unor cozi de vaci cu care lovesc oamenii și femei care vor fi îmbrăcate, dar vor părea dezbrăcate, care înclină (cătrepărte) și îi fac pe soții lor să încline cătrepărte. Capetele lor vor fi asemeni cocoșelor de cămilă, înclinate pe o parte. Nu vor intra în Paradis și nici (măcar) nu îi vor simți mirosul, deși mirosul său se simte de la o distanță de așa și așa (de departe).” (Muslim)

„Mesagerul lui Allah (ﷺ) a blestemat-o pe «*al-wasilah*» și pe «*al-mutauasilah*», pe femeia care face tatuaje și pe cea care are un tatuaj.” (Al-Bukhari și Muslim)

„Nicio femeie nu a purtat pe capul ei părul altei femei fără ca în aceasta să nu fie (un păcat și) o înșelăciune.” (Al-Bukhari, An-Nasa’i și Ahmad)

„Profetul (ﷺ) le-a blestemat pe «*an-namisah*» și pe «*al-mutanamisah*».” (An-Nasa’i)

„«Allah le-a blestemat pe femeile care își fac tatuaje și pe cele care fac tatuaje, pe cele care smulg sprâncenele altora și pe cele cărora le sunt smulse sprâncenele, precum și pe cele care își fac un spațiu artificial între dinți pentru a se înfrumuseța, și

cele care schimbă creația lui Allah.» O femeie a început să dezbată cu el, întrebând: «Ce este aceasta?» El (Ibn Mas'ud) a răspuns: «Oare să nu blestem eu ceea ce au blestemat Allah și Mesagerul Său (ﷺ) și care se află în Cartea lui Allah, în care Allah Preaînaltul spune: „(...) Ceea ce Mesagerul vă dăruiește (hotărăște, poruncește) primiți (faceți) și toate cele de la care vă oprește, de la acelea opriți-vă (și nu faceți) și fiți cu frică de Allah, căci, cu adevărat, Allah este Aspru la pedeapsă!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 59:7]» (Al-Bukhari și Muslim)

„O femeie a întrebat-o pe ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) cu privire la colorarea părului cu hena, iar ea a răspuns: «Nu este nicio restricție în această privință, însă eu urăsc aceasta. Iubitul meu, Profetul lui Allah (ﷺ), ura mirosul ei.» (Abu Dawud)

„O femeie aflată în spatele unui paravan și în mâna căreia se afla o scriere i-a făcut un semn Trimisului lui Allah (ﷺ), iar Profetul (ﷺ) și-a retras mâna și a spus: «De unde să știi dacă este mâna unei femei sau a unui bărbat?!» Ea a spus: «O mână de femeie.» El (ﷺ) i-a spus: «Dacă erai femeie, tu ai fi avut unghiile schimbate (vopsite cu hena).»” (An-Nasa’i)

„(...) (În perioada menstruală) Faceți orice doriți (cu soțiile voastre) în afară de a avea un contact sexual efectiv.” (Muslim)

„Femeia aflată la menstruație nici nu se roagă și nici nu ține post.” (Al-Bukhari și Muslim)

„În vremea Profetului (ﷺ), noi eram îndemnate să recuperăm postul pe care nu îl ținusem în perioada menstruației, dar nu eram îndemnate să recuperăm și rugăciunea (neefectuată).” (Al-Bukhari și Muslim)

„Să nu atingă Coranul decât acela care s-a purificat (curățat).” (An-Nasa’i)

„Fă tot ceea ce face un pelerin, în afară de înconjurarea Casei (Al-Ka‘bah), până ce nu te curățești (și se termină menstruația ta, adică ești pură).” (Al-Bukhari și Muslim)

„Cu adevărat, femeii aflate la menstruație sau persoanei aflate în stare de *junub* (în stare de impuritate după un contact sexual) nu îi este permis să stea în moschee.” (Abu Dawud)

„Femeii aflate la menstruație și persoanei care se află în starea de *junub* (în stare de impuritate după un contact sexual) nu le este permis să stea în moschee.” (Abu Dawud și Ibn Majah)

„Profetul (ﷺ) lui Allah a spus: «Dă-mi mie rogojina care se găsește în moschee.» Ea a răspuns: «Sunt la menstruație.» Profetul (ﷺ) i-a spus: «Cu adevărat, menstruația nu se află în mâna ta.»” (Muslim, At-Tirmidhi și An-Nasa’i)

„Nu obișnuiam să luăm în considerare *as-safrah* și *al-kadrah* după terminarea menstruației.” (Abu Dawud)

„Nu obișnuiam să luăm în considerare *as-safrah* și *al-kadrah*.” (Al-Bukhari)

„Dacă menstruația ta a început, atunci oprește-te din a te mai ruga, iar dacă menstruația ta s-a terminat, îmbăiază-te și efectuează rugăciunea.” (Al-Bukhari și Muslim)

„Stai departe (de rugăciune) atât timp cât perioada ta normală (de menstruație) te împiedică (de la rugăciune), apoi, îmbăiază-te (efectuează *ghusl*) și roagă-te.” (Muslim)

„Cu adevărat, aceasta este (o scurgere dintr-o) venă (adică *istihadah*) și nu menstruație. Așadar, dacă a venit (perioada) menstruației tale, oprește-te din a mai efectua rugăciunea, iar când s-a terminat, spală sângele și roagă-te.” (Al-Bukhari și Muslim)

„Dacă este menstruație, (sângele care se scurge) este închis la culoare și este recunoscut. În acest caz, oprește-te de la a efectua rugăciunea. Dacă (scurgerea de sânge) este altfel decât aceasta, atunci fă abluțiunea pentru rugăciune și efectuează rugăciunea.” (An-Nasa’i și Abu Dawud)

„Cu adevărat, acesta este un impuls de la Șeytan, de aceea (te vei considera) tu ca fiind la menstruație șase sau șapte zile, apoi, îmbăiază-te tu (pentru purificare) până când te-ai curățit, apoi efectuează tu rugăciunea pentru douăzeci și trei sau douăzeci și patru de zile, și postește, și roagă-te, căci, cu adevărat, aceasta este permis pentru tine, și fă așa cum fac și femeile care au menstruație.” (At-Tirmidhi, Abu Dawud, Ibn Majah și Ahmad)

„Ea trebuie să lase rugăciunea în zilele de menstruație, apoi să se îmbăieze (efectuând baia rituală de purificare de după menstruație (*ghusl*), iar (după aceasta trebuie) să facă abluțiunea înainte de fiecare rugăciune.” (At-Tirmidhi, Abu Dawud și Ibn Majah)

„Fă-ți o bucată de material pe care să o introduci în interior.” (At-Tirmidhi, Abu Dawud, Ibn Majah și Ahmad)

„Lăuza din timpul Profetului (ﷺ) obișnuia să aștepte timp de 40 de zile.” (At-Tirmidhi, Abu Dawud, Ibn Majah și Ahmad)

„În timpul Mesagerului lui Allah (ﷺ) se obișnuia ca lăuza să aștepte 40 de zile.” (At-Tirmidhi, Abu Dawud, Ibn Majah și Ahmad)

„Soțiile Profetului așteptau în perioada de lăuzie timp de 40 de nopți până când se rugau, iar Profetul (ﷺ) nu le impunea să recupereze rugăciunea din perioada lăuziei.” (Abu Dawud)

„Sunt două tipuri de oameni care vor fi pedepsiți în Iad pe care nu le-am văzut (în vremea mea): oameni care au niște bice asemeni unor cozi de vaci cu care lovesc oamenii și femei care

vor fi îmbrăcate, dar vor părea dezbrăcate, care înclină (către rău) și îi fac pe soții lor să încline către rău. Capetele lor vor fi asemeni cocoșelor de cămilă, înclinate pe o parte. Nu vor intra în Paradis și nici (măcar) nu îi vor simți mirosul, deși mirosul său se simte de la o distanță de așa și așa (de departe).” (Muslim)

„Allah nu acceptă rugăciunea unei femei ajunse la pubertate decât dacă aceasta este îmbrăcată cu un *khimar*.” (At-Tirmidhi, Abu Dawud, Ibn Majah și Ahmad)

„«Poate femeia să se roage purtând doar o *dar'a* (mantie) și un *khimar* (care acoperă capul și gâtul), fără de *izar* (acoperământul cu care se înfășoară femeile din cap și până în pământ)?» El (ﷺ) a răspuns: «(Da) dacă *dar'a* (mantia) este suficient de lungă încât să acopere labele picioarelor.»” (Abu Dawud și Malik)

„Nu le interziceți roabelor lui Allah mersul la moscheile lui Allah.” (Al-Bukhari, Muslim, At-Tirmidhi, An-Nasa'i, Ibn Majah și Ahmad)

„Nu le interziceți femeilor să meargă la moschee, însă casele lor sunt mai bune pentru ele (pentru efectuarea rugăciunii).” (Abu Dawud)

„Femeile obișnuiau să efectueze rugăciunea împreună cu Trimisul lui Allah (ﷺ) la moschee, apoi plecau înfășurate în veșmintele lor, astfel încât nu le puteai distinge pe ele în întuneric.” (Al-Bukhari, Muslim, At-Tirmidhi, An-Nasa'i, Abu Dawud, Ibn Majah și Malik)

„Nu le interziceți roabelor lui Allah moscheile lui Allah, dar să nu iasă din casele lor parfumate.” (Abu Dawud, Ahmad și Ad-Darimi)

„Orice femeie care s-a parfumat să nu efectueze împreună cu noi rugăciunea de *Isha* (ultima rugăciune din zi, efectuată după apusul soarelui).” (Muslim, An-Nasa'i și Abu Dawud)

„Dacă vreuna dintre voi vine la moschee, să nu se parfumeze.” (Muslim, An-Nasa’i și Muwatta Malik)

„Dacă Trimisul lui Allah (ﷺ) ar fi văzut lucrurile noi (dintre ispite și cele care incită la probleme) pe care femeile le-au introdus (în modul lor de viață), el le-ar fi interzis cu siguranță mersul la moschee, așa cum le-a interzis neamul lui Israel femeilor lor.” (Muslim)

„Orfanul și cu mine ne-am ridicat pentru rugăciune, iar bătrâna a stat în spatele nostru.” (Al-Bukhari, Muslim, Tirmidhi și Nasa’i)

„Mesagerul lui Allah (ﷺ) a venit în casa noastră, iar eu și cu orfanul ne-am rugat în spatele lui, iar Umm Sulaim, mama mea, (a făcut rugăciunea) în spatele nostru.” (Al-Bukhari și An-Nasa’i)

„Cele mai bune rânduri pentru bărbați (în rugăciune) sunt primele, iar cele mai rele sunt ultimele, iar pentru femei, cele mai bune rânduri (în rugăciune) sunt ultimele, iar cele mai rele sunt primele.” (Muslim, At-Tirmidhi, An-Nasa’i, Abu Dawud și Ibn Majah)

„Dacă se produce ceva (greșit) în timpul rugăciunii, bărbații să spună *subhan Allah* (Slăvit fie Allah), iar femeile să bată (ușor) din palme.” (Al-Bukhari, Muslim, At-Tirmidhi, Abu Dawud, Ibn Majah și Ahmad)

„Cu adevărat, în timpul vieții Mesagerului lui Allah (ﷺ), femeile obișnuiau să se ridice (pentru a pleca) după ce rosteau «*taslīm*» la sfârșitul rugăciunii, iar Mesagerul lui Allah (ﷺ) și bărbații care se rugaseră cu el (ﷺ) rămâneau așezați atât timp cât dorea Allah. Apoi, dacă Profetul (ﷺ) se ridica, bărbații se ridicau (odată cu el).” (Al-Bukhari și An-Nasa’i)

„Trimisul lui Allah (ﷺ) ne-a prescris să participăm (toate) la (rugăciunea de sărbătoare de) *Al-Fitr* și *Al-Adha* – fetele

ajunse la maturitate și femeile aflate la menstruație, precum și feteșcanele virgine, care stau în izolare. În ceea ce o privește însă pe femeia aflată la menstruație, (ea poate să participe la întâlnirea pentru rugăciune), dar (trebuie) să stea deoparte în timpul rugăciunii sau de locul pentru rugăciune și să ia parte la ceea ce este bun și la rugile musulmanilor.” (Al-Bukhari, Muslim, At-Tirmidhi, Abu Dawud, Ahmad și Ad-Darimi)

„M-am numărat printre cele care au îmbrățiat-o pe Umm Kulthum (Allah să fie mulțumit de ea!), fiica Profetului (ﷺ), atunci când a murit și primul lucru pe care ni l-a dat Trimisul lui Allah (ﷺ) (pentru a o înveșmânta în el) a fost un văl, apoi o mantie, apoi un acoperământ care să acopere capul și gâtul, apoi o altă bucată cu care a fost învelit întreg corpul, după care ea a fost înfășurată cu un alt veșmânt.” (Abu Dawud)

„Am împletit părul ei în trei cozi, apoi i le-am lăsat să cadă pe spatele ei.” (Al-Bukhari, Muslim, At-Tirmidhi și Abu Dawud)

„Nouă ni s-a interzis să urmărim cortegiul funerar, dar această interdicție nu a fost făcută obligatorie pentru noi.” (Al-Bukhari, Muslim și Abu Dawud)

„Cu adevărat, ele îl (pot) ispiti pe cel viu și chinui pe cel mort.” (Al-Bukhari)

„Nu este dintre noi cel care își lovește fața, își rupe hainele și se roagă (de rău) cu rugile din perioada ignoranței.” (Al-Bukhari, Muslim, At-Tirmidhi, An-Nasa'i și Ibn Majah)

„(...) nu sunt responsabil de *as-saliqah*, *al-haliqah* și *aş-şaqah*.” (Al-Bukhari și Muslim)

„A blestemat femeia care bocește și pe cea care ascultă.” (Abu Dawud)

„Profetul (ﷺ) ne-a prescris recuperarea postului, însă nu ne-a impus recuperarea rugăciunii.” (Muslim, An-Nasa'i și Abu Dawud)

„Femeii nu îi este permis să postească un post voluntar decât cu permisiunea soțului ei, dacă acesta este prezent.” (Al-Bukhari și Muslim)

Într-o altă relatare consemnată de către Ahmad și Abu Dawud (s-a completat cu): „(...) în afara (postului din luna) Ramadan.”

„«O, Trimis al lui Allah, *jihād*-ul este obligatoriu pentru femeii?» El (ﷺ) a răspuns: «Da, li se impune lor *jihād*-ul fără luptă: *Hajj* și ‘*Umrah*.»” (Ibn Majah și Ahmad)

„«O, Trimis al lui Allah! Ni s-a arătat nouă că *jihād*-ul este una dintre cele mai bune fapte. Oare n-ar trebui să mergem noi (femeile) la *jihād*?!» El (ﷺ) a răspuns: «Cel mai bun *jihād* pentru femeii este *Hajj Mabruur* (un pelerinaj acceptat, pentru care persoana va fi răsplătită).»” (Al-Bukhari)

„«O femeie nu trebuie să călătorească singură fără un mahram și niciun bărbat nu poate să o viziteze decât în prezența unui mahram.» Un bărbat s-a ridicat și l-a întrebat pe Profetul lui Allah (ﷺ): «O, Mesager al lui Allah! Intenționez să merg cu cutare și cutare armată, iar soția mea vrea să efectueze Hajj (pelerinaj).» Profetul (ﷺ) a spus: «Mergi cu ea (la Hajj).»” (Al-Bukhari și Muslim)

„O femeie nu trebuie să călătorească mai mult de trei zile decât cu un *mahram*.” (Al-Bukhari, Muslim și Abu Dawud)

„«O, Trimis al lui Allah, instaurarea obligației pelerinajului a fost trimisă robilor lui Allah pe când tatăl meu era un bătrân neputincios (fapt pentru care el nu a putut-o îndeplini). Pot eu efectua *Hajj* în numele lui?» Profetul (ﷺ) a răspuns: «Da.» Aceasta se întâmpla în timpul Pelerinajului de Adio al Profetului (ﷺ).” (Al-Bukhari, Muslim și At-Tirmidhi)

„Până când am ajuns la Dhu-l-Huleifa, ‘Asmah bint Umani Mohammed ibn Abu Bakr a născut și a trimis

(întrebare) la Trimisul lui Allah (ﷺ), spunând: «Ce (trebuie) să fac (acum)?» (Profetul - ﷺ) i-a răspuns: «Îmbăiază-te, înveșmântează-te și intră în starea de *ihrām*.» (Muslim)

„Femeia aflată la menstruație și cea lăuză, dacă au devenit astfel în momentul în care ar trebui să intre în starea de *ihrām*, să intre în starea de *ihrām* și să urmeze toate ritualurile *Hajj*-ului, în afară de *Tawāf* la Casă.” (Abu Dawud)

„‘Aishei (Allah să fie mulțumit de ea!) i-a venit menstruația după ce intenționase și începuse să îndeplinească ritualurile pentru ‘*Umrah*. Profetul (ﷺ) a intrat la ea și a găsit-o plângând. El (ﷺ) a întrebat-o: «Ce te-a făcut pe tine să plângi?» Ea a răspuns: «Mai bine nu veneam deloc (pentru pelerinaj) anul acesta» El (Profetul, ﷺ) a întrebat-o: «Ce s-a întâmplat? Ai intrat la perioada menstruală?» Ea a răspuns: «Da.» (Profetul, ﷺ) i-a spus: «Acesta este un lucru pe care l-a prescris Allah pentru fiicele lui Adam (femeile). Așadar, fă tu tot ceea ce face un pelerin, în afară de înconjurul Casei.» (Muslim)

„(...) Apoi Profetul (ﷺ) a intrat la ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) și când a găsit-o plângând a întrebat-o: «Ce se întâmplă cu tine?» Ea (Allah să fie mulțumit de ea!) a răspuns: «Mi-a venit menstruația, iar oamenii au intrat în starea de *ihrām*, însă eu nu am făcut aceasta și nici nu am făcut înconjurul Casei, iar oamenii pleacă acum spre *Hajj* (însă eu nu pot să merg).» El (Trimisul lui Allah - ﷺ) i-a spus: «Acesta este un lucru pe care l-a predestinat Allah fiicelor lui Adam (femeile), de aceea, îmbăiază-te, apoi începe tu (să îți pui hainele de *ihrām*, pentru *Hajj*).» Ea (‘Aishah) a făcut aceasta și a urmat toate ritualurile prescrise. Apoi, după ce s-a purificat (după ce menstruația s-a încheiat) a făcut înconjurul sanctuarului *Ka‘bah* și (a mers) între *Safā* și *Marwah*. Apoi, el (Profetul - ﷺ) a spus: «Cu adevărat, tu ai intrat în starea de

ihrām pentru a efectua împreună *Hajj*-ul și ‘*Umrah ta.*»” (Muslim și Abu Dawud)

„Ție îți sunt suficiente *tawāf*-ul și mersul între *Safā* și *Marwah* pe care le-ai făcut, atât pentru *Hajj*-ul tău, cât și pentru ‘*Umrah ta.*” (Muslim și Abu Dawud)

„Obișnuiam să mergem împreună cu Trimisul lui Allah (ﷺ) și ne dădeam noi cu mosc pe frunți în momentul intrării în starea de *ihrām*. Dacă vreuna dintre noi transpira, acesta (parfumul) i se scurgea pe față. Profetul (ﷺ) vedea și nu ne interzicea aceasta.” (Abu Dawud)

„Femeia aflată în stare de *ihrām* nu trebuie să poarte vălul care acoperă fața sau mânuși.” (Al-Bukhari și Abu Dawud)

„Călăreții obișnuiau să treacă pe lângă noi în vreme ce noi ne aflam în starea de *ihrām* (în timpul pelerinajului) alături de Trimisul lui Allah (ﷺ). Atunci când aceștia se apropiau de noi, fiecare dintre noi își lăsa în jos *jilbab-ul* ei, din (creștetul) capului până peste fața sa, iar atunci când aceștia se îndepărtau, noi ne descopeream fețele.” (Abu Dawud, Ibn Majah și Ahmad)

„Fă tot ceea ce fac pelerinii, cu excepția înconjurului *Ka‘bah*, până când nu vei fi pură.” (Al-Bukhari și Muslim)

„Îndeplinește tu tot ceea ce îndeplinește pelerinul, în afară de înconjurul *Ka‘bah*, pe care o vei realiza doar după ce vei face îmbăierea rituală de purificare (la sfârșitul menstruației).” (Muslim)

„Să luați de la mine ritualurile voastre!” (Muslim și Abu Dawud)

«Am mers împreună cu Trimisul lui Allah (ﷺ) la *Hajj*, iar oamenii veneau la el (pentru a îl întreba cu privire la anumite chestiuni). Unul dintre ei a întrebat: „O, Mesager al lui Allah, am făcut eu *As-Sā‘i* înainte de *At-Tawāf* sau am grăbit ceva și

am întârziat ceva.”, iar el (ﷺ) a răspuns: „Nu este nimic greșit, nu este nimic greșit, decât în privința unui bărbat care a defăimat un musulman, nedreptățindu-l; acesta este cel care a greșit și a fost pierdut.» (Abu Dawud)

„Dacă o femeie a făcut înconjurul ritualic al Casei, apoi a efectuat două *raka'āt* de rugăciune după aceasta, după care i-a venit menstruația, atunci ea poate parcurge traseul dintre *Safā* și *Marwah*.” (Abu Dawud)

„Femeilor (aflate în pelerinaj) nu li se impune raderea capetelor, ci le este impusă doar scurtarea părului.” (Abu Dawud)

„Trimisul lui Allah (ﷺ) a interzis că femeia să își radă părul.” (At-Tirmidhi și An-Nasa'i)

„Safiei bint Huiay i-a venit menstruația după ce a efectuat *Tawāf Al-Ifadah* și am pomenit aceasta în fața Trimisului lui Allah (ﷺ), care a spus: «Oare aceasta ne va întârzia pe noi (de la plecare)?» Eu am spus: «O, Trimis al lui Allah, ea a efectuat *Tawāf Al-Ifadah* și înconjurul ritual al Casei, apoi i-a venit menstruația după *Tawāf Al-Ifadah*.» Apoi, Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus: «Atunci, ea poate pleca.»” (Al-Bukhari, Muslim, Abu Dawud și Ibn Majah)

„Oamenilor li s-a impus (de către Profet ﷺ) ca înconjurul *Ka'bah* să fie ultimul dintre ritualurile *Hajj*-ului, însă femeia aflată la menstruație a fost scutită de aceasta.” (Al-Bukhari și Muslim)

„Trimisul lui Allah (ﷺ) i-a permis femeii aflate la menstruație să plece de la *Hajj* înainte de a efectua *Tawāf Al-Wada'a* la Casă, dacă îndeplinise mai înainte *Tawāf Al-Ifadah*.” (Muslim)

„Allah le-a blestemat pe femeile care vizitează mormintele și pe cei care fac din ele moschei, precum și pe cei care pun la ele lumină.” (At-Tirmidhi, An-Nasa'i și Abu Dawud)

„O, voi, tineri, acela dintre voi care își permite (din punct de vedere financiar și fizic), să se căsătorească, pentru că aceasta stăpânește privirea (de la lucruri interzise) și împiedică de la imoralitate, iar cel care nu își permite, atunci să postească, pentru că acesta este un mijloc de a controla dorința sexuală.” (Al-Bukhari, Muslim, At-Tirmidhi, An-Nasa’i, Abu Dawud și Ibn Majah)

„Dacă v-a venit vouă (pentru căsătorie) cel de a cărui religie și caracter sunteți mulțumiți, acceptați-l în căsătorie; căci dacă nu o faceți, va fi ispită și stricăciune pe Pământ.” (At-Tirmidhi)

„«O fecioară nu trebuie să fie căsătorită până când nu este cerut acordul ei.» Oamenii au întreat: «Cum își dă ea acordul, o, Trimis al lui Allah?» El (ﷺ) a răspuns: «(Prin tăcerea ei (din cauza timidității).»” (Al-Bukhari, Muslim, At-Tirmidhi, An-Nasa’i și Abu Dawud)

„Pentru orice femeie care se căsătorește de una singură, fără acceptul tutorei ei, căsătoria ei este considerată nulă, căsătoria ei este considerată nulă, căsătoria ei este considerată nulă.” (At-Tirmidhi și Abu Dawud)

„Nu există căsătorie decât prin existența tutorei.” (At-Tirmidhi, Abu Dawud, Ibn Majah și Ahmad)

„Nu există căsătorie decât prin existența tutorei.” (Tirmidhi, Abu Dawud, Ibn Majah și Ahmad)

„Ceea ce desparte ceea ce este *halal* (permis) de ceea ce este *haram* (interzis) sunt *daff*-ul și vocile (cântatul) la încheierea căsătoriei.” (At-Tirmidhi, An-Nasa’i și Ibn Majah)

„Dacă o femeie efectuează cele cinci rugăciuni (zilnice) ale sale, postește luna ei (luna Ramadan), își păzește castitatea și se supune soțului ei, i se va spune: «Intră în Paradis prin oricare dintre porțile lui dorești!»” (Ahmad și Ibn Hibban)

„Nu îi este permis unei femei să postească, atâta vreme cât

soțul ei este prezent, decât cu permisiunea lui; și nu îi este permis să primească pe cineva în casa lui, decât cu acordul lui.” (Al-Bukhari și Muslim)

„Dacă un bărbat și-a chemat soția în pat (pentru întreținerea de relații sexuale) și ea nu a venit, iar el a dormit fiind mânios pe ea, îngerii au blestemat-o până dimineața.” (Al-Bukhari, Muslim și Abu Dawud)

„(Jur) pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul meu că nu există vreun bărbat care să își cheme soția în pat, pe care ea îl refuză, decât fiind Mânios pe ea Cel care se află în Ceruri până când el (soțul) va fi mulțumit de ea (din nou).” (Muslim)

„(...) soția este păzitoarea casei soțului ei și este responsabilă pentru aceasta (...)” (Al-Bukhari, Muslim, At-Tirmidhi și Abu Dawud)

„Oricărei femei care i-a cerut soțului ei divorțul, fără (a avea) vreun motiv întemeiat, i-a fost interzisă chiar și mireasma Paradisului.” (At-Tirmidhi, Abu Dawud și Ibn Majah)

„Ea nu trebuie să folosească parfum (...)” (Al-Bukhari, Muslim, An-Nasa’i și Abu Dawud)

„Dacă o femeie a întreținut relații sexuale cu o altă femeie, atunci (să se știe că) ele au precurvit.” (An-Nasa’i)

«O, ‘Ali, nu urma tu privirii (celeii dintâi) cu o altă privire, căci îți este permisă (doar) prima.» (Al-Bukhari, Muslim și Abu Dawud)

„O femeie nu trebuie să călătorească (mai mult de) trei zile decât însoțită de un *mahram*.” (Al-Bukhari, Muslim și Abu Dawud)

„(...) a interzis ca femeia să călătorească pe o distanță de două zile sau două nopți (de mers) dacă împreună cu ea nu se află soțul ei sau un *mahram*.” (Al-Bukhari, Muslim și At-Tirmidhi)

„Femeii care crede în Allah și în Ziua de Apoi nu îi este permis să călătorească pe distanță de o zi și o noapte (de mers) decât dacă este însoțită de un *mahram*.” (Al-Bukhari, Muslim, At-Tirmidhi și Malik)

„Femeii nu îi este permis să călătorească decât dacă este însoțită de un *mahram*.” (Al-Bukhari și Muslim)

„Cel care crede în Allah și în Ziua de Apoi să nu rămână singur cu o femeie care nu este însoțită de unul dintre cei considerați *mahram* pentru ea; pentru că cel de al treilea împreună cu ei va fi Satana.” (Ahmad)

„Să nu rămână singur un bărbat cu o femeie care nu îi este permisă lui, căci cel de-al treilea este Satana, cu excepția cazului în care ea este însoțită de o persoană *mahram* pentru ea.” (At-Tirmidhi)

„«Feriți-vă de la a intra la femei (singure, străine de voi)!» Un bărbat dintre ‘Ansari a întrebat: «O, Trimis al lui Allah, ce părere ai despre *al-hammu*?» El (ﷺ) a răspuns: «*Al-hammu* este moartea.»” (Al-Bukhari, Muslim și At-Tirmidhi)

«Cu adevărat, eu nu dau mâna cu femeile (străine de mine).» (An-Nasa’i și Ibn Majah) ”

„Trimisul lui Allah (ﷺ) nu a atins vreodată mâna vreunei femei, iar el (ﷺ) încheia legăminte cu ele doar verbal (fără a da mâna cu ele).” (Al-Bukhari, Muslim și Ibn Majah)

Cuprins

Nr.	Titlu	PAG.
1.	Introducere	3
2.	Reglementări generale	6
3.	Evidențierea reglementărilor cu privire la înfrumusețarea fizică a femeii	12
4.	Reglementări cu privire la menstruație, scurgerile vaginale și lăuzie	22
5.	Reglementări cu privire la îmbrăcămintea femeii și la vălul islamic (<i>hijab</i>)	43
6.	Reglementări cu privire la rugăciunea femeii	48
7.	Reglementări specifice femeilor cu privire la ceremonialele de înmormântare	61
8.	Reglementări specifice femeilor cu privire la post	67
9.	Reglementări specifice femeilor cu privire la <i>Hajj</i> și '<i>Umrah</i>	73
10.	Reglementări cu privire la căsătorie și la desfacerea acesteia (divorț)	95
11.	Reglementări menite să protejeze onoarea femeii și să păstreze castitatea ei	115
12.	Index versete coranice	131
13.	Index <i>ahadith</i>	139

IslamHouse.com

الإسلام بلغات العالم

Islam in the languages of the world

